Έτος Θ΄

Τεῦχος 2020ν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Δόκιμοι ἀστυφύλακες ἐκπαιδεύονται εἰς τὴν χρῆσιν συγχρόνω μέσων διὰ τὴν διάλυσιν παρανόμων συγκεντρώσεων.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 23, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΑΡΙΘ. 529-793

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Θ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1961 | ΤΕΥΧΟΣ 202ον

ΘΕΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Η ΔΟΛΙΟΦΘΟΡΑ (ΣΑΜΠΟΤΑΖ) ΩΣ ΜΕΣΟΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

8. Δολιοφθορεῖς (σαμποτὲρ) δολοφόνοι ὑψηλῶν προσώπων καὶ ἄλλων ἀτόμων.
δ) Δολοφονία μὲ δηλητήριο.
ε) Δολοφονία ὑπὸ διάφορα προσχήματα.
9. Χημικομικροβιολογικοὶ δολιοφθορεῖς.
10. Εἰδικοὶ σαμποτέρ, ὀργανωταὶ ταραχῶν.

***

8. Δολιοφθορεῖς (σαμποτὲρ) δολοφόνοι ὑψηλῶν προσώπων καὶ ἄλλων ἀτόμων.

δ) Δολοφονία μὲ δηλητήριο.

Ὑπῆρξαν περίοδοι ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια ποὺ τὸ δηλητήριο ὡς μέσο δολοφονίας ἐρχόταν στὴν πρώτη γραμμή. Ἡ Ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα μᾶς παρέδωσε τὴν ἀνάμνηση τοῦ κωνείου ποὺ δόθηκε στὸ Σωκράτη. Κατὰ τὴ Ρωμαϊκὴ ἐποχὴ τὰ δηλητήρια ὑπῆρξαν τὸ κυριώτερο μέσο δολοφονίας ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς κοινοὺς κακούργους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτοκράτορες καὶ ἀπὸ ἀνωτάτους ἀξιωματούχους. Συνήθως τὰ δηλητήρια τὰ παρεσκεύαζαν γυναῖκες. Διεσώθη τὸ ὄνομα τῆς ρωμαίας Λοκούστας, ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἐπίσημη παρασκευάστρια τῶν κεραυνοβόλων δηλητηρίων στὴν αὐλὴ τοῦ Νέρωνα.

Κατὰ τὸ μεσαίωνα τὸ δηλητήριο ἐχρησιμοποιεῖτο πολὺ ὡς μέσο δολοφονίας. Ἀναφέρεται ὅτι μιὰ βαρώνη, ἡ Τοζάκα, δολοφόνησε μὲ δηλητήριο 600 ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνονται καὶ δύο Πάπαι, ὁ Πῖος ὁ Γ' καὶ ὁ Κλήμης ὁ ΙΔ'.

Τὸ δηλητήριο ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως τότε, ἰδίως στὴ Γαλλία, ἦταν τὸ ἀρσενικό, γιατὶ δὲν ἄφηνε ἴχνη, ἡ δὲ ἰατροδικαστικὴ ἔρευνα καὶ ἡ τοξικολογικὴ ἐργαστηριακὴ ἀνάλυση δὲν ὑπῆρχαν. Μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων καὶ τὴν πρόοδο τῆς τοξικολογικῆς ἐργαστηριακῆς ἐρεύνης, ἐσημειώθη ἀπότομη ἐλάττωση τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, γιατὶ οἱ δολοφόνοι ἀντελήφθησαν ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων τους θὰ τοὺς ἀπεκάλυπταν.

Βέβαια δολοφονικὲς δηλητηριάσεις δὲν ἔλλειψαν καὶ σήμερα, ἀλλὰ εἶναι σπάνιες. Γι' αὐτὸ οἱ κατάσκοποι ἐκπαιδεύονται στὸν τρόπο αὐτὸ τῶν δολοφονιῶν, ὥστε ἂν βρίσκουν ὅτι μποροῦν νὰ πετύχουν τὴ θανάτωση τοῦ θύματος μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν. Ἡ γνωστότερη ὑπόθεση δηλητηριάσεως ἱστορικοῦ προσώπου κατὰ τὴ νεώτερη ἐποχή, εἶναι ἡ ἀπόπειρα, κατὰ τοῦ καλογήρου Ρασποῦτιν στὴ Ρωσία, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Γκουντούνωφ.

Ὁ Χὰνς Ρῆγκλερ, στὸ βιβλίο του «κατάσκοποι στὴν Ἑλλάδα», ἀναφέρει τὴν περίπτωση δολοφονίας, κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1940, μὲ ὑδροκυάνιο τοῦ Βάνια Μπόκωφ, βουλγαρομακεδόνος γεωπόνου, ποὺ ἔδρασε ὡς ἁγιορείτης καλόγηρος ὑπὸ

τὸ ὄνομα Στέφανος Στανίσλαος Στάνεφ καί ἦταν πράκτορας τῶν γερμανῶν. Ὅταν ὅμως ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὴν γερμανικὴ κατασκοπεία ὅτι δούλευε καὶ στὴν ἰντέλλιντζενς σέρβις, ἀπεφασίσθη ἡ ἐκτέλεσή του, ἡ ὁποία ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸν Φὸν Κανάρη. Πρὸς τὸ σκοπὸ τοῦτο ὁ Φὸν Κανάρης ἔστειλε ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, δύο εἰδικοὺς ἀπὸ τὸ σῶμα σαμποτὲρ—ἐκτελεστῶν (δολοφόνων) μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ καλόγηρος Στάνεφ, κατὰ τρόπον ὥστε ὁ θάνατος ν' ἀποδοθῇ σὲ δυστύχημα, (πνιγμὸς σὲ κολύμβηση κ.λ.π.) ἢ ἐν ἀνάγκῃ νὰ παραμείνῃ μυστηριώδης. Ἐπροτιμήθη ἡ δεύτερη περίπτωση καὶ κατωρθώθη νὰ παρασυρθῇ ὁ καλόγηρος στὸ διαμέρισμα μιᾶς κυρίας Λιλῆς πράκτορος τῆς «ἄπβερ», ἡ ὁποία συνεδέθη μὲ αὐτὸν μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἀνήκει στὴν ἰντέλλιτζενς σέρβις. Σὲ μιὰ διασκέδαση κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν προσκληθῇ καὶ οἱ δύο γερμανοὶ ἐκτελεσταί, ποὺ παρουσιάσθησαν ὡς πράκτορες τῆς ἰντέλλιτζενς σέρβις, προσεφέρθησαν γλυκίσματα, σὲ κεῖνο ὅμως ποὺ ἔφαγε ὁ Στάνεφ ὑπῆρχε ἰσχυρὴ δόση ὑδροκυανίου, ποὺ προκάλεσε τὸ θάνατο σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Κατόπιν τὸ πτῶμα τὸ παρέλαβαν μὲ αὐτοκίνητο ὁ Χὰνς Ρῆγκλερ, μὲ ἄλλους γερμανοὺς πράκτορες καὶ τὸ ἄφησαν ἔξω ἀπὸ μιὰ πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Ὁμήρου. Στὸ πτῶμα ἔγινε νεκροψία καὶ διεπιστώθη ἡ αἰτία τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότητά του, κι' ἔτσι ἔμεινε ἡ ὑπόθεση στὰ ἀρχεῖα τῶν (ὑποθέσεων) ἀγνώστων δραστῶν.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ πρόσφατη περίπτωση (Ἀπρίλιος 1960) κατὰ τὴν ὁποία ὅπως ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο πληροφοριῶν τῆς Ἡνωμένης Ἀραβικῆς Δημοκρατίας, συνελήφθησαν 10 κατάσκοποι, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον σὲ δίκτυα κατασκοπείας τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ δούλευαν ἐναντίον τῆς χώρας αὐτῆς. Ἕνα ἀπὸ τὰ δίκτυα αὐτὰ εἶχεν ὡς σκοπὸ τὴ δολοφονία διὰ δηλητηριάσεως τοῦ προέδρου Νάσερ. Στὸ δίκτυο αὐτὸ ποὺ κατηυθύνετο, ὅπως ἀνεκοινώθη στὸν τύπο, ἀπὸ τὸ Ἰσραήλ, δούλευαν δύο Ἰταλοί, ἕνας Ὁλλανδός, πέντε Ἄραβες καὶ δύο Ἕλληνες, ὁ Γιῶργος Σταματίου καὶ ὁ Ν. Κόης. Κατὰ τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ Σταματίου, ὁ ὁποῖος δούλευε στὸ ἑστιατόριο Γκρόππι, τὸ ὁποῖο ἀνελάμβανε ἐπίσημα γεύματα καὶ ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν φαγητῶν τοῦ προέδρου, θὰ ἔρριχνε θανατηφόρο δηλητήριο σ' αὐτά.

Ὁ Σταματίου, ὅπως ἐγράφη, συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ ὡμολόγησε τὴν ἐνοχή του, παρέδωσε δὲ στὴν ἀστυνομία φιαλίδιο μὲ ὑγρὸ συμπαθητικῆς μελάνης ποὺ χρησιμοποιοῦσε στὴ μυστικὴ ἀλληλογραφία του μὲ τὸ κέντρο τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἕνα πομπὸ ἀσυρμάτου. Μὲ τὸν πομπὸ αὐτὸ ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀντικατασκοπείας τῆς Η.Α.Δ. συνέχισε νὰ στέλνῃ μηνύματα στὸ Ἰσραὴλ καὶ νὰ παίρνῃ ἀπαντήσεις. Κατὰ τὴ δίκη ποὺ ἔγινε στὸ Κάϊρο, κατετέθησαν στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέκυψε ὅτι κύριος παράγων τοῦ ὅλου δικτύου ἦταν ὁ Ὁλλανδὸς Μιοὺζ Γκούντσγουόρντ, διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Ἀλεξανδρείας. Αὐτὸς εἶχεν, ὅπως ὡμολόγησε, συνεργάτες του τοὺς Ν. Κόην καὶ Γ. Σταματίου. Οἱ κατηγορούμενοι ἦσαν 17 καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος ἐζήτησε γιὰ ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, ἐνῷ γιὰ τοὺς ὑπολοίπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ δύο Ἕλληνες, πρότεινε νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τῶν ἰσοβίων δεσμῶν.

ε) Δολοφονία ὑπὸ διάφορα προσχήματα.

Ὅσάκις δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ δολοφονία ὑψηλοῦ προσώπου, ἀλλὰ ἄλλων ἀτόμων, τότε γίνεται χρήση ποικίλων ἄλλων τρόπων, οἱ ὁποῖοι διδάσκονται στὰ εἰδικὰ τμήματα σαμποταριστῶν (δολοφόνων) στὶς σχολὲς πρακτόρων κατασκοπείας ἢ ἀντικατασκοπείας. Ὁ Χὰνς Ρῆγκλερ ἀναφέρει ὅτι ἐδιδάχθη διαφόρους τρόπους δολοφονίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους περιγράφει δύο ὡς ἑξῆς :

«Προσεγγίζετε τὸ θῦμα. Κι' ὅταν κερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνη του τὸν παίρνετε καὶ πᾶτε ἕνα βράδυ σὲ μιὰ ταβέρνα γιὰ νὰ διασκεδάσετε. Κι' ὅταν θὰ ἔχῃ πιῇ τὸ δεύτερο ποτήρι τῆς μπύρας, σηκώνεσθε ἐπάνω, τὸν πλευρίζετε μὲ τρόπο καὶ τὸν πιέζετε νὰ πιῇ μονορούφι ἕνα διπλὸ ποτήρι. Καὶ κεῖ ποὺ θὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, κάνετε καὶ σεῖς τὸ μεθυσμένο καὶ τοῦ ρίχνετε ὅλη τὴ μπύρα στὸ λαρύγγι, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τοῦ κλείνετε τὴ μύτη. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀσφυξία καὶ θάνατος. Ἄλλος τρόπος εἶναι ἡ δολοφονία μέσα στὸ συνωστισμό, τράμ, σταθμό, σιδηρόδρομο

κ.λ.π. ὅπου εὔκολα πλησιάζει κανεὶς τὸ θῦμα του, ἀπ' ὁποια πλευρὰ θέλει. Καὶ ἐνῶ προσποιεῖται ὅτι διαβάζει τὴν ἐφημερίδα ποὺ κρατᾶ καὶ μὲ τὴν ὁποία σκεπάζει τὸ στῆθος του, μπήγει τὸ στυλέτο σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο τοῦ στήθους καλὰ ὑπολογισμένο, ὥστε νὰ κτυπηθῆ ἡ καρδιά. Τὸ θῦμα πέφτει ἀμέσως χάμω, ὁπότε στὴ σύγχυση ποὺ δημιουργεῖται φεύγει.

Κατὰ τὴν κολύμβηση στὴ θάλασσα γίνεται δολοφονία μὲ τὸ νὰ κρατηθῆ τὸ θῦμα λίγα λεπτὰ μὲ τό πρόσωπο μέσα στὸ νερὸ κ.λ.π. κ.λ.π.

9. Χημικομικροβιολογικοὶ δολιοφθορεῖς.

Γιὰ τοὺς δολιοφθορεῖς αὐτοὺς πρέπει νὰ ἀσχοληθοῦμε κάπως ἐκτενέστερα, ἐξετάζοντες γενικώτερα τὸν μικροβιολογικὸ ψυχολογικὸ πόλεμο. Γεγονὸς ὅμως εἶναι ὅτι στὶς σχολὲς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας ἐκπαιδεύονται εἰδικοὶ δολιοφθορεῖς (σαμποτὲρ) γιὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ σαμποτάζ, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ φονευθοῦν ἢ νὰ ἀχρηστευθοῦν ὁμαδικὰ πληθυσμοὶ ὁλόκληροι..

Ἡ ἐκπαίδευση φυσικὰ γίνεται σὲ εἰδικὰ τμήματα ἀπὸ χημικοὺς μικροβιολόγους εἰδικευμένους στὰ σχετικὰ θέματα. Εἶναι γνωστὸ σ' ὅλους ὅτι ἕνας τεραστίας ἐκτάσεως ἀνταγωνισμὸς ἀναπτύσσεται μεταξὺ τῶν κρατῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ καὶ τοῦ Δυτικοῦ στὸν τομέα τῶν χημικομικροβιολογικῶν μέσων. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1960 ὁ ἀμερικανὸς ἀρχηγὸς τῶν ὑπηρεσιῶν χημικοῦ πολέμου τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ἀντιστράτηγος Μάρσαλ Στάμπς, ἐδήλωσεν ὅτι εὐφευρέθη στερεὸ ὑλικὸ βιοχημικοῦ πολέμου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μὲ 10.000 λίμπρες, τὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ μεταφέρουν 10 ἀεροπλάνα, ἢ πύραυλοι, μπορεῖ νὰ πληγοῦν τὰ 30% τοῦ ἀμερικανικοῦ πληθυσμοῦ.

Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ἡ ἄμυνα ἐναντίον τῶν σαμποτὲρ ποὺ χρησιμοποιοῦν χημικομικροβιολογικὰ μέσα καταστροφῆς εἶναι πολὺ δύσκολη. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆ κανείς, ὅπως εἶπεν ὁΣτάμπς, ὅτι ἕνας σαμποτὲρ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τεράστιες ζημίες στὴν ἀμερικανικὴ γεωργία, ἀρκεῖ νὰ ἐπιβιβασθῆ σ' ἕνα κοινὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ διασπείρῃ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος αὐτοῦ τὴν ἐπικίνδυνη οὐσία δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου. Τὸ ἀποτέλεσμα κατόπιν ἔρχεται μόνο του.

10. Εἰδικοὶ σαμποτέρ, ὀργανωταὶ ταραχῶν.

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ ὀργάνωση καὶ ἡ πραγματοποίηση ταραχῶν σὲ μιὰ χώρα εἶναι εὔκολο πρᾶγμα. Καὶ ὅμως εἶναι δυσκολώτατο. Γι' αὐτὸ οἱ σχολὲς κατασκοπείας ἢ ἀντικατασκοπείας ἔχουν ἰδιαίτερα τμήματα στὰ ὁποῖα ἐκπαιδεύονται εἰδικοὶ σαμποτέρ, ὀργανωταὶ ταραχῶν, μαχητικῶν διαδηλώσεων, ἐπιθέσεων κατὰ προσώπων ἢ κτιρίων κ.λ.π. καὶ δολοφονιῶν κατὰ τὴ διάρκειαν τῶν ταραχῶν. Ἀριστοτέχνες στὴν ἐκπαίδευση αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν δολιοφθορέων (σαμποταριστῶν) εἶναι οἱ κομμουνισταί, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν πεῖρα ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει ἀπὸ τὶς ἄπειρες περιπτώσεις ταραχῶν, τὶς ὁποῖες ἔχουν ὀργανώσει καὶ ὀργανώνουν διαρκῶς σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ ἐθνικόφρονος κόσμου, κατορθώνουν νὰ παρουσιάζουν τεραστίας σημασίας ἀποτοτελέσματα εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας τῶν λαῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας των. Ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων ἔχουν περάσει ἀπὸ τὶς εἰδικὲς αὐτὲς σχολὲς καὶ ἔχουν ἐφαρμόσει μὲ ἐπιτυχία τὶς διδασκαλίες καὶ τὰ ὅσα ἔμαθαν πρακτικῶς ἐκεῖ.

Ὡς παράδειγμα τέτοιου σαμποτέρ, εἰδικὰ ἐκπαιδευμένου στὴ Μόσχα γιὰ ταραχές, ὁδομαχίες, δολοφονίες κ.λ.π. ἀναφέρουμε τὸν ἄλλοτε βουλευτὴ τῶν κομμουνιστῶν στὴν Ἑλλάδα Μανωλέα, ὁ ὁποῖος μόλις ἐπέστρεψε κατὰ τὸ 1937 ἀπὸ τὴ Μόσχα, ὅπου ἐξεπαιδεύθη, ὠργάνωσε ταραχὲς στὸν Πειραιᾶ καὶ ἔκανε λιθοβολισμὸ τοῦ κτιρίου τῆς εἰσαγγελίας.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔφυγε ἀργότερα ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἔγινε ἕνας κήρυκας τοῦ ἐθνικοῦ κράτους καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του, γιατὶ ἄλλοι κομμουνισταί, προφανῶς συμμαθητές του, τὸν ἐδολοφόνησαν.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

(Ἄρθρα 1—4 Π. Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

Τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ ποινικοῦ ἡμῶν κώδικος ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ ποινικὸς νόμος», περιλαμβάνει τὰς διατάξεις περὶ χρονικῶν καὶ τοπικῶν ὁρίων τῶν ποινικῶν νόμων καὶ ἐπεξήγησιν ὅρων τινῶν τοῦ κώδικος.

Εἰδικώτερον ὅσον ἀφορᾷ τὰς διατάξεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια δέον νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς: Μετὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τοῦ κοινοῦ δικαίου, ὅτι οὐδεμία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ὁρίζοντος ταύτην πρὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως (ἄρθρον 1) ἐπακολουθοῦν τὰ ἄρθρα 2–4 ἅτινα ρυθμίζουν διὰ ρητῶν διατάξεων τὰ θέματα, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐνωριτέρων ποινικῶν νόμων καὶ τῆς ἰσχύος τῶν καλουμένων προσωρινῶν νόμων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ τῆς ἐπιβολῆς τῶν ὑπὸ τοῦ κώδικος παραλλήλως πρὸς τὰς ποινὰς καθοριζομένων μέτρων ἀσφαλείας.

Αἱ διατάξεις αὗται δὲν στεροῦνται πρακτικῆς σημασίας καὶ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος δι' ὃ καὶ ἐπιχειροῦμεν κατωτέρω τὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν.

Ἄρθρον 1

Ι. Οὐδεμία ποινὴ ἄνευ νόμου.

Ποινὴ δὲν καταγιγνώσκεται εἰμὴ δι' ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις, δι' ἃς αὕτη διὰ νόμου ρητῶς ὡρίσθη πρὸ τῆς τελέσεως αὐτῶν.

Οὐδεμία ποινὴ ἄνευ νόμου. Τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ ἡμῶν κώδικος ἀναγράφει τὴν περίφημον ἀρχὴν τοῦ ποινικοῦ δικαίου «nullum crimen, nulla poena sine lege», ἥτις ἀπέκτησε κεφαλαιώδη σημασίαν εἰς τὸ νεώτερον ποινικὸν δίκαιον ὅλων σχεδὸν τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν. Διότι, ὡς γνωστόν, τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐμφανισθὲν τὸ πρῶτον ἐν Ἀγγλίᾳ, οὐχὶ ὅμως κατὰ τρόπον ἀπολύτως καθωρισμένον, κατὰ τὰ εἰδικώτερον κατωτέρω ἐκτιθέμενα, κατέκτησε τὰς διαφόρους νομοθεσίας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ δὴ μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Εἶναι δὲ τοῦτο «προϊὸν σκληρῶν ἀγώνων (ἐνίοτε μάλιστα αἱματηρῶν) ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δὴ πολλῶν ἐθνῶν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας» (Γαρδίκας).

Ἡ ἀρχὴ δὲν ἔχει ρωμαϊκὴν προέλευσιν, παρὰ τὴν διὰ λατινικῶν ὅρων διατύπωσίν της. Ἐδόθη εἰς αὐτὴν τὸ ἔμβλημα τοῦτο ὑπὸ τοῦ περιφήμου Γερμανοῦ νομοδιδασκάλου Φοέρμπαχ, τοῦ πατρὸς τῆς νεωτέρας ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ σπουδαιότατον διαδραματίσαντος ρόλον εἰς τὴν διάπλασιν ὅλων τῶν συγχρόνων δικαίων, ὅστις ἔπραξε τοῦτο διὰ νὰ προσδώσῃ εἰς αὐτὴν μεῖζον κῦρος καὶ αὐθεντικότητα.

Αὕτη ἐπεκράτησεν εἰς τὰς ποινικὰς νομοθεσίας κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ 18ου αἰῶνος, μετὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ διαφωτισμοῦ, μεταρρύθμισιν. Οὕτω, ὑπὸ τὸ σύγχρονον κράτος δικαίου, τὸ διεπόμενον ὑπὸ τὸ πνεῦμα κυριαρχίας τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου ἐγγυήσεων, υἱοθετεῖται ἡ ἀρχὴ «nulum crimen nulla poena sine lege». Σήμερον λοιπόν, ὅλα σχεδὸν τὰ συντάγματα καὶ ὅλοι οἱ ποινικοὶ κώδικες τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν προτάσσουν τῶν διατάξεών των, τὸν κανόνα καθ' ὃν «ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται, εἰμὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς ρητῶς προβλέπεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ὡς ἐλέχθη ἡ ἀρχὴ εἶναι προϊὸν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις καὶ τὴν ἀνέγραψε τὸ πρῶτον εἰς τὴν περίφημον διακήρυξιν «τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου» (ἄρθρον 8 τῆς declarations des droits de l'homme et du citoyen τοῦ ἔτους 1789). Δὲν ἐνεφανίσθη ὅμως τὸ πρῶτον κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανά-

στασιν, ἀλλὰ πολὺ ἐνωρίτερον καὶ δὴ τὸ ἔτος 1215 ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπὶ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Ἀκτήμονος, ὅστις διὰ τῆς περιφήμου καταστάσης ὡσαύτως Magna Charta Libertatum αὐτοῦ, ὥριζεν ὅτι οὐδεὶς ἐλεύθερος ἠδύνατο νὰ τιμωρηθῇ.

Εἶναι βεβαίως ἀληθές, ὅτι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνεφανίσθη αὕτη ἐκεῖ δὲν ἦτο ἀπολύτως καθωρισμένος. Οὐχ ἧττον ὅμως ὑπὸ τὸ νόημα τοῦ ἐξεταζομένου κανόνος μετεφέρθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων μεταναστῶν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἔνθα καὶ καθιερώθη διὰ τῆς διακηρύξεως τῆς Φιλαδελφείας ἐν ἔτει 1774.

Πάντως ἐνταῦθα δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀρχὴ n.c.n.p.s.l. ἀποτελεῖ κανόνα τῶν φιλελευθέρων κρατῶν. Μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν καὶ δὴ κατὰ τὸ ἔτος 1794 διαλαμβάνεται αὕτη εἰς τὸ γαλλικὸν σύνταγμα τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἐν ᾧ διατυποῦται ὡς ἑξῆς: «Οὐδεὶς τιμωρεῖται εἰ μὴ δυνάμει νόμου πρὸ τοῦ ἐγκλήματος καθιερωθέντος καὶ ὅ,τι δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ἐμποδισθῇ».

Σημειοῦμεν ἐπίσης ὅτι αὕτη ἦτο ἀναγεγραμμένη εἰς ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ συντάγματα. Οὕτω κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ συντάγματος τοῦ 1911 «Ποινὴ δὲν ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ὁρίζοντος προηγουμένως αὐτήν». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ συντάγματος τοῦ 1927: «Ἀδίκημα δὲν ὑπάρχει, οὐδὲ ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ἰσχύοντος πρὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως. Βαρυτέρα ποινὴ οὐδέποτε ἐπιβάλλεται μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως».

Σχετικῶς ὡμίλει καὶ ὁ Π.Ν. εἰς τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ, καθ' ὅ: «Ποινὴ δὲν καταγιγνώσκεται πλὴν εἰς ἐκείνας μόνον τὰς πράξεις καὶ ἐλλείψεις, κατὰ τῶν ὁποίων νόμος τις ὥρισε προηγουμένως ρητὴν ποινήν».

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὡς καὶ προηγουμένως ἐλέχθη, τὸ ἀξίωμα δὲν ἐκυριάρχησεν ἀπολύτως εἰς ὅλας τὰς νομοθεσίας. Μοναδικὴν δὲ ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσαν τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, ἅτινα διέπονται ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν πολιτικῶν ἰδεῶν αἵτινες, κάθε ἄλλο, παρὰ σύμφωνοι, πρὸς τὰς θεμελιώδεις περὶ ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν ἀντιλήψεις εἶναι. Πρόκειται περὶ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας, καὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν δορυφόρων κρατῶν.

Διότι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν δικαίων τούτων ἡ ἀρχή, οὐ μόνον περιορίζεται, ἀλλὰ καὶ ριζικῶς ἀνατρέπεται.

Οὕτω πως λοιπὸν ὁ κῶδιξ τῆς κομμουνιστικῆς Ρωσίας τοῦ 1926, καθ' ὃν τὸ ποινικὸν δίκαιον, δὲν εἶναι παρὰ ὄργανον προστασίας τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος καὶ μόνον, εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἄρθρον αὐτοῦ ὁμιλεῖ «περὶ προστασίας τοῦ σοσιαλιστικοῦ κράτους τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκαθιδρυθείσης ἐννόμου τάξεως ἔναντι τῶν κοινωνικῶς ἐπικινδύνων πράξεων (ἐγκλημάτων) διὰ δὲ τοῦ ἕκτου τοιούτου ἀνατρέπει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἀρχήν, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ παρέχεται τὸ δικαίωμα εἰς τὸν δικαστὴν νὰ τιμωρῇ τὰς πράξεις, αἵτινες κατευθύνονται κατὰ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος ἢ ἐνέχουν προσβολὴν τῆς ἐννόμου τάξεως, τῆς ἐγκαθιδρυθείσης ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν. Περὶ τοῦ ποῖαι ὅμως εἶναι αἱ πράξεις αὗται οὐδόλως ὁμιλεῖ. Ἀλλά, τοῦτο δὲν πρέπει φρονοῦμεν οὐδένα νὰ ξενίσῃ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὰ ἀπολυταρχικὰ καθεστῶτα, αἱ ὑπαγορεύσεις τῆς τυραννίας κάθε ἄλλο παρὰ προσδιορισμόν των ἐπιτρέπουν.

Περαιτέρω τὸ παράδειγμα τῆς Ρωσίας εὐλόγως ἠκολούθησαν ἤδη καὶ αἱ Ρουμανία καὶ Οὐγγαρία, αἵτινες συνεπεῖς καὶ αὐταὶ πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ, ἀντέγραψαν κατὰ γράμμα τὸν ρωσικὸν κώδικα.

Μίαν ἄλλην ἐξαίρεσιν, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἀπετέλεσε καὶ ὁ γερμανικὸς ποινικὸς κῶδιξ τοῦ Χίτλερ. Κατ' αὐτὸν «ὁ δικαστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρῇ τὰς πράξεις ἐκείνας, αἵτινες δὲν προβλέπονται μὲν ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀντιτίθενται ὅμως πρὸς τὸ ὑγιὲς συναίσθημα τοῦ λαοῦ». Ἡ διάταξις βεβαίως ἰδία ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον σημεῖον, δὲν ἔχει καὶ τόσην ἀξίαν διὰ τοὺς συγχρονισμένους ποινικοὺς κώδικας τῶν φιλελευθέρων κρατῶν. Διὰ τὴν Γερμανίαν ὅμως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε μεγίστην σημασίαν.

Τέλος ὁ Δανικὸς κῶδιξ τοῦ 1930 δέχεται ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν ποινικῶν

νόμων, χωρὶς καὶ νὰ διέπηται διὰ τὰ λοιπὰ ὑπὸ ἀντιφιλελευθέρων ἰδεῶν οὐ μόνον διὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ μειώσεως τῆς ποινῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς τοιαύτας πρὸς θεμελίωσιν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ ἀξιοποίνου. (Ἴδε πλείονα εἰς Ποινικὰ χρονικὰ Α'. σελ. 134 Γάφου: «Ἡ ἀναλογία εἰς τὸ Δανικὸν Δίκαιον»).

Ἡ ἀθάνατος ἑλληνικὴ διανόησις διετύπωσε τὸ πρῶτον τὴν ἀρχήν: «Οὐδεμία ποινὴ ἄνευ νόμου». Ἐπὶ τούτου ὁμιλοῦν σχετικῶς οὐ μόνον ὁ θεῖος Πλάτων, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας τῶν αἰώνων φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ὁ Δημοσθένης καὶ ἄλλοι.

II. Περιεχόμενον καὶ ἔκτασις τοῦ ἄρθρου 1 Π.Κ.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Π.Κ., ἐκεῖναι μόνον αἱ πράξεις εἶναι ἀξιόποινοι καὶ ἐκεῖναι μόνον αἱ ποιναὶ ἐπιβάλλονται, αἵτινες ρητῶς προβλέπονται εἰς νόμον τινὰ πρὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως. Λέγων ὅμως ὁ νόμος ὅτι δὲν καταγιγνώσκεται ποινὴ ἐὰν δὲν ὡρίσθη ρητῶς ὑπὸ νόμου, δὲν ἐννοεῖ ἀπολύτως ὡρισμένην ποινήν, ἀλλὰ τοιαύτην ὡρισμένην κατ' εἶδος καὶ ἐντὸς τιθεμένων ὑπὸ τοῦ νόμου ὁρίων. Τονίζομεν τοῦτο διότι ἀρχικῶς οἱ νομοθέται ὑπὸ τὸν ἄκρατον ἐνθουσιασμόν των ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἔφθασαν εἰς τὴν ὑπερβολὴν νὰ ἀπειλοῦν ἐντελῶς ὡρισμένας ποινὰς (ὁ πράττων τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως 5 ἢ 2 ἐτῶν ἢ φυλακίσεως 1 ἔτους κλπ.)χωρὶς κἂν νὰ παρέχωσιν τὴν εὐχέρειαν εἰς τὸν δικαστὴν ὅπως κινῆται κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ἐντὸς ὡρισμένου πλαισίου διαγραφομένου ὑπὸ τοῦ νόμου. Οὕτω ἀφῃρέθη ἀπὸ τὸν δικαστὴν πᾶσα ἐλευθερία.

Εἶναι ἀληθὲς βεβαίως ὅτι ἡ ἀπόλυτος ἐφαρμογὴ τοῦ ἀξιώματος ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ δυνατὸν νὰ ὁδηγήσῃ ἐνίοτε εἰς ἀδικίας, ἀφοῦ ὡρισμένοι δρᾶσται ἄξιοι ἀποδοκιμασίας καὶ τιμωρίας δυνατὸν ἐνίοτε νὰ διαφεύγουν τῆς ποινῆς, ἐνῷ εἰς ἄλλας περιπτώσεις νὰ τιμωρῶνται οὗτοι λίαν ἐπιεικῶς. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σκέψεων τούτων δὲν ἔλλειψαν παντελῶς καὶ οἱ πολέμιοι τῆς ἀκράτου ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀσχοληθῇ καὶ τὸ τελευταῖον διεθνὲς συνέδριον τοῦ ποινικοῦ δικαίου, τὸ συνελθὸν ἐν Παρισίοις τὸ ἔτος 1937, περὶ τῆς διατηρήσεως ἢ οὔ ἀθίκτου, τοῦ ἐξεταζομένου ἀξιώματος. Τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον, ἐνῷ κατ' ἀρχὴν ἀπεφάνθη περὶ τῆς διατηρήσεως τούτου πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας, περαιτέρω ἐξέφρασε τὴν εὐχήν, ὅπως αἱ διάφοροι ποινικαὶ διατάξεις διατυπῶνται μὲ ἐκφράσεις ἀρκετὰ γενικάς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διευχεραίνηται ἡ προσαρμογὴ τῆς νομολογίας, πρὸς τὰς ἑκάστοτε κοινωνικὰς ἀνάγκας.

Τὴν ὁδὸν ταύτην ἀκολουθεῖ καὶ ὁ ποιν. κῶδιξ ἡμῶν, ὅστις διὰ τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου 1 αὐτοῦ ναὶ μὲν διατηρεῖ ἀρραγῆ τὴν ἀρχὴν «nullum crimen, nulla poena sine lege», περαιτέρω ὅμως χρησιμοποιεῖ πολλὰ ἀξιολογικὰ στοιχεῖα, ἐν τῇ διατυπώσει τῶν ἐννοιῶν τῶν ἐγκλημάτων, ἀποφεύγει τὴν περιπτωσιολογίαν τοῦ ἀξιοποίνου καὶ γενικῶς παρέχει τὴν εὐχέρειαν εἰς τὸν ποινικὸν δικαστήν, ὅπως οὗτος κινούμενος ἤδη εἰς εὐρύτερα πλαίσια, ἐν τῇ ἐπιμετρήσει τῆς ποινῆς, ἀποφαίνηται ἀναλόγως.

III. Ἔννοια τοῦ ὅρου «νόμος» ἐν τῇ ἀρχῇ «οὐδεμία ποινὴ ἄνευ νόμου».

Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω δὲν ἐπιβάλλεται ποινὴ ἂν δὲν ὁρίζῃ τοῦτο ρητῶς ὁ νόμος Τί ἐννοοῦμεν ὅμως λέγοντες νόμον;

Νόμος κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου εἶναι ὁ κανὼν τοῦ δικαίου, ὅστις τίθεται ὑπὸ τοῦ ἀσκοῦντος τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὀργάνου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Συντάγματος, διατυποῦται ἐγγράφως καὶ δημοσιεύεται εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ νόμος λοιπὸν τίθεται ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας πῶς δὲν συντίθεται τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἁρμοδιότητα νὰ θέτῃ τοὺς νόμους, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολιτεύματος.

Κατὰ τὸ ἰσχῦον σύνταγμα (ἄρθρα 22 καὶ 23), τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἀσκεῖ ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Βασιλεύς, ἡ ἑκατέρωθεν ὅμως συμμετοχὴ τῶν παραγόντων τούτων εἶναι, αὐστηρῶς κεχωρισμένη. Καὶ ἡ μὲν διατύπωσις τοῦ κανόνος ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Βουλήν, ἡ δὲ περιαφὴ τῆς ὑποχρεωτικῆς δυνάμεως αὐτοῦ, ἡ κύρωσις, ἀνήκει εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ νόμου νὰ προσθέσῃ ἢ ἀφαιρέσῃ ἄρθρον, ἀλλ' ὀφείλει ὁλόκληρον τὸν νόμον ὅμως ὑπὸ τῆς Βουλῆς διετυπώθη, εἴτε νὰ κυρώσῃ εἴτε ν' ἀρνηθῇ τὴν κύρωσίν του. (1) (2)

Ὡς δύναται νὰ συναχθῇ καὶ ἐκ τῆς ὅλης ἱστορίας τῆς διατάξεως, τόσον διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐγκλήματος, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς, ἀπαιτεῖται νόμος, κανὼν δηλ. δικαίου γραπτὸς ἔχων τυπικὴν καὶ οὐσιαστικὴν ἰσχὺν νόμου. Δι' ὃ διὰ τὸ ἀξιόποινον πράξεως τινὸς δὲν ἀρκεῖ ἡ δημοσίευσις τοῦ κολάζοντος νόμου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὅτε ἄρχεται ἡ τυπικὴ ἰσχὺς αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ παρέλευσις δέκα ἡμερῶν (ἄρθρον 103 εἰσ ν. Ἀστ. κώδικος) ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως, ἐκτὸς ἐὰν ὁρίζεται ἄλλως ἐν αὐτῷ.

Διὰ τῆς παρελεύσεως τῶν δέκα ἡμερῶν δημιουργεῖται ἀμάχητον τεκμήριον, ὅτι πάντες ἔλαβον γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ νόμου. Ἑπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀνταπόδειξις ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ τις γνῶσιν τοῦ δημοσιευθέντος νόμου ἐξ ἀνωτέρας βίας κλπ.

Οὕτως, ὁ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς οὐσιαστικῆς ἰσχύος του (εἴτε κατὰ τὸ ὡς ἄνω δεκαήμερον, εἴτε περιπτώσεως συντρεχούσης ἀργότερον) ἐκτελέσας ἀξιόποινον πρᾶξιν μὴ τιμωρουμένην πρότερον δὲν δύναται νὰ τιμωρηθῇ.

Πέραν τοῦ ἐν κυριολεξίᾳ νόμου, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, «νόμος» εἶναι καὶ τὸ «νομοθετικὸν διάταγμα» περὶ οὗ ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 35 παρ. 2–5 τοῦ Συντάγματος (3) καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ Συντάγματος προβλεπόμενον διάταγμα.

---

1. Τὰ στάδια τῆς καταρτίσεως τοῦ νόμου εἶναι τὰ ἑξῆς:

α) Ἡ **πρότασις** (ἡ νομοθετικὴ πρωτοβουλία). Τὸ δικαίωμα τῆς προτάσεως τῶν νόμων ἀνήκει εἰς τὴν Βουλὴν (πάντα δηλ. βουλευτὴν) καὶ τὸν Βασιλέα, ὅστις ἐνασκεῖ τοῦτο διὰ τῶν ὑπουργῶν (ἄρθρον 23 συντάγματος).

β) Ἡ **διατύπωσις** τοῦ κανόνος καὶ ἡ ψήφησις ὑπὸ τῆς βουλῆς συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τὸν κανονισμὸν τῆς Βουλῆς (ὁ ἰσχύων κανονισμὸς τῆς Βουλῆς ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως).

γ) Ἡ **κύρωσις**, ἡ συγκατάθεσις δηλ. τοῦ Βασιλέως ὡς νομοθετικοῦ παράγοντος, ὅπως τὸ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθὲν νομοσχέδιον ἀποκτήσῃ ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν καὶ καταστῇ νόμος τῆς πολιτείας

δ) Ἡ **ἔκδοσις** ἤτοι ἡ ἐπίσημος καὶ αὐθεντικὴ βεβαίωσις τοῦ Βασιλέως, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ὅτι ὁ νόμος εἶναι προϊὸν κανονικῆς συνταγματικῆς λειτουργίας καὶ ὡς συνέπεια ταύτης ἡ **ἐντολὴ** πρὸς δημοσίευσιν.

ε) Ἡ **δημοσίευσις** εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

2. Κατ' ἐξαίρεσιν ἡ ἐπιψήφισις δικαστικῶν ἢ διοικητικῶν κωδίκων συνταχθέντων ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιτρόπων δι' εἰδικῶν νόμων συσταθεισῶν, δύναται νὰ γίνῃ δι' ἰδιαιτέρου νόμου κυροῦντος ἐν ὅλῳ τοὺς εἰρημένους κώδικας. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δύναται νὰ γίνῃ κωδικοποίησις τῶν ὑφισταμένων διατάξεων δι' ἁπλῆς ταξινομήσεως αὐτῶν ἢ ἐν λόγῳ ἐπαναφορὰ καταργηθέντων νόμων πλὴν τῶν φορολογικῶν (ἄρθρον 57 παράγρ. 11 καὶ 12 τοῦ συντάγματος).

3. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 35 παράγρ. 2–5 τοῦ συντάγματος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Βασιλεὺς δύναται διαρκούσης τῆς βουλευτικῆς περιόδου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας τῆς Βουλῆς, ἢ τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, νὰ προβαίνῃ εἰς ἔκδοσιν νομοθετικῶν διαταγμάτων, πρὸς ρύθμισιν ἐξαιρετικῶς ἐπειγόντων θεμάτων μετὰ σύμφωνον γνώμην εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, ὁριζομένης εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστης συνόδου καὶ λειτουργούσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς νέας συνόδου.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερος τοῦ ἑνὸς πέμπτου τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν, πρὸς λῆψιν δὲ ἀποφάσεων ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ σχετικὴ πλειοψηφία.

Ἡ Βουλὴ δύναται ἑκάστοτε, δι' ἀποφάσεώς της νὰ θέτῃ περιορισμοὺς εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀνωτέρω νομοθετικῶν διαταγμάτων.

Νόμος εἶναι καὶ ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις περὶ ἧς γίνεται λόγος ἐν ἄρθρῳ 459 τοῦ παρόντος, ὡς καὶ οἱ καλούμενοι ποινικοὶ νόμοι ἐν λευκῷ οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ ἁπλᾶ κανονιστικὰ διατάγματα καὶ αἱ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις. (4)

Περὶ ἐν λευκῷ ποινικοῦ νόμου γίνεται λόγος ὁσάκις ἐν τῷ νόμῳ καθορίζεται μόνον ἡ ἐπιβλητέα ποινή, ἐνῷ οἱ εἰδικοὶ συστατικοὶ ὅροι τοῦ ἐγκλήματος ἀναφέρονται καὶ ἀναζητοῦνται εἰς ἄλλον νόμον ἢ διάταγμα ἢ ἀστυνομικὴν διάταξιν κλπ. Παράδειγμα ποινικοῦ νόμου ἐν λευκῷ ἀποτελεῖ μεταξὺ ἄλλων τὸ ἄρθρον 156 τοῦ Π.Κ. «περὶ προσβολῆς τῆς οὐδετερότητος καθ' ὃ τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἢ χρηματικὴν ποινήν, ὅστις παραβιάζει ἀπαγορευτικὴν διαταγὴν ἐκδεδομένην ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς κυβερνήσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τηρήσεως τῆς οὐδετερότητος κατὰ τὴν διάρκειαν πολέμου τινός».

Τοιοῦτον ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἄρθρον 291 παρ. 3 Π.Κ. καθ' ὃ «πᾶσα παράβασις διαταγμάτων κλπ. ἀφορώντων τὴν ἀστυνομίαν κλπ. τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς». Ὁμοίως καὶ τὰ ἄρθρα 398, 458 καὶ 459 τοῦ Π.Κ. ἀποτελοῦν ποινικοὺς νόμους ἐν λευκῷ.

Κανονιστικὰ ἢ διοικητικὰ διατάγματα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχουν καθαρῶς διοικητικὸν περιεχόμενον, ἀναγόμενον εἴτε εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ἐν στενῇ ἐννοίᾳ διοικήσεως εἴτε εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς κυβερνήσεως, ἐκδίδονται δὲ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Συντάγματος.

Τὸ κύριον διακριτικὸν γνώρισμα τῶν διοικητικῶν διαταγμάτων εἶναι ὅτι δὲν περιέχουσι παντάπασιν κανόνας δικαίου, ἀλλ' ἁπλῶς εἴτε καθορίζουσι τὰς λεπτομερείας τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων εἴτε παρέχουσιν ὁδηγίας πρὸς τοὺς πολίτας ἢ τοὺς ὑπαλλήλους, χωρὶς νὰ ἱδρύωσιν ὑποχρεώσεις.

Τὰ διοικητικὰ διατάγματα ὑποδιαιροῦνται: 1) εἰς αὐτοτελῆ, ἤτοι μὴ συνδεόμενα πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν νόμου τινός, ἀλλὰ προερχόμενα ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ συντάγματος καὶ τῶν νόμων ἐλευθέρας πρωτοβουλίας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ 2) εἰς μὴ αὐτοτελῆ, ὧν ἡ ἔκδοσις σχετίζεται πρὸς νόμον τινὰ καὶ περιέχοντα κατὰ κανόνα ὁδηγίας πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἢ τοὺς ὅρους τῆς ἐφαρμογῆς καὶ ἀκολουθοῦντα τὴν τύχην των εἰς περίπτωσιν καταργήσεως τοῦ νόμου, χωρὶς πάντως νὰ ἱδρύωσιν ὑποχρεώσεις.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι τὰ μὲν αὐτοτελῆ διοικητικὰ διατάγματα ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ὡς ἀσκοῦντος τὴν κυβέρνησιν, ἐνῷ τὰ μὴ αὐτοτελῆ ἐκδίδονται ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀσκοῦντος τὴν διοίκησιν. (5)

Νόμος τέλος εἶναι καὶ ὁ ἀναγκαστικὸς ἤτοι ὁ ἐκδιδόμενος ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἐκτὸς πάσης συνταγματικῆς τάξεως καὶ ἀπουσίας τῆς Βουλῆς. Οἱ ἀναγκαστικοὶ νόμοι ἐκδίδονται ἐν περιπτώσει ἀπροβλέπτου κατεπειγούσης καὶ ἀναποφεύκτου ἀνάγκης (Μάνεσης, περὶ ἀναγκαστικῶν νόμων 1953 σελ. 141, ἐπ. 156 σημ. 7) μόνον δὲ ἡ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ «Salus popubisuprema lex esto» δικαιολογεῖ τὴν εἰς τούτους προσφυγὴν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Προτάσεις νόμων ὑποβαλλόμεναι ὑπὸ βουλευτῶν κατὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, περὶ τροποποιήσεως, καταργήσεως καὶ ἀκυρώσεως τῶν διαταγμάτων τούτων, ἐγγράφονται τῇ αἰτήσει δέκα πέντε τουλάχιστον βουλευτῶν, κατ' ἀπόλυτον προτεραιότητα, εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας.

4. Ἴδε σχετικῶς, Χωραφᾶ Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου 1960 σελ. 53, Σβώλου, Βλάχου τὸ σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος Β. 1955 σελ. 84, Μπουροπούλου, Ἑρμηνεία τοῦ ποινικοῦ κώδικος 1959 σελ. 3.

5. Σχετικῶς Ἠλ. Γλυκοφρύδη, «Μαθήματα Συνταγματικοῦ Δικαίου» ἔκδοσις Ἀστυνομικῆς Σχολῆς 1956, σελ. 44, Γεωργοπούλου «Μαθήματα Συνταγματικοῦ Δικαίου». Ἔκδοσις Ἀστυνομικῆς Σχολῆς 1958 σελ. 199.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου
κ. ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος, ὅπως παρουσιάζεται σήμερα μετὰ τὸν Βον παγκόσμιον πόλεμον, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα προβλήματα ὅλων τῶν κρατῶν. Τὸ παγκόσμιον συνέδριον τοῦ Ο.Η.Ε. διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν μεταχείρισιν τῶν ἐγκληματιῶν, ἠσχολήθη ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου μὲ τὰ παρουσιαζόμενα ἐπὶ μέρους θέματα ἑκάστου Κράτους—μέλους. Καὶ τὸ συνέδριον αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ συνέχιση τοῦ πρώτου Διεθνοῦς Συνεδρίου Ποινικῆς καὶ Σωφρονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 1872, κατέληξε σὲ ἐποικοδομητικὰ συμπεράσματα. Τὰ Κράτη ἀπὸ τοῦ 1846 ἀνεγνώρισαν ὅτι τὰ σωφρονιστικὰ ζητήματα δὲν εἶναι ἀποκλειστικοῦ ἐνδιαφέροντος ἑκάστης χώρας. Ἀφοροῦν τὸ σύνολον τῶν Κρατῶν καί, διὰ τῆς κοινῆς συνεργασίας ὅλων, θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ προαγωγὴ τῶν ἐγκληματολογικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ βελτίωσις τῶν σωφρονιστικῶν μεθόδων. Διότι σκοπὸς δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἡ τιμωρία τοῦ ἐγκληματίου, ἀλλὰ ὁ σωφρονισμός αὐτοῦ ὥστε νὰ ἀποβῇ ὑγιὲς καὶ ἀποδοτικὸν κύτταρον τῆς κοινωνίας. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ ἐπήγασε ἡ συνεργασία τῶν Κρατῶν καὶ ἡ μελέτη τῶν ἐγκληματολογικῶν καὶ σωφρονιστικῶν θεμάτων καὶ ἡ ἐξαγωγὴ συμπερασμάτων ὥστε σήμερα ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικότητος νὰ παρουσιάζῃ σχετικὴ ὕφεσι μὲ τὸν πληθυσμὸν καὶ τὰς νέας μεθόδους τοῦ ἐγκλήματος οἱασδήποτε μορφῆς.

Βασικὸν θέμα τῶν συζητήσεων τοῦ συνεδρίου ἦσαν αἱ νέαι μορφαὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Κατὰ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ Ο.Η.Ε. τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων παρουσιάζεται ποικιλοτρόπως εἰς τὰς διαφόρους χώρας. Εἰς πολλὲς χῶρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων παρουσιάζει στασιμότητα καὶ βρίσκεται μᾶλλον ἐν ὑφέσει. Σὲ πολλὲς ὅμως ἄλλες καὶ μάλιστα τῶν πλέον προηγμένων Κρατῶν, παρουσιάζει ἀνησυχητικὴν αὔξησιν συνοδευομένην ἀπὸ νέας μορφὰς ἐγκληματικότητος, ὡς εἶναι αἱ βίαι ἐπιθέσεις, πράξεις βανδαλισμοῦ καὶ γενικὰ τὰς χαρακτηριζομένας ὑπὸ τὸν τίτλον «τεντυμποϋσμός». Κυρίως ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ο.Η.Ε., παρουσιάζεται ἀνησυχητικὴ εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας, Μεγάλην Βρεταννίαν, Σουηδίαν καὶ Ἰαπωνίαν. Κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου Ἀναζητήσεων (F.B.I.) τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων τὰ δύο τελευταῖα ἔτη παρουσίασε αὔξησιν κατὰ 8% καὶ ὅτι τὸ 47% τῶν βαρυτέρων ἐγκλημάτων διαπράττονται ὑπὸ ἀνηλίκων κάτω τῶν 18 ἐτῶν. Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀγγλίαν ηὐξήθη σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν καταδικαζομένων ἀτόμων ἡλικίας 16–20 ἐτῶν διὰ διάφορα ἀδικήματα. Σημαντικὴ αὔξησις τῶν ἐγκληματιῶν ἀνηλίκων κάτω τῶν 15 ἐτῶν ἐσημειώθη καὶ εἰς τὴν Σουηδίαν, ὅπου ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἔχει ὑπερβῆ τὰς 15.000.

Καὶ τὸ θέμα ἐμελετήθη ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές, μία τῶν ὁποίων εἶναι τὰ αἴτια ποὺ ὠθοῦν τοὺς νέους σὲ ἐγκληματικὲς πράξεις. Καὶ τὸ φαινόμενον τῆς αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος τῶν πολιτῶν σὲ χῶρες μὲ ὑψηλὸν ἐπίπεδον εὐημερίας ἀποδίδεται εἰς τοὺς κατωτέρω λόγους:

1) Πνευματικὸν κενὸν ποὺ ἀφήνει εἰς τοὺς νέους ὁ ἀλματωδῶς ἐξελισσόμενος τεχνικὸς πολιτισμός.

2) Ἡ μείωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας τῆς ἐφηβείας, ἡ ὁποία δημιουργεῖ ἰσχυρὰς ἐπιθυμίας καὶ ἀνάγκας τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἄτομον δὲν ἀπέκτησε τὴν δύναμιν πειθαρχίας.

3) Ἡ ἀνικανότης τῶν νέων ὅπως ἀντιστοῦν εἰς παρορμήσεις καὶ ἀνεχθοῦν στερήσεις.

4) Ἡ ἁλματώδης αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πειρασμῶν καὶ εὐκαιριῶν διαπράξεως ἐγκλήματος.

Ἄσχετα ὅμως πρὸς τὰ αἴτια ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, τὸ θέμα τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξετασθῇ ἄσχετα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν διάρθρωσιν ἑκάστης χώρας. Ἔτσι, τόσον ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων, ὅσον καὶ ἡ ὑποτροπὴ αὐτῶν, πρέπει νὰ μελετηθοῦν ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κοινωνικῆς δράσεως ἑκάστης χώρας, ὥστε νὰ διαφοροποιηθοῦν καὶ αἱ μέθοδοι προλήψεως καὶ μεταχειρίσεως τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν καὶ τροφίμων τῶν σωφρονιστικῶν καταστημάτων. Καὶ τὸ σπουδαιότερον νὰ ληφθῇ μέριμνα διὰ μετασωφρονιστικὴν διαβίωσιν τοῦ νεαροῦ ἐγκληματίου.

Βασικὰ στοιχεῖα ποὺ διεθνῶς ἀναγνωρίζονται διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ κυρίως τῆς ὁμαδικῆς αὐτῶν δράσεως εἶναι:

1) Δημιουργία ἐπισήμων ἢ ἡμιεπισήμων ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ προσανατολίζουν τὴν νεολαίαν εἰς ἐποικοδομητικὰς δραστηριότητας. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ὀργανωθοῦν κοινωνικὰ κέντρα, ἑστίαι δι' ἐφήβους, κέντρα ἀναψυχῆς, ἀθλοπαιδιῶν κ.λ.π.

2) Θεωρεῖται ἀπαραίτητον ὅπως δοθῇ ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τοὺς διαφόρους τύπους ἐγκληματικότητος καὶ ἐγκληματιῶν καὶ μελετηθῇ ἡ προσωπικότης καὶ τὸ κοινωνικὸν παρελθὸν τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν. Εἶναι παραδεδεγμένον ὅτι ὁ κάθε ἐγκληματίας ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας σωφρονιστικῆς μεταχειρίσεως καὶ πολὺ περισσότερον ὁ νέος. Ἡ κατάλληλος διαπαιδαγώγησι πάντοτε ἔχει ἀποδώσει εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Καὶ φυσικὰ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωνται τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργοῦνται εἰς τοὺς νέους ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν διάρθρωσιν καὶ τὸ οἰκονομικὸν σύστημα ἑκάστης χώρας. Ἀκόμη πρωταρχικὸν ρόλον διαδραματίζει εἰς τὸ πρόβλημα ἡ οἰκογενειακὴ καὶ σχολικὴ ἀγωγὴ τῶν νέων εἰς τὸν τομέα τῆς ἀναπτύξεως καὶ διαμορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος του. Ὅταν οἱ γονεῖς δὲν βοηθοῦν ἢ δὲν ἐπιβλέπουν ἐπαρκῶς τὰ τέκνα τους ἀναμφισβήτητα αὐτὰ θὰ παρασυρθοῦν εἰς ἐγκληματικὲς πράξεις διαφόρου μορφῆς.

3) Ἔχει διαπιστωθῇ ὅτι ὡρισμέναι κινηματογραφικαὶ ταινίαι, φωτογραφίαι, ἐντυπωσιακαὶ περιγραφαὶ ἐγκλημάτων, βιβλία, εἰκόνες κ.λ.π. δημιουργοῦν κλῖμα διὰ τὴν ἐγκληματικότητα τῶν ἀνηλίκων. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν προτείνεται ὅπως ἑκάστη χώρα λαμβάνῃ τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ τὴν πρόληψιν ἢ περιορισμὸν τῶν μέσων αὐτῶν ποὺ προάγουν τὴν ἐγκληματικότητα μὲ παράλληλον ἐνθάρρυνσιν τὴν ἔκδοσιν βιβλίων, κινηματογραφικῶν ταινιῶν καὶ παιδαγωγικῶν ἔργων, ποὺ εὐνοοῦν τὰς ἠθικὰς καὶ πολιτιστικὰς παραδόσεις ἑκάστης χώρας.

4) Ἡ δημιουργία ἑνὸς συστήματος προσανατολισμοῦ καὶ ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως καὶ καταρτίσεως τῶν νέων μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτῶν ἐκ τοῦ σχολείου θεωρεῖται ἀπαραίτητος ὥστε διὰ τῆς ἀνευρέσεως τῆς καταλλήλου ἐργασίας οἱ νέοι νὰ ἐπιδίδωνται εἰς χρησίμους ἀσχολίας.

Πέραν τῶν βασικῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ μέτρων ποὺ πρέπει νὰ ληφθοῦν διὰ τὴν περιστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ὁ ρόλος τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων εἶναι τεράστιος. Καὶ κατὰ πρῶτον λόγον ἡ Ἀστυνομία, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν γενικῶν ἁρμοδιοτήτων αὐτῆς διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος, πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ ἐπισημάνῃ τὰς νέας μορφὰς τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων. Φυσικὰ τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν εἶναι μικρόν. Τὰ σημερινὰ καθήκοντα τῶν Ἀστυνομικῶν Ὀργάνων εἶναι πολλαπλᾶ καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐλάχιστος, ὥστε ἡ ἀνάθεσις καὶ νέων καθηκόντων τελικὰ νὰ ἀποβῇ εἰς βάρος ἄλλων τομέων τῆς δραστηριότητος αὐτῶν. Διὰ τὸν

λόγον αὐτὸν ἡ προληπτικὴ δραστηριότης, ἡ ὁποία ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὸν τομέα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων πρέπει νὰ παραμείνῃ εἰς τὰ πλαίσια τῆς διαφυλάξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἔργον τῆς ἐξωσχολικῆς παρακολουθήσεως τῶν νέων καὶ γενικὰ τῆς κοινωνικῆς διαβιώσεως τῶν ἀνηλίκων μέχρι καὶ 20 ἐτῶν εἶναι ἔργον κυρίως κοινωνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν ὑπηρεσιῶν. Πρὸς τοῦτο προτείνεται ὅπως ἱδρυθοῦν Εἰδικαὶ Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι, διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ποὺ θὰ ἐργάζωνται ἐντὸς τοῦ γενικοῦ πλαισίου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, θὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτὸ καὶ θὰ συνεργάζωνται στενὰ μὲ τὸ κύριον Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς ὀργανώσεις. Ἐξυπακούεται ὅτι τὰ ὄργανα τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος θὰ τύχουν τῆς καταλλήλου ἐκπαιδεύσεως καὶ μορφώσεως, ὥστε ὡς κοινωνικοὶ λειτουργοὶ ν' ἀποβοῦν συντελεσταὶ ὄχι μόνον προλήψεως τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ἀλλὰ καὶ καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων καὶ αὐτῶν τούτων τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν.

***

Πέραν ὅμως τοῦ τομέως τῆς προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος, τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τοῦ Ο.Η.Ε. ἠσχολήθη καὶ μὲ τὰ θέματα τῆς ἐπιδράσεως διαφόρων παραγόντων ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος. Σχετικὰ ἀναγνωρίσθη ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ μετανάστευσις καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν ὕπαιθρον εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα ἐπηρεάζει τὴν ἐγκληματικότητα. Βέβαια ἡ μετακίνησις πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου πρὸς τὰ ἀστικὰ κέντρα δημιουργεῖ πλεῖστα δυσεπίλυτα κοινωνικὰ προβλήματα καὶ ἐπισωρεύει φροντίδες καὶ καθήκοντα σὲ ὅλους τοὺς παράγοντας διὰ τὴν ὁμαλὴ διάρθρωσι τῆς κοινωνικῆς ὁλότητος καὶ τὰ ἐντεταλμένα γιὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ εὐνομίας ὄργανα. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐτονίσθη ὅτι εἶναι ἀνάγκη κάθε χώρα νὰ πάρῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτρα ποὺ χρειάζονται ὥστε νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν τάσιν τῆς ἀστυφιλίας καὶ κυρίως νὰ δώσῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου ὅλα τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ πλεονεκτήματα ποὺ ἀναζητοῦν εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα. Εἰδικώτερα διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος ἐκ τῆς μετακινήσεως τῶν πληθυσμῶν προτείνεται ὅπως κατατοπίζωνται οἱ μέλλοντες νὰ μετακινήσουν ἐπὶ τῶν κινδύνων καὶ δυσκολιῶν τὰς ὁποίας θὰ συναντήσουν καὶ κυρίως οἱ νέοι ἐπὶ πλέον δὲ νὰ δημιουργηθοῦν εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα «ὑπηρεσίαι ὑποδοχῆς» τῶν νέων αὐτῶν ποὺ θὰ παρακολουθήσουν τὴν εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα διαβίωσίν των καὶ θὰ παρέχουν κάθε δυνατὴν ἐνίσχυσιν. Φυσικὰ διὰ τὸν τόπον μας ἡ δημιουργία τοιούτων Ὑπηρεσιῶν εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἀνέφικτος, διότι προϋποθέτει τὴν ἐξασφάλισιν μέσων στεγάσεως, ἐκπαίδευσιν, ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνεύρεσιν ἐργασίας. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς τὸ ὀρθότερον εἶναι ὅπως καταβληθῇ κάθε προσπάθεια διὰ τὴν ἄνοδον τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν πληθυσμῶν τῆς ὑπαίθρου καὶ τῆς δημιουργίας συγχρόνων πλεονεκτημάτων ὥστε οἱ νέοι κυρίως νὰ παραμένουν εἰς τὴν ὕπαιθρον. Τὸ θέμα αὐτὸ παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν τόπον μας καὶ ἔχει ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἡ τάσις τῆς ἀστυφιλίας ἔχει δημιουργήσει κοινωνικὰ προβλήματα. Κοντὰ εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ πλεῖστα ὅσα ἐγκληματικά, τὰ ὁποῖα φυσικὰ θὰ κλείψουν, ὡς λείψῃ καὶ ἡ μετακίνησις τῶν πληθυσμῶν. Οἱ νέοι ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν εὐκολώτερον ἐγκληματοῦν ἢ γίνονται συνεργοὶ καὶ βοηθοὶ ἐγκληματικῶν τύπων. Τὸ ὅτι εὑρίσκονται μακρὰν τῶν γνωστῶν τους, τοὺς ἀποθρασύνει καὶ ἔτσι εἴτε ἀτομικὰ ἢ καὶ ὁμαδικὰ δροῦν ἐγκληματικά. Καὶ τὰ ἄτομα αὐτὰ εἶναι δύσκολο νὰ τεθοῦν ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Δεύτερον στοιχεῖον ποὺ ἐπηρεάζει τὴν ἐγκληματικότητα τῶν νέων εἶναι αἱ κοινωνικαὶ ἐξελίξεις καὶ μεταβολαί. Ἡ ἀστάθεια τῶν ὅρων τῆς διαβιώσεως, ἡ χαλάρωσις τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ ἐλέγχου καὶ ἡ ἐπίδρασις διαφόρων συστη-

μάτων καὶ κοινωνικῶν κανόνων ἐπιδροῦν ἐπὶ τῶν νέων καὶ μάλιστα ὅταν αἱ κοινωνικαὶ μεταρρυθμίσεις εἶναι ριζικαὶ καὶ ἀπὸ τὸ διάστημα τῆς καταρρεύσεως τῶν πατροπαραδότων κοινωνικῶν θεσμῶν μέχρι τῆς δημιουργίας νέων, μεσολαβῇ μακρότερον χρονικὸν διάστημα. Καὶ αἱ μετοικήσεις ἀκόμη ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν, ἀπὸ οἰκίας εἰς πολυκατοικίαν, ποὺ ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν χαλάρωσιν ἀρχῶν εἶναι μία ἀκόμη ἀφορμὴν διὰ τὴν ροπὴν εἰς τὴν ἐγκληματικότητα τῶν νέων. Ὁ νέος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν νέων κανόνων συμπεριφορᾶς καὶ μὲ ἠλαττωμένην ψυχικὴν ἀντίστασιν καὶ αὐτοπειθαρχίαν ἄθελά του τὶς περισσότερες φορὲς ὑποπίπτει εἰς ἀδικήματα. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὁμοιόμορφος ἡ σωφρονιστικὴ ἀγωγή, ἀλλὰ διάφορος καὶ ἀνάλογη μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἐν γένει κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ἀγωγή. Ἔχει παρατηρηθῆ, πολλὲς φορές, ὅτι νέοι καὶ νέες μὲ τάσεις διαπράξεως κοινωνικῶν ἀδικημάτων καὶ μὲ βεβαρημένον ποινικὸν μητρῷον, εἰς μετοίκησιν εἰς ἄλλην συνοικίαν ἤλλαξαν καὶ μετεβλήθησαν νομιμόφρονες καὶ χρηστοὶ πολῖται. Ὅπως ἐπίσης συνέβη καὶ τὸ ἀντίθετον.

Τρίτον στοιχεῖον εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ λόγῳ τῶν κοινωνικῶν ἐξελίξεων καὶ προόδου ἀπότομος καὶ ἁλματικὴ οἰκονομικὴ ἄνοδος. Νέοι τῶν ἐργατικῶν ἢ μικροαστικῶν τάξεων, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς ἀνόδου, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ἀναγνωσμάτων κ.λ.π. καὶ μὲ διάθεσιν μιμήσεως ὑποπίπτουν εἰς ἀδικήματα ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει μιὰ προετοιμασία τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς αὐτῆς ἀλλαγῆς. Βέβαια κατὰ τὴν διερεύνησιν τῆς ἐγκληματικότητος βάσει τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων ἡ προσοχὴ ὅλων στρέφεται πρὸς τὰ ἀστικὰ κέντρα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραγνωρίζωνται καὶ οἱ ἀντίκτυποι τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ εἰς τὰς ἀγροτικὰς περιοχὰς ὅπου εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν διαπιστώσεις αἰτίων ποὺ θὰ ἐκδηλωθοῦν μὲ τὴν μετακίνησιν ἀπὸ τὴν ὕπαιθρον εἰς τὰ ἀστικὰ κέντρα. Ἔτσι κρίνεται ὡς ἀπαραίτητον ὅτι πρέπει κάθε Κράτος νὰ λάβῃ ἀποφάσεις καὶ νὰ συστήσῃ τὰ κατάλληλα ὄργανα ἐρεύνης καὶ καταγραφῆς τῶν παραγόντων τῆς προόδου καὶ κοινωνικῆς ἐξελίξεως ποὺ ἐπηρεάζουν τὴν ἐγκληματικότητα καὶ νὰ καθορισθοῦν τὰ μέτρα, ποὺ σὲ κάθε περίπτωσι, πρέπει νὰ ληφθοῦν διὰ τὴν πρόληψιν καὶ ἐν συνεχείᾳ σωφρονιστικὴν καταστολήν.

Τὸ θέμα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν μέτρων προλήψεως τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι τεράστιον καὶ ἡ διερεύνησίς του δὲν εἶναι οὔτε εὔκολος, ἀλλὰ οὔτε καὶ δυνατὴ ὑπὸ τοῦ ὑπογραφομένου. Εἶναι ἔργον κρατικῆς πνοῆς καὶ ἁρμοδίων ὀργάνων αὐτῆς. Τὰ συμπεράσματα Διεθνῶν Συνεδρίων, τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα, ἡ πεῖρα τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὸ ἔγκλημα Δικαστικῶν καὶ Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν μελέτην τοῦ προβλήματος. Καὶ μόνον ὅταν ὑπάρξῃ μιὰ πλήρης καὶ ἐμπεριστατωμένη μελέτη αὐτοῦ, τότε βάσει τῶν πορισμάτων ποὺ θὰ συναχθοῦν, τῶν ἀνοικτῶν συζητήσεων ποὺ πρέπει νὰ γίνουν, θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ληφθοῦν ὀρθαὶ ἀποφάσεις. Ὁ ὑπογραφόμενος, ἀσχολούμενος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μὲ τὰ κοινωνικὰ θέματα καὶ προβλήματα ἐπισημαίνει αὐτὰ καὶ ἐπισύρει ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν ὅλων ἐκείνων ποὺ ἐκ θέσεώς των ἔχουν τὴν δέουσαν ἁρμοδιότητα. Διότι πιστεύει ὅτι πρωταρχικὴ ἀρχὴ κάθε εὐνομουμένης Πολιτείας εἶναι νὰ σωθῇ ἡ Νεολαία, τὰ Ἑλληνικὰ Νιάτα, ἀπὸ κάθε παρεκτροπή.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΤΑ ΑΝΤΙΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β'
κ. **Γ.ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Οἰκογενειακὰ καταφύγια.

Ὅπως ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε, ἡ ὑπηρεσία Ἀμυντικῆς καὶ Πολιτικῆς Κινητοποιήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ ὁποία εἶναι ἀντίστοιχος πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν Γενικὴν Διεύθυνσιν Πολιτικῆς Ἀμύνης τῆς Χώρας, καταβάλλει, ἀπὸ μακροῦ χρόνου, μίαν ἐπίμονον προσπάθειαν, προκειμένου νὰ διαφωτίσῃ τὸ Ἀμερικανικὸν κοινὸν περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς κατασκευῆς ἰδίᾳ οἰκογενειακῶν καταφυγίων προστασίας, τόσον ἐκ τῆς ραδιενεργείας, ἐν περιπτώσει πολέμου, ὅσον καὶ ἐκ τῶν καταστρεπτικῶν συνεπειῶν τῶν τυφώνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον συχνοὶ εἰς τὴν χώραν αὐτήν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, διενεμήθησαν εἰς τὸ κοινὸν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν, ἑκατομμύρια ἐντύπων εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον σχεδιασθῆ διάφοροι τύποι ὑπογείων, ἡμιϋπογείων καὶ ἐπιφανειακῶν οἰκογενειακῶν καταφυγίων. Ἐκ παραλλήλου κατεσκευάσθησαν διάφορα οἰκογενειακὰ καταφύγια, εἰς κοινοχρήστους χώρους καὶ εἰς οἰκίας ὑπαλλήλων τῶν Ὑπηρεσιῶν Πολιτικῆς Ἀμύνης, τὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύονται καὶ διαφημίζονται καταλλήλως, προκειμένου νὰ παρακινήσουν τοὺς πολίτας εἰς τὴν κατασκευὴν οἰκογενειακῶν καταφυγίων.

Καταφύγια ὁμαδικῆς προστασίας.

Καὶ αὐτὰ βεβαίως γίνονται διὰ προστασίαν τῶν προσώπων ἢ οἰκογενειῶν ἐκ τῆς ραδιενεργείας καὶ τῶν τυφώνων. Ἐκ παραλλήλου κατασκευάζονται ἐνισχυμένα καταφύγια ὁμαδικῆς προστασίας διὰ τὴν προστασίαν πολλῶν προσώπων ταὐτοχρόνως, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τῆς μεγάλης διαπάνης, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν κατασκευήν των, προορίζονται κυρίως διὰ τὴν προστασίαν τῶν προσώπων τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ λειτουργήσουν ἐν περιπτώσει πολέμου. Τὰ καταφύγια αὐτά, λόγῳ τῆς ἐνισχυμένης κατασκευῆς των, δύνανται νὰ προστατεύσουν ἀσφαλῶς τὰ ἐντὸς αὐτῶν εὑρισκόμενα πρόσωπα ἐκ τῆς ἀμέσου καὶ παραμενούσης ραδιενεργείας, ἐκ τοῦ θερμικοῦ κύματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὠστικοῦ κύματος καὶ τῶν καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων αὐτοῦ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ πυρηνικὴ βόμβα θὰ ἐκραγῇ εἴς τινα ἀπόστασιν ἐκ τοῦ καταφυγίου, ποικίλλουσαν ἀναλόγως τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ ἐκ τῶν καταφυγίων ὁμαδικῆς προστασίας ἔχουσι κατασκευασθῆ κατὰ καιροὺς διάφοροι τύποι, διαφόρου ἀντοχῆς, μὲ διάφορον προορισμόν.

Τελευταίως ὅμως, ἡ Ὑπηρεσία Πολιτικῆς καὶ Ἀμυντικῆς Κινητοποιήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἤρχισε τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ὄντως καταπληκτικοῦ ἀντιατομικοῦ καταφυγίου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους ὡς τὸ τελειότερον καταφύγιον τοῦ κόσμου διὰ τὴν προστασίαν ἐναντίον τῶν ὅπλων ὁμαδικῆς καταστροφῆς.

Τὸ καταφύγιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀμερικανοὶ ἀποκαλοῦν «ὑπόγειον φρούριον» ἤρχισε κατασκευαζόμενον μὲ γοργὸν ρυθμόν, παρὰ τὴν πόλιν Ντέντον τῆς Πολιτείας Τέξας καὶ ὑπολογίζεται νὰ στοιχίσῃ περὶ τὰ 20 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Τὸ πρωτότυπον αὐτὸ καταφύγιον, τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ θὰ ἔχῃ συμπληρωθῆ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1962, εἶναι ἕνα πραγματικὸν ὑπόγειον κτίριον μὲ δύο ὀρόφους. Εὑρίσκεται εἰς βάθος 1,50 μ. ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους καὶ ἔχει 42,50 μέτρα πλάτος καὶ 51,60 μέτρα μῆκος.

Δὲν ἐδόθησαν βεβαίως ἀκριβῆ στοιχεῖα διὰ τὴν ὅλην διαρρύθμισιν τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, εἰς περίπτωσιν ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, διὰ πυρηνικῶν ὅπλων, δύνανται νὰ προστατευθοῦν ἐντὸς αὐτοῦ περὶ τὰ

500 πρόσωπα καὶ νὰ παραμείνουν, ἐν ἀνάγκῃ ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ 30 ἡμέρας, διατρεφόμενα ἐκ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ ἀποθηκευμένων ἐπαρκῶν ποσοτήτων τροφίμων καὶ ὕδατος.

Τὸ καταφύγιον τοῦτο διαθέτει ἐπίσης ἀνεξαρτήτους ἐγκαταστάσεις παραγωγῆς ἠλεκτρισμοῦ. Ἡ ἀνανέωσις καὶ ὁ καθαρισμὸς (φιλτράρισμα) τοῦ ἀέρος τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται δι' αὐτομάτων βαλβίδων, αἵτινες δύνανται νὰ λειτουργήσουν καὶ ὡς χειροκίνητοι, εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤθελεν ὑποστῆ βλάβην τὸ αὐτόματον σύστημα. Τὸ ὑπόγειον αὐτὸ φρούριον, διαθέτει καὶ ὄργανα μετρήσεως καὶ καταγραφῆς τῆς ραδιενεργείας, οὕτως ὥστε οἱ ἐν αὐτῷ προστατευόμενοι νὰ δύνανται νὰ γνωρίζουν τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ὑφισταμένην ἔκτασιν τῆς ραδιενεργείας, ἐκ τῆς ὁποίας φυσικὰ θὰ ἐξαρτηθῇ ὁ χρόνος ἐξόδου των ἐκ τοῦ καταφυγίου.

Αἱ θῦραι τοῦ καταφυγίου εἶναι κατασκευασμέναι ἐκ μπετὸν-ἀρμὲ πάχους 0,40 μ. καὶ δύνανται ν' ἀντισταθοῦν εἰς ὑπερπίεσιν, δημιουργουμένην ἐξ ἐκρήξεως πυρηνικῆς βόμβας 20 μεγατόννων, εἰς ἀπόστασιν πέντε περίπου χιλιομέτρων.

Τὸ ὄντως ἐκπληκτικὸν πλεονέκτημα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ καταφύγιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον τὸ καθιστᾷ πλέον ἀνθεκτικὸν εἰς τὰς ὑπερπιέσεις, εἶναι ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μετακινηθῇ χωρὶς ζημίας. Πράγματι τὸ καταφύγιον αὐτὸ ἔχει τοιαύτην τεχνικὴν ἐλαστικότητα, ὥστε νὰ δύναται νὰ μετακινηθῇ περὶ τὰ 0,05 μ, εἰς βάθος καὶ περὶ τὰ 0,02 μ. πλαγίως.

Τὸ καταφύγιον τοῦ Ντέντον, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσίν του, θὰ χρησιμοποιῆται ὡς Ἀρχηγεῖον τῆς 5ης Διοικήσεως τῆς Ὑπηρεσίας Ἀμυντικῆς καὶ Πολιτικῆς Κινητοποιήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ ὁποία συντονίζει ὅλας τὰς ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀμύνης τῶν Νοτιοδυτικῶν Πολιτειῶν.

Τὰ ὑπόγεια εἶναι καλὰ καταφύγια.

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν γίνεται μία σοβαρὰ προσπάθεια διὰ τὴν κατασκευὴν καταφυγίων, καὶ ἰδίᾳ τοιούτων προστασίας ἐναντίον τῆς ραδιενεργείας, διότι αὐτὴ κυρίως θ' ἀποτελέσῃ τὸν σοβαρώτερον κίνδυνον διὰ τὰ πρόσωπα ἐν περιπτώσει ἀτομικοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος εὐχόμεθα νὰ μὴ γίνῃ.

Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν διατίθενται ἐπαρκῆ οἰκονομικὰ μέσα παρ' ἡμῖν, τόσον ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν κατασκευὴν εἰδικῶν καταφυγίων προστασίας ἐναντίον τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, θὰ ἦτο τοὐλάχιστον δυνατὴ ἡ διασκευή, μὲ ἐλαχίστην δαπάνην, τῶν ὑφισταμένων ὑπογείων τῶν οἰκιῶν εἰς καταφύγια προστασίας ἐναντίον τῆς ραδιενεργείας. Τοῦτο θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως ἀπὸ τοῦδε εἰδικῶν βαλβίδων ἀνανεώσεως καὶ καθαρισμοῦ τοῦ ἀέρος τῶν ὑπογείων, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι, ἐν πολλοῖς καὶ διὰ χρησιμοποίησιν τῶν ὑπογείων κατὰ τὴν εἰρηνικὴν περίοδον.

Δὲν θὰ ἦτο ἐπίσης δύσκολος καὶ ἡ ἀπὸ τώρα ἐγκατάστασις εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν οἰκιῶν μιᾶς μικρᾶς δεξαμενῆς ποσίμου ὕδατος, δυναμένης νὰ χρησιμεύσῃ καὶ δι' ἀνάγκας πυροσβέσεως, καὶ ἑνὸς ἀποχωρητηρίου.

Τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα εἴδη διὰ τὴν λειτουργίαν ἑνὸς καταφυγίου προστασίας, ἤτοι τρόφιμα, κλινοσκεπάσματα, σκαπανικὰ ἐργαλεῖα, ραδιόφωνον τρανζίστορ κτλ., δύνανται νὰ ἐξευρεθοῦν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ νὰ μεταφερθοῦν ἐντὸς τοῦ καταφυγίου ὀλίγον πρὸ τῆς χρησιμοποιήσεως αὐτοῦ.

Εἰς τὰ οἰκιακὰ αὐτὰ καταφύγια θὰ δυνηθοῦν νὰ προστατευθοῦν χιλιάδες πρόσωπα, ἐκ τοῦ σοβαροῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον δημιουργοῦν τὰ ραδιενεργὰ κατάλοιπα (ραδιενεργὸς τέφρα) τὰ ὁποῖα ὡς γνωστὸν προέρχονται ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῶν ἀτομικῶν βομβῶν.

Δὲν πρέπει νὰ παρορᾶται τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κίνδυνος αὐτὸς τῆς ραδιενεργείας δύναται νὰ παρουσιασθῇ καὶ κατὰ τὴν εἰρηνικὴν περίοδον, ἐφ' ὅσον συνεχισθοῦν αἱ διὰ πειραματικοὺς σκοποὺς γινόμεναι ἀτομικαὶ ἐκρήξεις.

Μὲ ὀλίγην πρόληψιν δύναται ν' ἀποτραπῇ ἢ μετριασθῇ ἕνας σοβαρώτατος κίνδυνος, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ κίνδυνος τῆς ραδιενεργείας.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀρχιφύλακος κ. **Κ. ΛΑΨΑΝΗ**

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1943 (5ον ἔτος τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου), ὁ Michel Hollard ἕνας μικροσκοπικός, ἀλλὰ γεροδεμένος σαρανταπεντάρης Γάλλος, ἑτοιμαζόταν νὰ περάσῃ διὰ τῶν Γαλλο–Ἑλβετικῶν συνόρων εἰς τὴν οὐδετέραν Ἑλβετίαν. Εἰς τὸν ὦμο του ἔφερε ἕνα σάκκο μὲ πατάτες καὶ εἰς τὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα τσεκούρι. Ἡ ἐμφάνισίς του ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ξυλοκόπου. Οἱ πρωϊνὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου περνοῦσαν διὰ μέσου τῶν δένδρων, καθὼς ὁ Michel Hollard προχωροῦσε γοργά, ὁμοιάζοντας περισσότερον μὲ γάτο παρὰ μὲ ἄνθρωπο. Καὶ ὁ παραμικρότερος ἀκόμη θόρυβος μποροῦσε νὰ τὸν προδώσῃ καὶ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, γιατὶ σ' ὁλόκληρο τὸ δάσος καὶ πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους Γερμανικὲς περίπολοι καὶ ἀστυνομικοὶ σκύλοι καιροφυλακτοῦσαν.

Ὁ Hollard, ἕνας σχεδιαστὴς ἐργοστασίου, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν πατρίδα του ἔγινε κατάσκοπος, εἶχε περάσει στὴν Ἑλβετία διὰ μέσου τῶν Γαλλο–Ἑλβετικῶν συνόρων 49 φορὲς ἐν συνόλῳ. Κάθε φορὰ ἔφερνε στρατιωτικὲς πληροφορίες, προοριζόμενες γιὰ τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις. Μαζὶ μὲ τοὺς βοηθούς του εἶχεν ἐπισημάνει μυστικὰ ἀεροδρόμια τῶν Ναζὶ ἐπὶ γαλλικοῦ ἐδάφους, παράκτια πυροβολεῖα. Βάσεις ὑποβρυχίων στὴ Βουλώνη καὶ κινήσεις ὁλοκλήρων Γερμανικῶν Μεραρχιῶν ἀπεκαλύφθησαν ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Hollard, περὶ τῶν ὁποίων αἱ σχετικαὶ πληροφορίαι διεβιβάσθησαν εἰς τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο. Οἱ πληροφορίες ὅμως τὶς ὁποῖες ἔφερε τώρα μαζί του ὁ Hollard ἦσαν ἀνυπολόγιστης ἀξίας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ κρυμμένος μέσα στὶς πατάτες τοῦ σάκκου, ποὺ ἔφερε στὸν ὦμο του, εὑρίσκετο ἕνας τοπογραφικὸς χάρτης, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο ὄχι μόνον νὰ σώσῃ τὸ Λονδῖνο ἀπὸ ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή, ἀλλὰ ἐπρόκειτο καὶ νὰ συντομεύσῃ τὸν πόλεμο κατὰ πολλοὺς μῆνας. Ὁ Hollard αὐτὴ τὴ φορὰ μετέφερε ἕνα τοπογραφικὸ χάρτη τῶν σημείων ἐκτοξεύσεως τῆς τρομερᾶς ἱπταμένης βόμβας τοῦ Hitler, τῆς βόμβας Υ—1.

Ὁ Χίτλερ ἐσκέπτετο νὰ ρίψῃ 50.000 βόμβες Υ—1 εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ εἰς ἀναλογίας 5.000 κατὰ μῆνα. Ἡ προεργασία γιὰ τὴν ἐκτόξευσί τους εἶχε γίνει μὲ ἀπόλυτο μυστικότητα. Γιὰ τὴν κατασκευὴν τῶν βάσεων ἐκτοξεύσεως τῶν βομβῶν Υ—1 εἶχαν ἐπιστρατευθῆ ἐργάτες, κυρίως Ὁλλανδοὶ καὶ Πολωνοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγνώριζον τὴν γαλλικὴ γλῶσσα. Τέτοιες βάσεις ἐπλησίαζαν τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς κατασκευῆς των σὲ περισσότερα ἀπὸ 100 μέρη.

Τώρα ὁ Hollard ὁ μόνος ἄνθρωπος μεταξὺ τῶν συμμάχων, ποὺ γνώριζε τὶς λεπτομέρειες τῶν σχεδίων τῶν γερμανικῶν βομβῶν Υ—1, ἐπλησίαζεν εἰς τὰ σύνορα. Ἄρχισε νὰ τρέχῃ καὶ σύντομα εὑρέθη εἰς τὰ συρματοπλέγματα, τὰ ὁποῖα ἐχώριζαν τὴν Γαλλία ἀπὸ τὴν Ἑλβετία. Μόλις ἐπέταξε πρὸς τὸ ἑλβετικὸν ἔδαφος τὸ σάκκο του καὶ τὸ τσεκούρι του, ἕνας γερμανικὸς ἀστυνομικὸς σκύλος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ γόνατο. Ὁ σκύλος ἁπλῶς τὸν κρατοῦσε ἐπὶ τόπου. Ὁ Hollard εἶχε καθηλωθῆ, ἔπρεπε ὅμως συντόμως νὰ κινηθῆ καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ, γιατὶ ἀσφαλῶς πολὺ κοντὰ θὰ εὑρίσκοντο οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι συνειργάζοντο μὲ τὸν ἀστυνομικὸ σκύλο. Ὁ Hollard δὲν ἔφερε μαζί του ὅπλον, δεδομένου ὅτι προσεποιεῖτο τὸν ἁπλὸ ξυλοκόπο, ὁπότε ἐνδεχομένης σωματικῆς του ἐρεύνης, ἡ ἀνεύρεσις ἐπ' αὐτοῦ ὅπλου θὰ ἤγειρεν ὑπονοίας. Πανικόβλητος ὁ Hollard ἔψαξε νὰ βρῇ κάτι, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ στόμα τοῦ σκύλου ἀνοιχτό, βάζοντάς το μεταξὺ τῶν δύο σιαγόνων του. Εὐτυχῶς βρῆκε ἕνα χοντρὸ κλαδὶ δένδρου, τὸ ἔβαλε μεταξὺ τῶν σια-

γόνων τοῦ σκύλου καὶ μὲ ἕνα ἔντεχνο χειρισμὸ τὸ ἔχωσε μέσα στὸ λάρυγγα τοῦ σκύλου. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας ὁ σκύλος ἔπεσε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μόλις ὁ Hollard πέρασε τὰ συρματοπλέγματα καὶ ἤδη εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ ἑλβετικοῦ ἐδάφους, εἶδε ἕναν Ἑλβετὸ στρατιώτη μὲ προτεταμένο τὸ ὅπλο του. Ὁ Ἑλβετὸς στρατιώτης ἐπρόταξε τὸ ὅπλο του, ὄχι εἰς τὸν Hollard, ἀλλὰ εἰς δύο Γερμανοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πυροβολήνουν κατὰ τοῦ Hollard. Τότε οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες κατέβασαν τὰ ὅπλα τους καὶ ἀπεμακρύνθησαν μουρμουρίζοντας.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ διέλευσιν τῶν συνόρων ὑπὸ τοῦ Hollard, συμμαχικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἄρχισαν νὰ σφυροκοποῦν κυριολεκτικὰ τὶς βάσεις τῶν ἱπταμένων βομβῶν Υ—1. Ἐντὸς 5 ἑβδομάδων 73 ἐκ τῶν βάσεων αὐτῶν, εἴτε κατεστράφησαν ὁλοσχερῶς, εἴτε ὑπέστησαν τέτοιες ζημίες, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατος ἡ χρησιμοποίησίς των.

Ἂν καὶ κατεσκευάσθησαν ἄλλες μικρότερες βάσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ, τὸ μεγάλο σχέδιο τῶν Γερμανῶν νὰ μετατρέψουν εἰς ἐρείπια τὸ Λονδῖνον ἀπέτυχε.

Ὁ Χίτλερ ἐπέτυχε νὰ ἐκτοξεύσῃ ὄχι 50.000 βόμβες, ἀλλὰ μόλις 2.500 καὶ αὐτὲς δὲν ἐξετοξεύθησαν κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1943, ὁπότε τὸ ἀποτέλεσμά τους μποροῦσε νὰ εἶναι καταστρεπτικό, ἀλλὰ κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1944, πολὺ λίγες καὶ πολὺ ἀργά.

Ὁ Ντ. Ἀϊζενχάουερ εἶπεν: : «Ἐὰν οἱ Γερμανοὶ εἶχον πετύχει τὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ χρησιμοποίησιν αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ ὅπλου καὶ κατὰ ἕξ μῆνας ἐνωρίτερον, ἡ ἀποβίβασίς μας εἰς τὴν Εὐρώπην θὰ καθίστατο πάρα πολὺ δύσκολος, ἂν ὄχι ἀδύνατος».

Τὸ ἀξιοσημείωτον ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν εἶναι ὅτι ὁ Hollard, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους κατασκόπους τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου—ἔδρασεν ἀποκλειστικῶς μὲ ἰδικήν του πρωτοβουλία. Κανεὶς δὲν τοῦ ἐζήτησε νὰ γίνῃ κατάσκοπος, κανεὶς ἐπίσης δὲν τὸν ἐβοήθησε νὰ γίνῃ κατάσκοπος. Ὅταν ὁ Hollard εἶχε χρήσιμες πληροφορίες, οἱ ὁποῖες ἔπρεπε νὰ δοθοῦν εἰς τοὺς συμμάχους, ἁπλῶς περνοῦσε τὰ σύνορα πρὸς τὴν Ἑλβετίαν. Οὔτε ἀσύρματον εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του οὔτε καὶ κανένα ἀγγελιαφόρον.

Ὁ Hollard ἦταν ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος, ὑπάλληλος ἑνὸς Ὀργανισμοῦ, μὲ μικρὸ μισθό. Ὅταν οἱ Γερμανοὶ μπῆκαν εἰς τὸ Παρίσι καὶ οἱ ἐργοδότες του περιώρισαν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸ ἐλάχιστο δυνατὸ ὅριον, ὁ Hollard ἀντελήφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῇ κάπου ἀλλοῦ ἐργασία. Βρῆκε λοιπὸν ἄλλη ἐργασία σ' ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς κινητήρων αὐτοκινήτων, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ βενζίνης (λόγῳ ἐλλείψεως) ἔκαιον κάρβουνο. Αὐτὴ ἡ ἐργασία ἀπεδείχθη μεγίστης σημασίας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς κατασκοπείας τὴν ὁποίαν εἶχεν αὐθορμήτως ἀναλάβει ὁ Hollard μὲ σκοπὸν νὰ βοηθήσῃ τὴν πατρίδα του. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐργασίας του ἐδικαιολογοῦσε τὶς συχνὲς ἐπισκέψεις εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖο εὑρίσκετο κοντὰ στὰ σύνορα, μὲ τὴ πρόφασι ὅτι πήγαινε γιὰ ξύλα κατάλληλα γιὰ κάρβουνο.

Κάποια μέρα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα πρὸς τὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ δώσῃ ὡρισμένες πληροφορίες εἰς τοὺς Ἄγγλους, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ δικαιολογήσῃ τὴ θέσι του. Τὴν ἑπομένην ἡμέρα κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα ἀπαρατήρητος. Οἱ Ἄγγλοι τοῦ ζήτησαν νὰ ἐπισημάνῃ Γερμανικὲς στρατιωτικὲς μονάδες καὶ ν' ἀναφέρῃ σχετικῶς μὲ τὰς κινήσεις των. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν τριῶν ἑπομένων ἐτῶν ὁ Hollard ἦταν συνεχῶς ἐπὶ τὸ ἔργον. Μὲ τὸν καιρὸ συνειργάσθη μὲ Γάλλους πατριώτας, κυρίως σιδηροδρομικούς, ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων φορτηγῶν, μπάρμαν κλπ. μὲ τοὺς ὁποίους ἐσχημάτισε τὸν πυρῆνα μιᾶς πατριωτικῆς ὀργανώσεως ἐκ πέντε ἀτόμων στὴν ἀρχὴ ὑπὸ τὸν τίτλον «Δίκτυον Δράσεως».

Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ὁλοὲν καὶ ἐμεγάλωνε καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ἀριθμοῦσε περὶ τὰ 120 μέλη. Ἀπὸ αὐτὰ 20 συνελήφθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν. Ἄλλα ὑπέστησαν πλείστας ὅσας δοκιμασίας.

Ὁ Hollard ἐπιστρέφοντας κάποτε ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν ἔκανε τὸ σφᾶλμα νὰ κρατᾶ ἀναμμένο τσιγάρο στὸ χέρι του, ὁπότε ξαφνικὰ ἕνας Γερμανὸς στρατιώτης ἐφώναξε: «Ἄλτ»; τότε ἐκεῖνος ἔπεσε ἀμέσως στὸ ἔδαφος καὶ κάρφωσε τὸ τσιγάρο του στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου καὶ καθὼς ἐσύρετο εἰς τὸ ἔδαφος ἕρποντας, δύο σφαῖρες πέρασαν ἀπὸ τὸ αὐτί του κοντὰ καὶ καρφώθηκαν στὸν κορμὸ τοῦ πλησίον εὑρισκομένου δένδρου.

Ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ Hollard στὴν προσπάθειά του ν' ἀνακαλύψῃ τὰ σχέδια τῶν βομβῶν Υ—1, ἄρχισε τὸν Αὔγουστο τοῦ 1943 μέσα σ'ἕνα καφὲ-μπὰρ εἰς τὴν Ρουένην.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πράκτοράς του—ὑπάλληλος τοῦ καφὲ-μπὰρ—τοῦ ἀνέφερε ὅτι ἄκουσε δύο ἐργολάβους οἰκοδομῶν νὰ ὁμιλοῦν γιὰ ὡρισμένες κτιριακὲς ἐγκαταστάσεις τὶς ὁποῖες οἱ Γερμανοὶ κατεσκεύαζαν καὶ οἱ ὁποῖες ἦσαν ἀσυνήθους μορφῆς. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖο ἔκαμε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι εἰς τοὺς ἐργολάβους αὐτοὺς ἦταν ἡ μεγάλη ποσότης τοῦ τσιμέντου, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο.

Μετὰ μίαν ἡμέρα ὁ Hollard εὑρίσκετο εἰς τὴν Ρουένη καὶ ντυμένος μὲ μαῦρο κοστούμι πῆγε εἰς τὸ Γραφεῖο Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ ἐδήλωσε ὅτι ἀντιπροσώπευε μιὰ Προτεσταντικὴ Ὀργάνωσι, ποὺ ἐνδιεφέρετο γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν ἐργατῶν.

Παρουσίασε ἀρκετὰ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ ρώτησε ἂν ὑπάρχουν στὴν περιοχὴ αὐτὴ ἀνεγειρόμενα κτίρια. Τοῦ εἶπαν ὅτι στὸ Auffay, ποὺ ἦταν εἰς ἀπόστασιν 20 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Ρουένη, ἐκτίζοντο ὡρισμένα κτίρια.

Μετὰ μία ὥρα ὁ Hollard εὑρίσκετο στὸ Auffay φορώντας περιβολὴν ἐργάτου οἰκοδομῶν. Ἀπὸ τὸ Auffay τέσσαρες δρόμοι ὡδηγοῦσαν πρὸς τὰ ἔξω. Ὁ Hollard τοὺς πῆρε ἕνα πρὸς ἕνα καὶ ὁ τέταρτος καὶ τελευταῖος τὸν ἔφερε σ' ἕνα μέρος στὸ ὁποῖον ἀρκετὲς ἑκατοντάδες ἐργατῶν ἐδούλευαν στὴ κατασκευὴ τεραστίων ἀπὸ μπετὸν-ἀρμὲ κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων ἰδιομόρφων.

Ὁ Hollard ἄρπαξε ἕνα καροτσάκι μεταφορᾶς μπετὸν-ἀρμὲ τὸ γέμισε καὶ μπῆκε στὴ δουλειά. Κανεὶς δὲν τὸ σταμάτησε. Οἱ περισσότεροι ἐργάτες δὲν μιλοῦσαν γαλλικά. Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν γαλλικά, τοῦ εἶπαν ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔφτιαναν γκαράζ.

Αὐτὸ προφανῶς δὲν ἦταν ἀλήθεια. Τὰ κτίρια ἦσαν πολὺ μικρά, ἐκτὸς αὐτοῦ τὶ τὰ ἤθελαν τὰ γκαρὰζ οἱ Γερμανοὶ ἀρκετὰ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση εἰς τὸν Hollard ἦταν ἡ κατασκευὴ μιᾶς λωρίδας ἀπὸ μπετὸν-ἀρμέ, μήκους 50 περίπου γυαρδῶν, μὲ μιὰ μικρὰ μπλὲ κατευθυντήριο γραμμή. Μὲ τὴν πυξίδα του διεπίστωσεν ὅτι ἡ κατευθυντήριος γραμμὴ-προφανῶς ἡ κατεύθυνσις ἐγκαταστάσεων βαρέων ὅπλων-ἔβλεπε πρὸς τὸ Λονδῖνο. Ὅταν ἐξηκρίβωσεν ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἐχρησιμοποίουν τρεῖς βάρδιες ἐργατῶν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 24ώρου, ἐγκατέλειψε τὴν ἐργασία γιὰ νὰ διαβιβάσῃ σχετικὰς πληροφορίας στοὺς Ἄγγλους.

Εἰς τὸ Λονδῖνον οἱ ἡγέτες τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Τσῶρτσιλ καὶ Ἀϊζενχάουερ, ἔδειξαν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον νὰ μάθουν τὶ ἦταν αὐτὸ ποὺ οἱ Γερμανοὶ κατεσκεύαζαν. Ὑπῆρχον φῆμες ὅτι οἱ Γερμανοὶ κατεσκεύαζαν ἀεροπλάνα χωρὶς πιλότο, ἐνῷ εἰς τὴν ἀκτὴ τοῦ Bornholm ἕνας Δανὸς βρῆκε τὰ συντρίμμια ἑνὸς μυστηριώδους ὅπλου, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἕνα νέον ὅπλον ἀσφαλῶς κατεσκεύαζαν οἱ Γερμανοί, ἀλλὰ τὶ ἀκριβῶς καὶ πόσο σοβαρὸ ἦταν, κανεὶς δὲν ἐγνώριζε, ὁπότε ἡ πληροφορία τοῦ Hollard ἐξέσπασε σὰν πραγματικὴ βόμβα. Ὁ Hollard διετάχθη ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος κάθε ἄλλη ἀσχολία καὶ νὰ συγκεντρώσῃ ὅλη του τὴν προσοχὴ καὶ δραστηριότητα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ Γερμανοὶ κατεσκεύαζαν τὶς μυστηριώδεις κτιριακὲς ἐγκαταστάσεις.

Ὁ Hollard μὲ τέσσαρες ἄλλους πράκτορας ἐφωδιασμένους μὲ τοὺς ἀπαραιτήτους χάρτας ἤρχισε μία συστηματικὴ ἔρευνα εἰς τὴν βόρειο Γαλλία, μὲ ποδήλατα. Ἐρευνώντας τὰ διάφορα μέρη καὶ συγκεντρώνοντας πληροφορίες ἀπὸ πολλοὺς πατριώτας Γάλλους, ὁ Hollard μέσα σὲ τρεῖς βδομάδες ἀνεκάλυψε πλέον τῶν 60 μυστηριωδῶν βάσεων τῶν Γερμανῶν καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου ἀνεκάλυψε ἄλλες 40. Ὅλες δὲ οἱ βάσεις αὐτὲς εὑρίσκοντο ἐπὶ ἑνὸς διαδρόμου, κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τῆς βορείου Γαλλίας, μήκους 200 περίπου μιλίων καὶ πλάτους 30 περίπου μιλίων καὶ ἔβλεπαν πρὸς τὸ Λονδῖνο, ἀλλὰ τὶ νὰ ἦσαν ἀρά γε;

Στὴν κατασκοπεία ἡ τύχη παίζει ἕνα σπουδαῖο ρόλο καὶ πράγματι μία ὁλόκληρος σειρὰ ἀπὸ τυχαῖα περιστατικὰ ὡδήγησε τὸν Hollard στὴν ἀποκάλυψι τοῦ μεγαλύτερου μυστικοῦ τοῦ Χίτλερ.

Κάποια μέρα ὁ Hollard συζητοῦσε μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πράκτοράς του, ὁ ὁποῖος τοῦ συνέστησε ἕνα φίλο του, ὀνόματι Robert. Ὁ Robert ἤθελε νὰ δράσῃ κατὰ ἕναν οἱονδήποτε τρόπον κατὰ τῶν Γερμανῶν. Ὁ Hollard βρῆκε μιὰ δουλειὰ τοῦ Robert σ' ἕνα ἀεροδρόμιο, ὁ Robert ἐν συνεχείᾳ ἔπεισε ἕνα φίλο του τὸν André ν' ἀναλάβῃ μιὰ ἐργασία, ἡ ὁποία τὸν ἔφερε τελικὰ στὸ B. Garré ἕνα μέρος στὸ ὁποῖο κατεσκευάζοντο ἐπίσης μυστηριώδεις βάσεις. Μέσα σὲ μιὰ βδομάδα ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως στὸ πόστο του ὁ André ἐφωδίασε τὸν Hollard μὲ ἀντίγραφα τῶν σχεδίων, τὰ ὁποῖα εἶχαν περάσει ἀπὸ τὰ χέρια του. Παραδίδοντας αὐτὰ τὰ σχέδια ὁ André ἐδήλωσε ὅτι ἦταν τὰ τελευταῖα, ποὺ μποροῦσε νὰ δώσῃ, μὲ τὴν ἐξήγησιν ὅτι οἱ Γερμανοὶ τὸν εἶχαν ὑποχρεώσει νὰ ὑπογράψῃ μιὰ συμφωνία ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀποκαλύψῃ σὲ κανέναν τὸ εἶδος τῆς δουλειᾶς του.

Ὁ Hollard εἶναι ἕνας τίμιος καὶ εὐγενικὸς ἄνθρωπος. Εἶχε κερδίσει τὴν συνεργασία πολλῶν Γάλλων, ἐπικαλούμενος τὸν πατριωτισμό τους.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔγινε κάπως αὐστηρός. Διέταξε τὸν André νὰ ὑποκλέψῃ ἕνα ἀντίγραφο τοῦ βασικοῦ σχεδίου, πάσῃ θυσίᾳ, λέγοντάς του ὅτι ἂν δὲν συνειργάζετο στὸ σκοπὸ αὐτό, θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς λιποτάκτης στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε τὴ μάχη.

Ὁ André ἐδέχθη νὰ συνεργασθῇ.

Στὸ B. Carré, ὁ Γερμανὸς ὑπεύθυνος ἐφύλασσε τὸ βασικὸ σχέδιο μέσα σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ παλτοῦ του καὶ ἐφοροῦσε τὸ παλτὸ του ἀκόμη καὶ μέσα στὸ γραφεῖο του. Μόνον κατὰ τὶς 9 ἡ ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, ὅταν πήγαινε εἰς τὴν τουαλέττα, ἔβγαζε τὸ παλτό του. Ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες ὁ André ἐμέτρησε τὸν χρόνο, κατὰ τὸν ὁποῖο ὁ Γερμανὸς ἔμεινε μέσα στὴν τουαλέττα. Ὁ χρόνος αὐτὸς ἐκυμαίνετο μεταξὺ 3—5 πρώτων λεπτῶν τῆς ὥρας. Ὅταν λοιπὸν μία ἡμέρα ὁ Γερμανὸς ἐκρέμασε, ὅπως ἔκανε συνήθως, τὸ παλτό του ἔξω ἀπὸ τὴν τουαλέττα, ὁ André ἔτρεξε ἐπῆρε τὸ βασικὸ σχέδιο, ἔκανε ἕνα σύντομο ἀντίγραφο (τοποθετώντας διαφανῆ χάρτην ἐπὶ τοῦ σχεδίου) καὶ ἐπέστρεψεν ἀστραπιαίως εἰς τὸ γραφεῖο του, ὥστε νὰ μὴν ὑποπτευθῇ τίποτε ὁ Γερμανός, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν τουαλέττα.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, ἀκολουθῶν τὶς ὁδηγίες τοῦ Hollard καὶ παίρνοντας τὸ φάρμακο τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε δώσει, παρεπονέθη ὅτι τὸν πονοῦσε τρομερὰ τὸ στομάχι του. Ὁ Γερμανὸς ἰατρὸς δὲν πρόσεξε κἂν τὸν André, ἀλλὰ ὅταν τὸν εἶδε νὰ κάμῃ ἐμμέτους τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ πάῃ στὸ Παρίσι, διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὸν οἰκογενειακό του γιατρό.

Στὸ Παρίσι ὁ André καὶ ὁ Hollard ἔκαμαν συσχετισμὸ τοῦ ἀντιγράφου αὐτοῦ τοῦ βασικοῦ σχεδίου μὲ τὰ ἀντίγραφα τῶν ἄλλων σχεδίων, τὰ ὁποῖα ἡ ὀργάνωσις εἶχεν ἐπιτύχει νὰ λάβῃ ἀπὸ ἄλλα παράκτια μέρη καὶ ἤλεγξαν τὶς αὐτοπρόσωπες παρατηρήσεις τὶς ὁποῖες εἶχαν κάμει στὸν τόπο τῶν Γερμανικῶν βάσεων. Ἡ δουλειὰ ἦταν δυσκολωτάτη, κολοσσιαία θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανείς. Ἦταν σὰν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα δεινόσαυρο μὲ 5—6 ὀστᾶ, ποὺ εἶχαν στὴν διάθε-

σί τους. Πολλὲς φορὲς οἱ Hollard καὶ André περιήρχοντο εἰς ἀδιέξοδο καὶ ἄρχιζαν πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἀπέκτησαν ὅλα τὰ τεμάχια σχεδίων τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχρειάζοντο καὶ συναρμολόγησαν ὁλόκληρο τὸ σχέδιο τῶν βάσεων τῶν βομβῶν Υ—1.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιο, τὸ ὁποῖο εὑρίσκετο μέσα στὶς πατάτες, ποὺ εἶχε στὸ σάκκο του ὁ Hollard, ὅταν ὁ γερμανικὸς ἀστυνομικὸς σκύλος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ γόνατό του τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε τὰ σύνορα.

Ὅταν ἤδη ὁ Hollard εἶχε παραδώσει ἁρμοδίως τὸ σχέδιο, ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο τὸ ὁποῖον ἔλεγε: «Τὸ πολύτιμον σχέδιον ἐλήφθη ἀσφαλῶς. Συγχαρητήρια».

Τότε ἀμέσως ἡ δρᾶσις ἄρχισε. Ὁ Hollard ἠσθάνετο κουρασμένος—κουρασμένος ἀπὸ συνεχῆ κοπιώδη ἐργασία, τὴν πλήρη ἀγωνίας καὶ ἐντάσεως τῶν νεύρων, γιατὶ πάντα ζοῦσε μὲ τὸ φόβο τῆς ἀνακαλύψεώς του καὶ ἐκτελέσεώς του ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Οἱ Ἄγγλοι τοῦ συνέστησαν νὰ παραμείνῃ στὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ καλμάρουν τὰ νεῦρα του. Κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Ἑλβετία ὁ Hollard ἐσκέπτετο νὰ χρησιμοποιήσῃ σιδηροδρομικοὺς σταθμάρχας διὰ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν δρομολογίων τῶν γερμανικῶν σιδηροδρόμων, διακινδυνεύοντας καὶ τὴν ζωήν του ἀκόμη. Ἐσκέπτετο ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσῃ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐμάθαιναν τὰ ὑπόστεγα ἀεροδρομίων καὶ τὰς λιμενικὰς ἐγκαταστάσεις, ἐνῷ ἄλλους θὰ τοὺς τοποθετοῦσε σὲ κωδωνοστάσια ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις γερμανικῶν στρατευμάτων.

Ὁ Hollard ὕστερα ἀπὸ ὀλίγους μῆνες ἐπέστρεψε στὴ Γαλλία ὅπου, ἐξ αἰτίας ἑνὸς σφάλματος συνεργάτου του, συνελήφθη. Ἐκ τῶν τριῶν πρακτόρων του οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν μαζί, ὁ ἕνας ἀπέθανε σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, οἱ ἄλλοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι ὕστερα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας. Ὁ Hollard ἐκακοποιήθη τρομερὰ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν καμμία πληροφορία. Ἐλλείψει ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων δὲν ἐξετελέσθη, ἀλλὰ ἐνεκλείσθη σὲ στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου οἱ Γερμανοὶ ἐξεκένωσαν τὸ στρατόπεδο, ἐπεβίβασαν τοὺς κρατουμένους εἰς ἕνα πλοῖο χωρὶς κυβερνήτη καὶ τοὺς ἄφησαν εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς βορείου θαλάσσης, βέβαιοι ὄντες, ὅτι τὸ πλοῖο θὰ ἐβομβαρδίζετο ἀπὸ συμμαχικὰ ἀεροπλάνα. Ὁ Hollard, ὡς ἐκ θαύματος, τὴν τελευταίαν στιγμὴ μετεφέρθη ἀπὸ τὸ ἀκυβέρνητο πλοῖο μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους σ' ἕνα πλοῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἐχρειάσθησαν περίπου ἕξ ἑβδομάδες νοσοκομειακῆς περιθάλψεως γιὰ νὰ συνέλθῃ ὁ Hollard. Ἡ ΡΑΦ ἔστειλε ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ Λονδῖνο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τιμηθῇ μὲ τὸ ἀνώτατο παράσημο, τὸ ὁποῖον ξένος μποροῦσε νὰ πάρῃ στὴν Ἀγγλία, τὸ παράσημο ἐξαιρέτων πράξεων. Ἀλλὰ ἤδη ὁ Hollard κατηυθύνετο πρὸς τὴ Γαλλία, ἐπρόκειτο δὲ νὰ παρασημοφορηθῇ ἀργότερα στὸ Παρίσι. Τὸ ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖον τὸν μετέφερε εἰς τὸ Παρίσι, πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ Auffay, ὅπου ὁ Hollard μποροῦσε νὰ ἴδῃ τὰ συντρίμμια τῆς βάσεως τῶν γερμανικῶν βομβῶν Υ—1, τῆς πρώτης βάσεως τῶν βομβῶν Υ—1, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος εἶχεν ἀνακαλύψει.

Σήμερα ὁ Hollard ἐργάζεται ὡς ἐπιθεωρητὴς εἰς μίαν Γαλλικὴν Ἑταιρείαν Ἠλεκτρικῶν Συσκευῶν. Γιὰ τὴν πολεμικήν του δράσι ὁ Ἄγγλος ὑποστράτηγος Sir Brian Horrocks, διοικητὴς τῆς 30ῆς στρατιᾶς τοῦ Ἀγγλικοῦ ἀπελευθερωτικοῦ στρατοῦ, λέγει:

«Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀμφιβάλῃ ὅτι ὁ Hollard ἄξιζε νὰ πάρῃ ἀνώτατο παράσημο ἀνδρείας. Ὁ Hollard ὑπῆρξε ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κυριολεκτικῶς ἔσωσε τὸ Λονδῖνο».

Κ. Ι. ΛΑΨΑΝΗΣ

ΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Ρώμης **BEGNINO DI TULLIO**

Μετὰ τὴν διὰ τοῦ τύπου διαδοθεῖσαν εἴδησιν ὅτι ἡ δικαστικὴ ἀσυνομία ἐπέτυχε τὴν ἀπόσπασιν ὁμολογίας παρὰ ἐγκληματίου γυναικὸς τῇ βοηθείᾳ ὑπνωτισμοῦ, ἠρωτήσαμεν τὸν διακεκριμένον συνεργάτην μας καθηγητὴν κ. Di Tullio *ἐὰν ἡ πληροφορία ἦτο ἀκριβὴς καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ποῖαι ἦσαν αἱ ἀπόψεις του περὶ τῆς χρησιμοποιήσεως παρομοίου τρόπου ἐνεργείας εἰς τὰς διερευνήσεις τῶν ἐγκλημάτων.*

Ὁ Καθηγητὴς Di Tullio *τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀντιλήψεις του εὐηρεστήθη νὰ καταστήσῃ γνωστὰς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «ἐπιθεωρήσεώς μας».*

Ἐγκρίνομεν καθ' ὁλοκληρίαν τὰ συμπεράσματά του, ὄχι διὰ νὰ μεμφθῶμεν ἐκείνους οἵτινες προσφεύγουν εἰς τὸν περιγραφέντα τρόπον ἐνεργείας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποφύγωμεν νὰ νίοθετηθῇ ἡ ἀνεπιφύλακτος χρῆσις τοῦ τρόπου τούτου, πρᾶγμα, ὅπερ συμβαίνει, ὅταν ἐπιτυγχάνῃ ἀπροόπτως μία προσπάθεια ὀλίγον ἐντυπωσιακή.

Ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι μία ἐπιστήμη ὑπερβολικὰ λεπτή, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα εἶναι πάντοτε ἐλάχιστα γνωστά, ἵνα δυνηθῇ νὰ λάβῃ θέσιν μεταξὺ τῶν δυναμένων νὰ ἐλεγχθῶσι μέσων ἐρεύνης τοῦ ἐγκλήματος.

Φ. Ε. Λουβὰζ
Πρόεδρος τῆς Δ.Ε.Ε.Α.

Ἡ Αἰκατερίνη Φόρτ, κατηγορουμένη ὅτι τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς σιδηροῦ λοστοῦ ἐφόνευσε ἐν Μιλάνῳ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τρία τέκνα τοῦ ἐραστοῦ της, ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ὁποίων ἤθελε νὰ ἀπαλλαγῇ, ὑπνωτίσθη καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνεργηθείσης παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας ἀνακρίσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ὑποβολῆς, ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά της.

Ἀπὸ μακροῦ οἱ Ἰταλοὶ σοφοὶ Ὀτολένγκι, Ντὲ Σάντις, Φλέσλι, εἶχον καταδείξει ὅτι παρόμοιος τρόπος διερευνήσεως ἐγκλημάτων δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰς δικαστικὰς ἀνακρίσεις διὰ δύο λόγους. Πρῶτον διότι ἡ ἐν καταστάσει ὑπνωτίσεως ὁμολογία δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ στοιχεῖον ἀποδείξεως σοβαρὸν καὶ ἔγκυρον. Δεύτερον διότι τοιοῦτος τρόπος δὲν εἶναι ποσῶς νόμιμος.

Γενικῶς τὸ ἐν καταστάσει ὑπνώσεως ὑποκείμενον δὲν περιάγεται εἰς κατάστασιν πειθηνίου ὀργάνου, ἐστερημένου κρίσεως καὶ θελήσεως. Θὰ δυνηθῇ νὰ σιωπήσῃ ἐπὶ παντὸς πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ ἢ καὶ ἀναλόγως τῶν σκοπῶν του, νὰ ἐξυφάνῃ σειρὰν ψευδολογιῶν, ὡς νὰ ἦτο ἐν ἐγρηγόρσει.

Πρέπει ὡσαύτως νὰ σημειωθῇ ἡ εὐρυτέρα ἱκανοποίησις περὶ τὸ ἐξαπατᾶν τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἔχει συμφέρον νὰ προσποιηθῇ ὅτι περιέπεσεν εἰς ὕπνωσιν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ προσποίησις, ἐὰν ἐπιτευχθῇ καλῶς, δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀνακρίνοντα εἰς σοβαρὰς πλάνας.

Τοιαῦται εἶναι ἐν περιλήψει αἱ γενικαὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀντιλήψεις.

Δυνάμεθα ἐκ τῶν λόγων τούτων νὰ συνάγωμεν ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι ἐστερημένος ἰατροδικαστικοῦ ἐνδιαφέροντος. Τοιαύτη δὲν εἶναι ἡ σκέψις μας. Ὑπάρχουν ὄντως ἀποδεικτικαὶ περιπτώσεις εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἐν καταστάσει ὑπνώσεως, κατὰ τὸ πλεῖστον νευροπαθῆ, ὑστερικά, ἀδύνατα, εὐκόλως ὑποκείμενα εἰς ἐντυπώσεις ὄντα, δέχονται καὶ ἐκτελοῦσι τὴν ὑποβολὴν χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἀντιστῶσιν εἰς αὐτήν, διότι εὑρίσκονται εἰς μίαν βαθεῖαν κατάστασιν «ὑπνωτικῆς πειθηνιότητος».

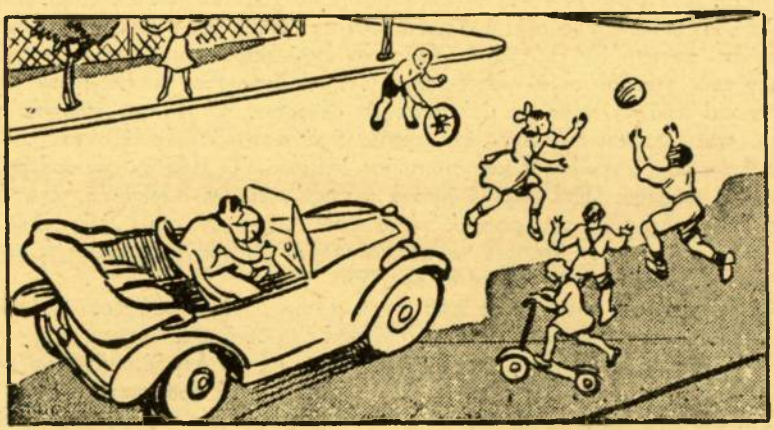
Ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὰς σπανίας περιπτώσεις ταύτας, καθ' ἃς τὸ ἐν καταστάσει ὑπνώσεως ὑποκείμενον περιπίπτει εἰς τὴν ἀπόλυτον ἔλλειψιν συναισθήσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ ἐκτελεῖ χωρὶς κρίσιν τὴν ὑποβαλλομένην ἰδέαν, δὲν ὑπάρχει πάντοτε πλήρης ἀσφάλεια εἰς τὴν κατάθεσιν, ἥτις δύναται νὰ εἶναι ἐν μέρει ἢ καθ' ὁλοκληρίαν ψευδής. Ἡ ἐγκληματολογικὴ ψυχολογία γνωρίζει καλῶς τὴν ἔνστικτον τάσιν πρὸς τὸ ψεῦδος παρὰ τῇ πλειονότητι τῶν ἐγκληματιῶν, ἰδίᾳ εἰς τοὺς νευροψυχοπαθεῖς. Παρομοία τάσις πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν κατασκευὴν μυθευμάτων ἔχει εἰς ὡρισμένα ἄτομα βαθεῖας τὰς ρίζας, ὥστε θὰ ἠδύνατο αὕτη νὰ ἐκδηλωθῇ ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ πρόσωπον εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν ὑπνώσεως, ἔστω καὶ ἀσυναισθήτως.

Ἀκόμη σοβαρώτερον εἶναι τὸ ἠθικονομικὸν ζήτημα. Ἡ προσβολὴ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας εἶναι ἓν ἰδιαίτερον ἀδίκημα μὲ διπλοῦν χαρακτῆρα κατὰ τὸν διδόμενον χαρακτηρισμὸν τῆς φυσικῆς ἐλευθερίας ἢ τῆς ψυχικῆς τοιαύτης.

Ἡ ὑποβολὴ κατὰ τὴν ὕπνωσιν, ἥτις ἐκτελεῖ πραγματικὴν καὶ εἰδικὴν βίαν εἶναι παράβασις προσβάλλουσα τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν. Ὅθεν παρόμοιος τρόπος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς αὐστηρῶς νόμιμος. Εἶναι σκόπιμον νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὰ ὑπνωτιστικὰ πειράματα δύνανται, εἴς τινας περιπτώσεις, νὰ προκαλέσωσι πραγματικὴν ψυχικὴν βλάβην, ἰδίως εἰς τοὺς παῖδας, εἰς τοὺς λίαν εὐεξάπτους νευροπαθεῖς καὶ εἰς τοὺς ἐκ ψυχικῆς ὑπερκοπώσεως ἀδυνάτους. Καὶ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ ὑπερκόπωσις αὕτη ὑφίσταται εἰς ἓν πρόσωπον ἐξαντληθὲν ἀπὸ πολλὰς μακρὰς καὶ συγκίνησιν προκαλούσας ἀνακριτικὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως.

Τοιαῦτα εἶναι ἐν περιλήψει τὰ ἐπιχειρήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη, τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἠθική, ἀποδίδουν ἀξίαν διὰ νὰ ἀντιτεθῶσιν εἰς τὴν χρῆσιν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τῶν κατηγορουμένων παρομοίων τρόπων ἐνεργείας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι διὰ τὰς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΤΩΝ ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ

'Απὸ τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest»
κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ο Δρ. Κόντον ἀνέβηκε ξανὰ στὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸν σύντροφό του καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν 233η ὁδὸ μέχρις ὅτου ἔφθασε στὸ ψυχρὸ λίθινο κοιμητήριο ποὺ ἐπεκτείνονταν στὸ Γουντλῶον, πίσω ἀπὸ τρία μέτρα ὕψους σιδερένιου φράκτη. 'Η εἴσοδός του ἦταν κλειδωμένη. 'Ο Δρ. Κόντον βγῆκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ κατὰ μῆκος τοῦ ἐρημικοῦ δρόμου πρὸ τῆς πύλης τοῦ νεκροταφείου. 'Η ὥρα ἦταν ἐννέα καὶ τέταρτο. Δὲν ἔβλεπε τίποτε, ἀλλὰ αἰσθανόταν ὅτι τὸν περίμεναν. 'Η ὥρα πῆγε ἐννέα καὶ μισὴ χωρὶς κανεὶς νὰ παρουσιασθῇ καὶ ὁ δόκτωρ ἄρχισε νὰ περπατᾷ νευρικά.

Ξαφνικὰ κάτι ἄσπρο κουνήθηκε μέσα στὴ ψυχρὴ νύκτα. 'Ο Δρ. Κόντον κοίταξε μὲ προσοχή. Κάποιος μέσα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο κουνοῦσε τὸ χέρι του πάνω-κάτω ἀνάμεσα ἀπὸ δύο πασσάλους τοῦ φράκτη.

Καθὼς ὁ Δρ. Κόντον προχώρησε, τὸ χέρι ἀποσύρθηκε. 'Ανάμεσα στὰ δένδρα καὶ τοὺς τάφους ἀντίκρυσε μιὰ ἀμυδρὴ ἀνθρώπινη σιλουέτα. Μόνο τὰ μάτια του φαινόταν κάτω ἀπὸ ἕνα γεῖσο καπέλλου, κατεβασμένου μέχρι κάτω.

—«Ἔφερες τὰ χρήματα;». Ἦταν ἡ ἴδια φωνὴ μὲ τὴ βαρειὰ προφορὰ ποὺ εἶχε ἀκούσει ὁ Δόκτωρ στὸ τηλέφωνο.

—«Ὄχι». 'Απάντησε ὁ Κόντον. «Δὲν μπορῶ νὰ φέρω τὰ χρήματα μέχρις ὅτου ἰδῶ τὸ παιδί».

Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν βήματα μέσα στὸ νεκροταφεῖο. Μιὰ φωνὴ φώναξε: «Ἕνας ἀστυνομικός». 'Η σιλουέτα κρατήθηκε ἀπὸ ἕνα δοκὸ τῆς πύλης, σκαρφάλωσε, πήδησε πάνω ἀπὸ τὸ φράκτη καὶ προσγειώθηκε ἀνάλαφρα δίπλα στὸν Δρα Κόντον. Μόλις βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

'Ο Δρ. Κόντον ἄρχισε νὰ τὸν καταδιώκῃ φωνάζοντας: «Ἔλα πίσω, ἔλα πίσω».

'Απ' ὅτι μπόρεσε νὰ ἰδῇ, ὁ Δρ. Κόντον κατάλαβε ὅτι ὁ διωκόμενος ἦταν πολὺ νεώτερος ἀπ' αὐτόν. 'Εν τούτοις ὁ γέρος τὸν ἀκολουθοῦσε κατὰ πόδας.

Δὲν τοὺς χώριζε μεγάλη ἀπόστασις ὅταν ὁ ἄγνωστος μπῆκε μέσα στὸ ἄλσος Κόρτλαντ καὶ πήδησε μέσα σὲ μιὰ συστάδα δένδρων. 'Ο Κόντον πήδησε κι' αὐτὸς μαζί του. «Δὲν πρέπει νὰ κάνῃς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα» εἶπε ἁρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι. 'Ο ἄγνωστος σταμάτησε καὶ σιωποῦσε ἐπίμονα. 'Ο Κόντον τὸν τράβηξε σ' ἕνα παγκάκι τοῦ πάρκου. 'Επὶ μερικὰ λεπτὰ ὁ νεαρὸς ἔμεινε σιωπηλός, κρατώντας τὸ γιακᾶ τοῦ ἐπανωφοριοῦ του σφικτὰ γύρω ἀπὸ τὸ σιαγόνι του. Στὸ τέλος μίλησε: «Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Μπορεῖ νὰ καταδικασθῶ 20 χρόνια φυλακὴ ἢ νὰ καθίσω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα ἂν τὸ παιδὶ δὲν ζῇ».

'Ο Κόντον τὸν κοίταξε μὲ φόβο στὰ μάτια. 'Αλλὰ γρήγορα διαβεβαιώθηκε ἀπὸ τὸν ἄγνωστο ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν ἐν ζωῇ καὶ ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας.

—«Πῶς μπορῶ νὰ ξέρω ὅτι ἔχω νὰ κάνω μὲ τὸ ἁρμόδιο ἄτομο» ρώτησε ὁ Κόντον. 'Ο ἄγνωστος τοῦ εἶπε ὅτι αὐτὸς τοῦ ἔστελνε τὰ γράμματα μὲ τὴν κυκλικὴ ὑπογραφή. Μετὰ ὁ Δόκτωρ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δύο καρφίτσες ἀσφαλείας, οἱ ὁποῖες ἦταν στερεωμένες στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ. Τὶς εἶχε πάρει μὲ τὴν ἔγκρισι τῶν Λίντμπεργκ καὶ ρώτησε τὸν συνομιλητή του ἐὰν τὶς εἶχε ἰδῇ πρίν.

—«Τὸ μωρὸ ἦταν ἀσφαλισμένο στὴν κούνια μὲ αὐτὲς τὶς καρφίτσες ἀσφαλείας. Εἶπε ὁ ἄγνωστος».

'Ικανοποιημένος ὁ Δρ. Κόντον τὸν ρώτησε νὰ τοῦ πῇ τὸ ὄνομά του.

—«Τζών».

—«Ἔλα μαζί μου Τζών. Ἔχω χίλια δολλάρια δικά μου καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσω».

—«Ἐμεῖς δὲν θέλουμε τὰ χρήματά σου» εἶπε ὁ Τζών.

Ὁ Δρ. Κόντον ἁρπάχθηκε ἀπ' αὐτό. Ποιοὶ εἶσθε οἱ «ἐμεῖς»; Ὁ Τζὼν τοῦ ἀπάντησε ὅτι αὐτὸς ἦταν σύνδεσμος. Ὑπῆρχαν ἄλλα πέντε μέλη τῆς σπείρας.

—«Ἄσε τους Τζὼν» τὸν παρακάλεσε ξανὰ ὁ Κόντον. «Ἐὰν εἶναι νόμιμο θὰ πάρω τὸν συνταγματάρχη Λίντμπεργκ καὶ θὰ τὰ κανονίσετε ὡραῖα οἱ δυό σας. Ἀλλοιῶς θὰ συλληφθῆτε.

—«Ὄχι» εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Τζών. «Προετοιμασθήκαμε ἕνα χρόνο γιὰ νὰ κάνωμε τὴν ἀπαγωγή».

Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ἡ νύκτα γινόταν πιὸ ψυχρή. Ὁ Τζὼν καθόταν ἀνήσυχος πάνω στὸ παγκάκι. Ἔπρεπε νὰ φύγῃ, εἶπε, ἐφ' ὅσον ὁ Δρ. Κόντον δὲν εἶχε φέρει τὰ χρήματα. Καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὁ Τζών, ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἔστελνε στὸν Κόντον ἕνα δεῖγμα γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ἦταν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν σπεῖρα. «Θὰ σοῦ στείλω τὶς πιτζάμες τοῦ μωροῦ» εἶπε.

Οἱ δύο ἄνδρες κοίταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ἔδωσαν τὰ χέρια. Ὁ Τζὼν ἀπομακρύνθηκε καὶ ἐξαφανίσθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Δρ. Κόντον ἔλαβε ἕνα ταχυδρομικὸ δέμα μὲ τὶς πιτζάμες τοῦ παιδιοῦ καὶ ὁ Λίντμπεργκ τὸ ἐξήγησε ὡς σημεῖον ὅτι ἡ σπεῖρα εἶχε πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν καθηγητή. Ἦταν βέβαιος τώρα ὅτι οἱ διαπραγματεύσεις γιὰ τὰ λύτρα θὰ προχωροῦσαν γρήγορα καὶ ἤσυχα. Ἐν τούτοις, πρὶν περάσῃ ἡ ἑβδομάδα, δύο παράξενες ἐκβάσεις ἔθεσαν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν καὶ τοὺς δύο μεσάζοντας.

Μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ παιδιοῦ ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὸν Λίντμπεργκ νὰ δεχθῇ νὰ καταβάλῃ τὰ λύτρα πρὶν νὰ ἰδῇ τὸ παιδί. Ἐὰν δεχόταν, ἔπρεπε νὰ βάλῃ μιὰ σημείωση στὴν ἐφημερίδα «Ἀμέρικαν» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ὁποία νὰ λέῃ : «Δέχομαι. Τὰ χρήματα εἶναι ἕτοιμα».

Πεπεισμένος ὅτι ἡ σπεῖρα ἐνεργοῦσε ἐν καλῇ πίστει, ὁ Λίντμπεργκ δέχθηκε. Κάθε μέρα ἡ ἀγγελία ἐδημοσιεύετο στὴν ὑποδειχθεῖσα ἐφημερίδα, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπάντησις ἀπὸ τὸν Τζών.

Τότε, ὅλως ἀναπάντεχα, ἄλλες εἰδήσεις ἦρθαν ἀπὸ ἄλλη περιοχὴ ποὺ εἶχαν σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Τζὼν Χάγκις Κούντις, ἕνας ἐξέχων πολίτης τῆς Νόρφολκ στὴ Βιρτζίνια, πληροφόρησε τὸν Λίντμπεργκ ὅτι ἦταν ἀπ' εὐθείας σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς. Τὰ διαπιστευτήρια τοῦ Κούρτις ἦταν ἀξιόπιστα. Ὅταν πῆγε στὴν κατοικία τῶν Λίντμπεργκ στὶς 22 Μαρτίου γιὰ νὰ συζητήσουν, συνοδευόταν ἀπὸ τὸν Ντόμπσον Πήηκοκ, ἀρχιμανδρίτη τῆς ἐπισκοπικῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας τῆς Νόρφολκ (ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα τῆς Ἄννας Λίντμπεργκ στὸ Μεξικὸ) καὶ τὸν ὑποναύαρχο Μπούρατζ, κυβερνήτη τοῦ πολεμικοῦ ποὺ εἶχε φέρει τὸν Λίντμπεργκ πίσω μετὰ τὴν ἱστορικὴ ὑπερατλαντικὴ πτῆσι του. Ὁ Κούρτις εἶχε διηγηθῇ τὴν ἱστορία του καὶ στοὺς δύο αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ παραδέχθηκαν ὅτι ἦταν πράγματι σοβαρὲς οἱ ἀποκαλύψεις του καὶ τοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ μεσολαβήσουν νὰ τὸν δεχθῇ προσωπικῶς ὁ Λίντμπεργκ.

Τώρα ὁ Κούρτις διηγόταν ξανὰ στὸν συνταγματάρχη: Μιὰ βραδυὰ τὸν πλησίασε μυστικὰ ἕνας παράξενος ἄνδρας ὀνόματι Σάμ. Ἡ σπεῖρα τῶν ἀπαγωγέων, τοῦ εἶπε ὁ Σάμ, τοῦ ζητοῦσε νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Κούρτις. Ἤθελαν νὰ μάθουν ἐὰν δεχόταν νὰ σχηματίσῃ μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐξέχοντας πολίτες τῆς Νόρφολκ, ἡ ὁποία θὰ διαπραγματευόταν μεταξὺ Λίντμπεργκ καὶ σπείρας.

Ὁ Κούρτις βρέθηκε σὲ ἀμηχανία. Μά, γιατί, ρώτησε τὸν Σάμ, διάλεξαν αὐτόν ; Γιατὶ ἦρθαν στὴ Νόρφολκ; Γιατὶ νὰ μὴ διαπραγματευθοῦν μὲ τὸν Λίντμπεργκ μέσῳ ἀτόμων ἀπὸ τὴν Νιοὺ Τζέρσεϋ ἢ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ ἦταν πλησιέστερα στὴν κατοικία του ;

Ὁ Σὰμ τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἡ σπεῖρα φοβόταν τὸν ὑπόκοσμο τῆς Νιοὺ Τζέρσεϋ

καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης, γιατὶ ἤξεραν ὅτι θὰ ζητοῦσαν μερίδιο ἀπὸ τὰ λύτρα. Ὁ Ρόσνερ, ποὺ εἶχε ὁρισθῆ ἀπὸ τὸν Λίντμπεργκ ὡς σύνδεσμός του μὲ τοὺς κακοποιούς, δὲν ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τὴν σπεῖρα.

Ὁ Κούρτις δήλωσε στὸν Λίντμπεργκ ὅτι δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀναμιχθῆ μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς. Ἀλλὰ σκεπτόμενος τὰ δυὸ παιδιά του, δέχθηκε στὸ τέλος νὰ ἀναλάβη τὴν ἀποστολὴ καὶ νὰ συζητήση τοὺς εἰδικοὺς ὅρους μὲ τὸν Σάμ. Οἱ ἀπαγωγεῖς, εἶπε, ἤθελαν ἕνα δεῖγμα καλῆς πίστεως: δηλαδὴ 25.000 δολλάρια νὰ κατατεθοῦν σὲ μιὰ τράπεζα τῆς Νόρφολκ ἐπ' ὀνόματι τῶν τριῶν μεσολαβητῶν.

Ὁ Λίντμπεργκ ἄκουσε σιωπηλὸς ὁλόκληρη τὴν ἀφήγησι. Μετὰ σηκώθηκε. Εἶπε ὅτι ἦταν βέβαιος γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις τους, ἀλλὰ εἶχε λόγους νὰ πιστεύη ὅτι εἶχαν ἀπατηθῆ. Δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ ἀγνοήση καμμιὰ πιθανότητα ἐπανακτήσεως τοῦ παιδιοῦ του, ἀλλὰ ὑπῆρχε ἕνας εὔκολος τρόπος γιὰ τὸν Σὰμ νὰ τὸν πείση ὅτι πράγματι ἀντιπροσώπευε τοὺς πραγματικοὺς ἀπαγωγεῖς. Νὰ τοῦ προσκομίση ἕνα σημείωμα τῆς σπείρας ὑπογεγραμμένο μὲ ἕνα ὡρισμένο σύμβολο.

Ὁ Κούρτις συμφώνησε μὲ τοὺς ὅρους αὐτοὺς καὶ ὁ Λίντμπεργκ τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὶς ἐνοχλήσεις στὶς ὁποῖες εἶχαν ὑποβληθῆ. Τοὺς προσκάλεσε νὰ δειπνήσουν μαζὶ πρὶν νὰ ἀναχωρήσουν. Αὐτοὶ δέχθηκαν πρόθυμα τὴν πρόσκλησι.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Κούρτις διέρρευσε σ' ἕνα δημοσιογράφο τῆς Νόρφολκ καὶ ἀμέσως κατέλαβε τὶς πρῶτες σελίδες τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Δρ. Κόντον στεναχωρέθηκε πολὺ διαβάζοντας τὸ δημοσίευμα στὴν ἐφημερίδα του. Μήπως τὸν εἶχαν παρατήσει οἱ ἀπαγωγεῖς; Μήπως ὁ Λίντμπεργκ ἔπαυσε νὰ τὸν χρησιμοποιῆ; Οἱ ἐφημερίδες τουλάχιστον αὐτὸ ἔλεγαν.

Ὁ Λίντμπεργκ καθησύχασε ἀμέσως τοὺς φόβους τοῦ Δρος Κόντον, δηλώνοντάς του ὅτι οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Κούρτις δὲν εἶχαν «καμμιὰ εἰδικὴ σημασία». Τὸ αἴνιγμα ὅμως συνεχιζόταν γιατὶ δὲν δόθηκε ἀπάντησις στὶς πρόσφατες ἀγγελίες ποὺ ἀπευθύνονταν πρὸς τὸν Τζών. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος παρὰ νὰ βάλουν κι' ἄλλη ἀγγελία: «Τὰ χρήματα εἶναι ἕτοιμα, ἐφοδιάστε μας μὲ κώδικας J.F.C.».

Πέρασαν ἄλλες τρεῖς ἀκόμα ἡμέρες ἀγωνιώδους ἀναμονῆς. Ἐπὶ τέλους τὴν τετάρτη ἡμέρα, ὁ Τζὼν ἀπάντησε: «Δὲν χρειάζεται νὰ σᾶς ἐφοδιάσωμε μὲ κώδικα. Ξέρετε καλὰ τὸ πρόγραμμά μας. Θὰ κρατήσωμε τὸ παιδὶ στὸ ἀσφαλὲς καταφύγιό μας μέχρι ὅτου νὰ πάρωμε τὰ χρήματα στὸ χέρι. Πῶς μπορεῖ ὁ Λίντμπεργκ νὰ ἀκολουθῆ τόσο πολὺ ἐσφαλμένες ἀπόψεις, ἐνῶ γνωρίζει ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε ἐκεῖνοι μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ διαπραγματευθῆ. Ἐὰν συνεχίζη νὰ περιμένη θὰ διπλασιάσωμε τὸ ποσόν».

Τώρα παρ' ὅλον ὅτι ὁ Κόντον ἐξέφρασε τὴν πεποίθησίν του ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς πράγματι θὰ ἐδέχοντο νὰ διευθετήσουν τὰ τῆς καταβολῆς τῶν λύτρων, ὁ Λίντμπεργκ ἐπέμενε ὅτι στὸ ἑπόμενο μήνυμά τους θὰ ζητοῦσαν τὴν πλήρη ὑποταγή του εἰς τοὺς ὅρους τοῦ Τζών. Δὲν ἤθελε νὰ ριψοκινδυνεύση παρατείνοντας τὶς διαπραγματεύσεις μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε οἱ ἀπαγωγεῖς νὰ χάσουν τὴν ὑπομονή τους. Τὴν Τετάρτη 31 Μαρτίου ἐδημοσίευσαν μίαν ἀγγελία ὅτι δέχονται τοὺς ὅρους τῶν ἀπαγωγέων. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κόντον ἔλαβε τὴν ἀπάντησι τοῦ Τζών:

«Παρακαλοῦμε γνωρίσατέ μας ἂν εἶσθε ἕτοιμοι γιὰ τὸ Σάββατο βράδυ». Ἐὰν ναί, γράψατε στὴν ἐφημερίδα: «Μάλιστα, ὅλα ἐν τάξει».

Ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν ὁ Λίντμπεργκ πολύ, ἦταν μήπως τὴν ἑπομένη νύκτα συμβῆ τίποτε ποὺ θὰ φόβιζε τοὺς ἀπαγωγεῖς. Ὅταν τὸ κρατικὸ θησαυροφυλάκιο τὸν πληροφόρησε ὅτι οἱ ὑπάλληλοί του δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν βοηθήσουν στὴν ὑπόθεσι ἐὰν οἱ αὔξοντες ἀριθμοὶ ὅλων τῶν γραμματίων τῶν λύτρων δὲν κατεγράφοντο, ὁ Λίντμπεργκ κατ' ἀρχὰς δίστασε. Τέλος δέχθηκε πρόθυμα. Ἀλλὰ ἐπέμενε παρὰ τὴν παρότρυνσιν τῶν φίλων του καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὸ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἦταν κρυμμένος, οὔτε ἐνέδρες θὰ εἶχαν στηθῆ στὸ σημεῖο τοῦ ραντεβοῦ του μὲ τοὺς ἀπαγωγεῖς.

Ἀργὰ τὸ Σάββατο ἀπόγευμα, ὁ Λίντμπεργκ καὶ ὁ Κόντον εἶχαν συμπληρώσει τὶς τελευταῖες ἑτοιμασίες τους γιὰ τὴν παράδοσι τῶν λύτρων. Τὰ χρήματα ἦταν σὲ δύο πακέττα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα περιεῖχε 50.000 δολλάρια σὲ γραμμάτια χρυσοῦ καὶ χαρτονομίσματα τῶν Η.Π.Α. καὶ τὸ δεύτερο 20.000 δολλάρια. Ἐν συνόλῳ ἦταν 5.150 γραμμάτια τῶν 5, 10, 20 καὶ 50 δολλαρίων. Ὁ ὄγκος τους ἦταν μεγάλος καὶ χρειάσθηκε ἀρκετὴ δύναμις γιὰ νὰ πιεσθοῦν νὰ χωρέσουν μέσα στὸ ξύλινο κιβώτιο ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ Κόντον γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό.

Καθὼς οἱ Κόντον, Λίντμπεργκ καὶ Μπρίκνριτζ περίμεναν περαιτέρω ὁδηγίες ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς «νὰ εἶναι ἕτοιμοι πρὸς δρᾶσιν» τὸ Σάββατο βράδυ, ὅπως ἔλεγε τὸ σημείωμα, ὁ Δρ. Κόντον ἦταν ἕτοιμος, ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά του εἶχε ἀντίθετη γνώμη. Ὁ γέρος αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἰδῆ τὸν Τζὼν καὶ μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Ὁ Τζών, ἀσφαλῶς μετὰ τὴν παραλαβὴ τῶν λύτρων, θὰ ἐπεδίωκε νὰ καθαρίσῃ τὸν μόνο μάρτυρα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐκθέσῃ. Ὁ Λίντμπεργκ τότε τοῦ εἶπε, ὅτι ἐὰν ἤθελε νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι ἦταν ἐλεύθερος νὰ τὸ πράξῃ γιατὶ καὶ αὐτὸς καταλάβαινε τὴ θέσι του.

Ἀλλὰ ὁ Δρ. Κόντον ἀρνήθηκε ἐπιμόνως.

Στὶς 7.45′ ἕνα ταξὶ σταμάτησε μπροστὰ τὴν πόρτα τοῦ Κόντον καὶ ὁ ὁδηγός του παράδωσε ἕνα φάκελλο καὶ ἔφυγε. Τὸ σημείωμα ἔλεγε στὸν Κόντον νὰ ψάξῃ γιὰ ἕνα ἄλλο σημείωμα ποὺ ἦταν κρυμμένο ἔξω ἀπὸ ἕνα ἀνθοπωλεῖο τῆς Μπρόγξ, κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ἁγίου Ραϋμόνδου. Ὁ ἴδιος ὁ Λίντμπεργκ μετέφερε ἐκεῖ τὸν Κόντον.

Τὸ δεύτερο σημείωμα ἔλεγε : «ἀκολούθησε τὴ λεωφόρο Χουϊτμόορ πρὸς νότον. Πάρε τὰ χρήματα μαζί σου καὶ ἔλα μόνος».

Ἀλλὰ ὁ Δρ. Κόντον ἄφησε τὸ κιβώτιο μὲ τὰ λύτρα στὸν Λίντμπεργκ ποὺ ἦταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Γιατί, εἶπε, ἤθελε νὰ μιλήσῃ πρῶτα μὲ τὸν Τζών.

Ὁ Δρ. Κόντον προχώρησε μέχρι ὅτου πέρασε τὴν πύλη τοῦ νεκροταφείου. Μετὰ ἔκανε στροφὴ καὶ προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὰ πίσω. Μιὰ σιλουέτα σηκώθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα μνῆμα καὶ κοίταξε, μετὰ βγῆκε ἀπ' ἐκεῖ προχωρώντας ζὶκ—ζὰκ ἀνάμεσα στοὺς τάφους καὶ σταμάτησε πίσω ἀπὸ τὸ φράκτη. Ἐκεῖ τὸν εἶδε ὁ Κόντον καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Τζών.

—«Ἔφερες τὰ χρήματα».

—«Ὄχι» εἶπε ὁ Κόντον «Εἶναι μέσα στὸ αὐτοκίνητο».

Ὁ Τζὼν ζήτησε τὰ λύτρα, ἀλλὰ ὁ Κόντον ἀρνήθηκε. «Ὄχι μέχρις ὅτου μοῦ δώσῃς μιὰ ἀπόδειξι, ἡ ὁποία νὰ λέῃ ποῦ βρίσκεται τὸ παιδὶ» εἶπε ἀποφασιστικά.

Ὁ Τζὼν τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τοῦ ἔδινε ἕνα τέτοιο χαρτὶ — ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ ἑτοιμάσῃ σὲ ἕνα λεπτὸ — ἐὰν ὁ Δόκτωρ ἔφερνε τὰ χρήματα.

—«Ἄκουσε Τζὼν» εἶπε ὁ γέρος. Ὁ συνταγματάρχης Λίντμπεργκ δὲν εἶναι τόσο πλούσιος. Γιατὶ δὲν εἶσθε συγκαταβατικοὶ μαζί του ;».

—«Στὴν ἀρχὴ» συνέχισε «τοῦ ζητήσατε 50.000 δολλάρια. Ὁ Λίντμπεργκ κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ποσὸν αὐτό, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὰ ἔξτρα 20.000 δολλάρια». Φυσικὰ ὁ Κόντον ἔλεγε ψέμματα.

—«Καλὰ ἐν τάξει εἶπε ὁ Τζών. Ὑποθέτω ὅτι ἐὰν δὲν μπορέσωμε νὰ πάρωμε τὶς ἑβδομῆντα χιλιάδες, ν' ἀρκεσθοῦμε στὶς πενῆντα». Μετὰ γύρισε καὶ ἔτρεξε γρήγορα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νεκροταφείου.

Ὁ Δόκτωρ γύρισε κι' αὐτὸς πίσω στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀνέφερε στὸν Λίντμπεργκ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας. Ὁ Λίντμπεργκ τὸν εὐχαρίστησε. Ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ μικρότερο πακέτο ἀπὸ τὸ κιβώτιο, ἔδωσε στὸν Κόντον τὰ ὑπόλοιπα 50.000 δολλάρια.

Ὁ Δόκτωρ ἐπέστρεψε στὸ ραντεβοῦ καὶ περίμενε. Σὲ λίγο εἶδε τὴ σκοτεινὴ σκιὰ νὰ προχωρῇ μέσα ἀπὸ τοὺς τάφους πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Τζὼν εἶχε ἕτοιμο τὸ σημείωμα, ἀλλὰ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνοιχτῇ πρὶν περάσουν ἕξη ὧρες.

'Ο Κόντον δέχτηκε τοὺς ὅρους καὶ παράδωσε στὸν Τζὼν τὸ κιβώτιο μὲ τὰ λύτρα. Μετὰ ἔδωσαν τὰ χέρια. «Καλὴ νύχτα Τζὼν» εἶπε ὁ Κόντον. «Δὲν θέλω νὰ μὲ γελάσῃς».

'Επέστρεψε στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔδωσε στὸν Λίντμπεργκ τὸ φάκελλο, γνωρίζοντάς του καὶ τοὺς ὅρους τοῦ Τζών, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθῇ μετὰ ἕξη ὥρες. 'Ο Λίντμπεργκ τὸν κοίταξε μ' ἀνοικτὰ μάτια. Καλά, εἶπε, ἐὰν αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσουν.

'Αλλὰ ὁ Κόντον ἐθορυβήθη. Τοῦ ἐτόνισε ὅτι αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Λίντμπεργκ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἔδωσε τὸ λόγο του. Καὶ ἀφοῦ τοὺς εἶχε καταβάλει τὰ 50.000 δολλάρια, ἔπρεπε ἐπὶ τέλους τὸ σημείωμα νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ ποῦ βρισκόταν τὸ παιδί. "Αν δὲν τὸ διάβαζαν ἀμέσως, τότε κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε μποροῦσε νὰ ἐλαττώσῃ τὶς πιθανότητες ἀνευρέσεως τοῦ παιδιοῦ.

'Ο Λίντμπεργκ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Μάλιστα, ὁ Κόντον εἶχε δίκιο. "Ανοιξε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε:

«Τὸ παιδὶ εἶναι μέσα στὴ βάρκα «ΝΕΛΛΥ». Εἶναι μιὰ μικρὴ βάρκα 8.50 μέτρα μήκους. Θὰ βρῆτε τὴ βάρκα μεταξὺ Χόρσνεκς Μπήητς καὶ Γκαίη Χέντ, πλησίον τῆς νήσου 'Ελισσάβετ».

'Επὶ τέλους!

'Ο νεαρὸς πατέρας καὶ ὁ γέρος ἦταν χαρούμενοι καθὼς ἐπέστρεφαν πίσω στὸ σπίτι τοῦ Κόντον.

'Αργὰ τὸ βράδυ ὁ Κόντον ἐξιστόρησε τὰ γεγονότα στὸν Μπρίκινριτζ καὶ σὲ δύο ὑπαλλήλους τοῦ ἐθνικοῦ θησαυροφυλακίου. Παραδέχθηκε ὅτι αἰσθανόταν κάπως ὑπερήφανος γιατὶ ἔσωσε 20.000 δολλάρια ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ συνταγματάρχη. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ θησαυροφυλακίου τὸν κοίταξαν ἔκπληκτοι. «Μὰ πῶς τόλμησε νὰ τὸ κάνῃ»; Ρώτησε ὁ ἕνας.

'Ο Δρ. Κόντον τοὺς ἐξήγησε. 'Αλλὰ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τους τὸν ἔβαλε σὲ ἀμηχανία. Τότε ρώτησε ἐὰν δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ ἔτσι.

'Αφοῦ μόλις καὶ μετὰ βίας ἔγινε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους, εἶπε στὸν Κόντον: «Ναί, ὑπῆρχε κάτι. Τὸ πακέτο μὲ τὰ 20.000 δολλάρια ποὺ ὁ Κόντον δὲν εἶχε δώσει στὸν Τζών, περιεῖχε 400 γραμμάτια χρυσοῦ τῶν 50 δολλαρίων—τὰ ὁποῖα ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ ἀποκαλύψουν τοὺς ἀπαγωγεῖς ὅταν θὰ ἀπεπειρῶντο νὰ τὰ ἐξαργυρώσουν. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ θησαυροφυλακίου εἶχαν φτειάξει τὸ δέμα αὐτὸ ἀκριβῶς γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ καὶ ὁ Δρ. Κόντον τοὺς κατέστρεφε τὰ σχέδια. Γραμμάτια χρυσοῦ τῶν 50 δολλαρίων κυκλοφοροῦσαν σχεδὸν σπάνια. Γραμμάτια τῶν 20 δολλαρίων δὲν ἦταν σπάνια. Καὶ τώρα τὰ χρήματα ποὺ εἶχαν νὰ ἐξαργυρώσουν οἱ ἀπαγωγεῖς ἦταν ὅλα εἰς γραμμάτια τῶν 20 δολλαρίων.

Φυσικὰ ὁ Δρ. Κόντον ἔμεινε ἄναυδος. 'Αλλὰ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ στεναχώριες. 'Ο Λίντμπεργκ τὰ εἶχε ἤδη ὅλα κανονίσει γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἔρευνα γιὰ τὴν «ΝΕΛΛΥ» καὶ ἤθελε καὶ ὁ Κόντον νὰ λάβῃ μέρος. Παρ' ὅλον ὅτι εἶχε πολλὴ ἐργασία, ὁ Δόκτωρ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ μείνῃ πίσω. Λίγο μετὰ τὶς 2 τὸ ἀπόγευμα οἱ ἄνδρες ξεκίνησαν γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο Μπέριτζπορτ τῆς Κοννέκτικουτ.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ οἱ νησιῶτες καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἁλιευτικῶν πλοιαρίων στὴ Βάϊνγιαρντ Σάουντ τῆς Μασαχουσέτης, ξαφνιάστηκαν ἀπὸ τὸ θόρυβο τῶν μηχανῶν ἑνὸς δικινητηρίου ὑδροπλάνου τὸ ὁποῖο πολλὲς φορὲς χαμήλωνε τόσο πολὺ πάνω στὸ νερό, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ προσγειωνόταν δίπλα σὲ καμμιὰ βάρκα.

Περιπολικὰ τῆς ἀκτοφυλακῆς ἐρευνοῦσαν ἐπίσης τὴν περιοχὴ καὶ μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα διεγράφετο ἡ γκρίζα σιλουέτα ἑνὸς πολεμικοῦ σκάφους. Οἱ ἐνέργειες αὐτὲς τράβηξαν γρήγορα τὴν προσοχὴ τῶν δημοσιογράφων τῆς Μπόστον. Κάποιος ὑπέθεσε ὅτι τὸ ἀεροσκάφος μπορεῖ νὰ ἔχῃ σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσι Λίντμπεργκ καὶ ἀμέσως οἱ ἀνταποκριταὶ ἔτρεξαν.

'Ενωρὶς τὸ ἀπόγευμα τὸ ὑδροπλάνο προσγειώθηκε στὴ νῆσο Κάτυχανκ. "Ενα πλῆθος ἀπὸ περιέργους τοὺς περίμενε στὴ σκάλα. Τότε ὁ πιλότος—ὁ Λίντμπεργκ—

βγῆκε ἀπὸ τὸ ὑδροπλάνο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μπρίκνριτζ καὶ τὸν Δρα Κόντον. Στὶς ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων ὁ Λίντμπεργκ ἁπλῶς κουνοῦσε τὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ πῇ τίποτε. Καμμιὰ καινούργια εἴδησις.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ Λίντμπεργκ ἀνεχώρησε καὶ πάλι. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῶν ἀπογευματινῶν ὡρῶν τὸ ἀεροσκάφος ὤργωνε συνεχῶς τὴ θάλασσα, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἐπιτυχία. Τέλος κατευθύνθηκε πρὸς νότον, πίσω γιὰ ἕνα ἀεροδρόμιο τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὴ νύκτα ὁ Λίντμπεργκ πῆγε μόνος του στὸ σπίτι. Πρὶν νὰ πλησιάσῃ ἀκόμα τὸ σπίτι του, εἶδε ὅτι ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ παιδί. Στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ δὲν εἶχε ἀνάψει ξανὰ τὸ φῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς. Τώρα ὅμως τὰ παράθυρά του ἦταν κατάφωτα.

Ἡ Ἄννα περίμενε στὴ πόρτα καὶ ὁ Λίντμπεργκ τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι ἡ καθυστέρησις ἦταν προσωρινή. Γιατὶ παρ' ὅλη τὴν ἐπισταμένη ἔρευνά του ἴσως νὰ μὴ διέκρινε τὴ «ΝΕΛΛΥ», ἢ ἴσως οἱ ἀπαγωγεῖς νὰ εἰδοποιήθηκαν γιὰ τὶς κινήσεις τῆς ἀκτοφυλακῆς καὶ νὰ ἔκρυψαν τὴ βάρκα.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐνωρίς, ὁ νεαρὸς πατέρας ἀνέβηκε σ' ἕνα ταχύτερο ἀεροπλάνο στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τετερμπόρω. Ἦταν 6.30' ἡ ὥρα ὅταν ἐπέστρεψε μόνος.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Δρ. Κόντον ἔβαλε νέα ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες: «Τί συμβαίνει; Μὲ ἐξαπατήσατε; Δῶστε παρακαλῶ καλύτερες ὁδηγίες J.F.C.».

Μέχρι τῆς 6ης Ἀπριλίου δὲν εἶχαν λάβει ἀπάντησι ἀπὸ τὸν Τζὼν καὶ ὁ Λίντμπεργκ ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ Κράτους. Τὸ θησαυροφυλάκιο δέχθηκε ἀμέσως νὰ ἐκδώσῃ ἐγκύκλιο μὲ τοὺς αὔξοντες ἀριθμοὺς τῶν γραμματίων τῶν λύτρων πρὸς ὅλες τὶς τράπεζες τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Καναδᾶ. Γιὰ νὰ μὴ ἀντιληφθοῦν τίποτε οἱ ἀπαγωγεῖς, ἡ ἐγκύκλιος δὲν ἀνέφερε καθόλου περὶ τῆς ὑποθέσεως Λίντμπεργκ. Ἀλλὰ ἡ ἐγκύκλιος ἦταν ἀσυνήθως μεγάλη καὶ λεπτομερὴς καὶ καταλάμβανε 57 πυκνοτυπωμένες σελίδες. Καὶ τὸ χρηματικὸ ποσὸν ἦταν τὸ ἴδιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἐφημερίδες εἶχαν γράψει ὅτι εἶχε ζητηθῆ ὡς λύτρα. Ἕνας ὀξυδερκὴς δημοσιογράφος τὸ πρόσεξε καὶ ἀμέσως τηλεγράφησε στὴν ἐφημερίδα του ὅτι ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ εἶχε σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσι Λίντμπεργκ.

Ὁ Λίντμπεργκ ἐξήγησε τὴ μοιραία καταστροφὴ ποὺ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ἡ ἀποκάλυψις αὐτή. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Οἱ ἀπαγωγεῖς μποροῦσε νὰ συμπεράνουν τώρα ὅτι τοὺς εἶχε ἐξαπατήσει. Στὶς 9 Ἀπριλίου δημοσίευσε μιὰ δήλωσί του μὲ τὴν ὁποία ἐπιβεβαίωνε ὅτι τὰ λύτρα εἶχαν καταβληθῆ καὶ ὅτι τὸ παιδὶ δὲν εἶχε βρεθῆ. Δὲν ἐσκόπευε νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν νομισμάτων μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν καταβληθῆ τὰ λύτρα, συνέχιζε ἡ ἀγγελία, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον οἱ ἀπαγωγεῖς δὲν κράτησαν τὴν ὑπόσχεσί τους, θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα γιὰ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουν στὴν ἐπιστροφὴ τοῦ παιδιοῦ...

Στὶς 11 Ἀπριλίου, τὸ ὄνομα τοῦ Δρ. Κόντον ἐπόζαρε στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδος «Χόουμ Νιούς» τῆς Μπρόγξ. Ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τῶν λύτρων εἶχε γίνει πλέον γνωστό, ἡ ἐφημερίδα ἀποφάσισε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ Δόκτωρ στὸ δρᾶμα. Ἀμέσως μόλις δημοσιεύθηκε κι' αὐτό, οἱ δημοσιογράφοι, φωτογράφοι καὶ ἀστυνομικοὶ περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸν περιποιημένο κῆπο τοῦ Κόντον καὶ κτυποῦσαν τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. του.

Ὁ γέρος τοὺς δήλωσε ὅτι ἦταν πεπεισμένος ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς θὰ κρατοῦσαν τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ ἔδωσαν. Ὁ μόνος λόγος τῆς πρώτης ἀποτυχίας ἦταν ὅτι ἡ σπεῖρα φοβήθηκε μήπως τοὺς εἶχε στηθῆ καμμιὰ παγίδα. «Ὁ συνταγματάρχης Λίντμπεργκ θὰ ἔχῃ νέα ἀπ' αὐτοὺς ἐντὸς τῆς ἡμέρας» εἶπε μὲ θετικότητα.

Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, στὶς 18 Ἀπριλίου, ὁ Λίντμπεργκ εἶχε λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς προσπαθοῦσαν νὰ ἔρθουν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σ' ἐπαφὴ μαζί του.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΠΤΩΜΑΤΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

— ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΡΟΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΝ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΤΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΝ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ —

'Από τὸ 'Αμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Κάθε πρωὶ τὴν ἔβγαζαν μέσα ἀπὸ τὸν ψυκτικὸ θάλαμο καὶ τὸ βράδυ τὴν ξανατοποθετοῦσαν μέσα. Ὅλη τὴν ἡμέρα παρέμενε ἐκτεθειμένη μέσα στὸ φέρετρό της. Τὸ κεφάλι της ἀκουμποῦσε πάνω στὸ ἀτλάζινο προσκέφαλο. Μὲ τὰ μάτια κλεισμένα καὶ τὰ χέρια ἐκτεταμένα στὰ πλευρά της ἔδειχνε σὰ νὰ τὴν εἶχε πάρει μόλις ὁ ὕπνος. Τὸ νυκτικὸ ποὺ φοροῦσε, καὶ τὸ ὁποῖο εἶχε δωρηθῆ ἀπὸ τὸ Δῆμο, ἔδινε σχῆμα στὸ σῶμα της. Εἶχε τὴν ἔκφρασι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κοιμᾶται καὶ βλέπει ἐφιαλτικὰ ὄνειρα, παρ' ὅλον ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ νεκροτομείου εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαλείψη ἀπὸ τὸ πρόσωπο ὅσο μποροῦσε τὴν ἔκφρασι τοῦ πόνου καὶ τοῦ τρόμου ποὺ εἶχε δοκιμάσει.

Ποιὰ ἦταν; 'Απὸ ποῦ ἦρθε; Κάθε μέρα πολλοὶ ἄνθρωποι ἐρχόταν νὰ τὴν ἰδοῦν, περιμένοντας στὴ σειρὰ μὲ ὑπομονή. Μερικοὶ ἔψαχναν γιὰ τὴ χαμένη σύζυγό τους, ἀδελφὴ ἢ κόρη, ἄλλοι ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴ μεγάλη περιέργεια ποὺ ἔχουν οἱ ζωντανοὶ γιὰ τὰ θύματα δολοφονιῶν. Ἕνας-ἕνας περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ τὸ φέρετρο, σταματοῦσαν γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μελετήσουν τὰ κέρινα χαρακτηριστικὰ καὶ μετὰ προχωροῦσαν κουνώντας τὸ κεφάλι τους. Τὸ βράδυ τὸ πτῶμα ἐτοποθετεῖτο ξανὰ μέσα στὸ ψυγεῖο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὴν ἐπομένη μέρα θὰ βρισκόταν κάποιος ποὺ θὰ τὴν ἔσωζε ἀπὸ ἕνα ἀνώνυμο ἐνταφιασμό.

Κάποιος τὴν εἶχε βρῆ κοντὰ στὴ Κέηπ Χέηζ, ὅπου εἶχε πάει μὲ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ πετάξη σκουπίδια. Ἦταν Κυριακή, 4 Φεβρουαρίου 1961, 4 ἡ ὥρα μετὰ τὸ ἀπόγευμα. 'Ενῶ ξεφόρτωνε, ἀντιλήφθηκε ἕνα σχεδὸν καινούργιο κρεβάτι ἐκστρατείας ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ μέσα στὰ χόρτα. Πλησίασε γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἀπὸ κοντά. Πάνω σ' αὐτὸ ἦταν ἁπλωμένο ἕνα καινούργιο πάπλωμα καὶ ἕνα ἄσπρο προσκέφαλο. Τότε εἶδε τὸ χέρι τῆς γυναίκας. 'Ακουμποῦσε στὴν ἄνω γωνία τοῦ κρεβατιοῦ. Ὅταν πλησίασε ἀκόμα πιὸ κοντά, εἶδε ἕνα στρῶμα ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ κρεβάτι καὶ πάνω σ' αὐτὸ κάτω ἀπὸ ἕνα ἄλλο πάπλωμα ἦταν μιὰ γυναίκα τῆς ὁποίας τὸ κρανίο ἦταν ἀνοιγμένο. Τὸ αἷμα εἶχε διαπεράσει τὸ στρῶμα καὶ ἦταν πηγμένο πάνω στὸ γρασίδι.

Κάλεσε ἀμέσως τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου Πάρνελλ στὴ Πούντα Κόρντα. 'Ο Πάρνελλ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπαστυνόμο Λόννυ Μπύρντ, τὸν Στὰν Τζέννερ καὶ τὸν δικαστὴ Ρόουζ, ἔσπευσεν ἐπὶ τόπου ἀμέσως. 'Ο χῶρος ἀπορριμμάτων βρισκόταν ἐκτὸς τῆς 775ης δημοσίας ὁδοῦ, μεταξὺ Πλασίντα καὶ Ἐκκλεγουντ, ὅπου βρίσκεται ἡ Κέηπ Χέηζ.

Τὸ ἄτομο ποὺ βρῆκε τὸ πτῶμα ὡδήγησε τοὺς ἀστυνομικοὺς στὴ σωρὸ ἀπορριμμάτων ὅπου βρισκόταν ἡ νεκρὴ γυναίκα. 'Ο Μπύρντ βρῆκε ἀμέσως ἐκεῖ κοντὰ ἕνα κάλυκα κυνηγετικοῦ ὅπλου τῶν 12. 'Επίσης βρέθηκε καὶ ἕνας ἠλεκτρικὸς φανός, ὡς καὶ ἕνα προσφάτως ἀδειασμένο κονσερβοκούτι χοιρινοῦ μὲ φασόλια.

Τὸ κάτω τμῆμα τοῦ προσώπου τῆς γυναίκας ἦταν διεσταλμένο ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὸν πόνο. Εἶχε καστανὰ μαλλιὰ καὶ ἀμυγδαλωτὰ μάτια, ὕψος 1,65 μ. καὶ ζύγιζε περὶ τὰ 60 κιλά. Ἔδειχνε ὅτι ἦταν 20 ἐτῶν περίπου. Φοροῦσε ἕνα ξεθωριασμένο κόκκινο ντρίλλινο πανταλόνι καὶ μιὰ λευκὴ μπλούζα, κάτω ἀπὸ ἕνα νάϋλον πουλόβερ, μαῦρα μαλλιὰ καὶ γδαρμένα παπούτσια μὲ χαμηλὰ τακούνια. Ἦταν πολὺ ἡλιοκαμμένη καὶ τὰ παπούτσια της, καθὼς καὶ τὰ ροῦχα της περιεῖχαν ἄμμο, ποὺ ἀσφαλῶς προερχόταν ἀπὸ τὶς ἐκεῖ πλησίον ἀκτές.

Σὲ μιὰ τσέπη της ὑπῆρχαν 42 σέντς, ἕνα μισοαδειασμένο κουτὶ σιγαρέττων

καὶ ἕνας φθηνὸς ἀναπτήρας. Φοροῦσε ἕνα μπρασελέ, ἀλλὰ δὲν ἦταν τίποτε σκαλισμένο πάνω σ' αὐτό.

Ὁ δικαστὴς Ρόουζ ὑπολόγισε ὅτι ὁ θάνατος ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐπέλθει τὴν προηγούμενη νύκτα. Κάποιος τὴν εἶχε κτυπήσει ἄσχημα πρὶν νὰ τὴν πυροβολήσῃ στὸ μέτωπο. Τὰ χέρια της εἶχαν κάλους πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἐργαζόταν σὲ βαρειὰ ἐργασία καὶ τὰ νύχια της ἦταν κομμένα σύρριζα.

Ἡ τοποθεσία ποὺ βρέθηκε τὸ πτῶμα ἦταν πολὺ πληκτική. Ὁ χῶρος ἐκεῖνος περιεῖχε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεταμένα κλαδιὰ καὶ ξερὰ φύλλα καὶ χόρτα, ποὺ τὰ ἔφερναν καὶ τὰ πετοῦσαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴ Κέηπ Χέηζ. Πιὸ πέρα, σὲ ἀπόστασι 15 μέτρων, χυνόταν ἕνας ὑπόνομος. Μακρυά, ὅσο μποροῦσε νὰ ἰδῇ κανείς, ἔβλεπε μόνο φοίνικες καὶ πεῦκα. Στὸ ἔδαφος φαινόταν σημάδια ἀπὸ ρόδες αὐτοκινήτου ποὺ ὡδηγοῦσαν πρὸς τὴν δημοσία ὁδό, ἀλλὰ τὰ ἀποτυπώματα εἶχαν σβυστῆ πάνω στὴ μαλακὴ ἄμμο. Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ πτῶμα βρέθηκε ἡ πόρπη μιᾶς ζώνης. Πάνω σ' αὐτὴν ἦταν πρόχειρα χαραγμένα μὲ αἰχμηρὸ ἐργαλεῖο ἡ σουγιά, τὰ γράμματα Λ.Η. Τὰ ἀντικείμενα ποὺ βρέθηκαν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος πιθανὸν νὰ μὴ εἶχαν ἀξία πλέον γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς γιατὶ εἶχαν ἐκτεθῆ στὶς καιρικὲς συνθῆκες καὶ τυχὸν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα θὰ εἶχαν καταστραφῆ.

Ἕνα ἀσθενοφόρο μετέφερε τὴ νεκρὴ γυναίκα σ' ἕνα νεκροτομεῖο τῆς Πούντα Κόρντα. Ὁ παθολόγος Δρ. Θάντ Ρόντα, ἀπὸ τὴ Φόρτ Μάγιερς, ἐκλήθη ἀμέσως γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ αὐτόψια, ἀλλὰ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου ἦταν ὀφθαλμοφανής. Ἡ ἐκπυρσοκρότησις τοῦ ὅπλου τῆς εἶχε ἀνοίξει ὁλόκληρο τὸ ἐμπρόσθιο μέρος τοῦ κρανίου. Δὲν ὑπῆρχαν ἴχνη σεξουαλικῆς προσβολῆς.

Ὁ Μπίλλ Χάσσετ, ἐπίσης ἀπὸ τὴ Φόρτ Μάγιερς, προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα πάνω στὸν ἠλεκτρικὸ φανὸ καὶ στὸ κονσερβοκούτι, ἀλλὰ ἦταν κατεστραμμένα. Ἐπῆρε μόνο τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ πτώματος καὶ τὰ ἔστειλε στὸ ἀστυνομικὸ ἐργαστήριο τῆς Φλωρίδας καὶ στὸ Ἔφ–Μπὶ–Ἄϊ στὴν Οὐάσιγκτον.

Τὶς ἀνακρίσεις ἀνέλαβε ὁ Λόννυ Μπύρντ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ ἀστυνόμου Πάρνελλ. Ὡς βοηθὸς τούτου ὡρίσθη ὁ Στὰν Τζέννερς, ἂν καὶ ὅλοι οἱ ὑπὸ τὸν Πάρνελλ ἄνδρες συνεργάζοταν ἁρμονικὰ καὶ βοηθοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ ἀστυνόμος ἦταν περήφανος γιὰ τὶς ἐπιτυχίες τὶς ὁποῖες εἶχε σημειώσει ἡ ὑπηρεσία του. Σὲ δύο δολοφονίες ποὺ εἶχαν διαπραχθῆ στὴ Σαρλὸτ Κάουντυ, οἱ δράστες συνελήφθησαν ἀμέσως καὶ τὰ ἐγκλήματα διελευκάνθησαν πλήρως. Ἦταν ἀποφασισμένος λοιπὸν καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση νὰ διαλευκάνῃ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Μπύρντ ἔκανε μιὰ πρόχειρη ἀναπαράστασι τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ γυναίκα καὶ ἕνας ἄνδρας μετέβησαν στὸ χῶρο ἀπορριμμάτων, προφανῶς γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύκτα. Αὐτὴ ξάπλωσε στὸ ἔδαφος πάνω σὲ στρῶμμα καὶ αὐτὸς δίπλα της πάνω στὸ κρεβάτι ἐκστρατείας. Προφανῶς μάλωσαν. Στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας ὑπῆρχαν μολωπισμοὶ ποὺ προήρχοντο ἀπὸ γροθιές. Μετὰ τὸν καυγᾶ ἡσύχασαν καὶ ἡ γυναίκα ξάπλωσε στὸ στρῶμα. Τότε πρέπει νὰ πυροβολήθηκε, χωρὶς νὰ τῆς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ σηκωθῇ ἢ νὰ τρέξῃ, γιατὶ τὸ πάπλωμα ἦταν τακτοποιημένο.

Ἡ πρώτη δουλειά του ἦταν νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητά της. Μπορεῖ νὰ ἦταν ντόπια, ὁπότε τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ εὔκολο. Ἦταν παντρεμμένη, γιατὶ φοροῦσε βέρα. Ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν κατάλληλος γιὰ ραντεβοῦ, ἀλλὰ ἦταν περίεργο, γιατὶ εἶχε διαλεχτῆ ἀπὸ τὸ ζευγάρι γιὰ νὰ περάσουν μιὰ ὁλόκληρη νύχτα μὲ τόσο πρόχειρα μέσα. Ὑπῆρχαν στὴν περιοχὴ ξενοδοχεῖα μὲ ἰδιαίτερα δωμάτια, ὅπου μποροῦσαν νὰ περάσουν τὴν νύκτα μόνοι τους, πιὸ ἄνετα. Γιατὶ βρισκόταν ἐκεῖ, τὸ κονσερβοκούτι, τὸ ὁποῖο εἶχε προσφάτως ἀνοιχθῇ;

Πιθανῶς τὸ ζευγάρι νὰ ταξίδευε καὶ νὰ κουβαλοῦσε μαζί του τὸ κρεβάτι καὶ τὸ στρῶμα γιὰ λόγους οἰκονομίας. Γιατὶ πράγματι μερικοὶ τουρίστες ταξιδεύουν στὴ Φλωρίδα κάπως παράξενα. Ἐν πάσει περιπτώσει ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυ-

τότητά της πρὶν νὰ προβοῦν σ' ἄλλες ἐνέργειες. Ἔτσι ὁ Μπύρντ ζήτησε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ νεκροτομείου νὰ ξανασυναρμολογήσῃ τὸ διαμελισμένο κρανίο.

Οἱ μελανιὲς καλύφθηκαν, τὸ μέτωπο συγκολλήθηκε μὲ τὸ κρανίο μὲ λευκοπλάστη ἀποχρώσεως τοῦ δέρματος καὶ μερικὰ μαλλιὰ ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος καὶ προσαρμόσθηκαν μπροστὰ πάνω στὸ λευκοπλάστη. Ἔγινε μασὰζ στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ φύγῃ ἡ ἔκφρασις τοῦ τρόμου καὶ τοῦ πόνου καὶ ὅταν ὅλα τελείωσαν, ἡ ἄγνωστη γυναίκα ἔμοιαζε σὰ νὰ κοιμόταν μὲ ἐφιαλτικὰ ὄνειρα στὸν ὕπνο της.

Ἐπιστεύετο ὅτι ἡ νεκρὴ γυναίκα ἦταν ἐργάτρια ἐργοστασίου ἢ ἀγροκτήματος, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔρχονται προσωρινὰ στὴν περιοχὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς χειμερινῆς ἐποχῆς τῆς συγκομιδῆς.

Κάθε μέρα σχηματίζοταν οὐρὲς μπροστὰ στὸ νεκροτομεῖο καὶ τὸ πτῶμα ἔβγαινε ἀπὸ τὸν ψυκτικὸ θάλαμο κάθε πρωὶ γιὰ νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ τῶν περιέργων.

Τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου τῆς Φλωρίδας καὶ τὸ Ἔφ–Μπὶ–Ἄϊ ἀπάντησαν ὅτι δὲν ὑπῆρχαν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ θύματος στὰ ἀρχεῖα τους.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀστυνόμου Πάρνελλ, ἐργαζομένη μὲ τὴν εὐσυνειδησία ποὺ τὴ διέκρινε καὶ ἡ ὁποία εἶχε ὡδηγήσει στὴ διαλεύκανσι τῆς δολοφονίας τοῦ Γουῶλτερ Μάκκοϊ λίγο πρίν, ἔκανε μιὰ προσεκτικὴ μελέτη τῶν ἀντικειμένων ποὺ βρέθηκαν στὸ χῶρο ἀπορριμμάτων. Τὰ χειροποίητα παπλώματα εἶχαν στὴν ἄκρη δύο ἐτικέττες μὲ τὸ ὄνομα μιᾶς φίρμας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ βρεθῇ ὁ ἀγοραστής. Τὸ πτυσσόμενο κρεβάτι ἐκστρατείας ἦταν ἀπὸ τὰ ἐκποιηθέντα πλεονάσματα τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πόδια του ἦταν τυπωμένος ὁ ἀριθμὸς $ 20.00 μὲ μπλὲ μελάνη. Πάνω στὸ καννάβινο ὕφασμα, ποὺ εἶχε κατασκευασθῇ ἀπὸ τὴν ἑταιρία, στὶς 13 Μαρτίου 1944, ἦταν ὁ ἀριθμὸς W0009 QM 12628. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἐκοινοποιήθησαν διὰ τοῦ τύπου στοὺς κατοίκους τῆς Πούντα Κόρντα μαζὶ μὲ τὴν παράκλησι τοῦ Μπύρντ, ὅπως οἱ ἀναγνῶστες ἐξετάσουν τὰ κρεβάτια ἐκστρατείας, ποὺ τυχὸν ἦταν στὴν κατοχή τους, μήπως ἐπ' αὐτῶν ἦταν ἀναγεγραμμένος ἀριθμὸς παραπλήσιος, ποὺ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε στὸ μέρος ὅπου πουλήθηκε τὸ κρεβάτι.

—«Ἡ ὑπόθεσις θὰ διαλευκανθῇ» δήλωσε ὁ Μπύρντ μὲ πεποίθησι, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον σκοτεινὲς περιπτώσεις στὴν ἐγκληματολογικὴ ἱστορία τῆς ὑπηρεσίας του.

Ὅλο τὸ Φεβρουάριο καὶ Μάρτιο συνεχιζόνταν ἡ ἔκθεσις τοῦ πτώματος τῆς ἄγνωστης γυναίκας. Ὁ διευθυντὴς τοῦ νεκροτομείου ὑπολόγισε ὅτι πάνω ἀπὸ 2.000 ἄτομα εἶχαν ἔρθει νὰ τὸ ἐξετάσουν. Ποιὰ ἦταν; Ποιὸς τὴν εἶχε σκοτώσει; Ἦταν δύσκολα νὰ μὴ προσπαθήσῃ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὶς τελευταῖες τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς της. Πιὸ δύσκολα ὅμως ἦταν νὰ φαντασθῇ κανεὶς ἕνα ἄνδρα μὲ τόσο ἄγρια ἔνστικτα, ποὺ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ σημαδέψῃ μ' ἕνα ὅπλο τὸ κεφάλι μιᾶς γυναίκας καὶ νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη.

Μέχρι τὶς 22 Μαρτίου, ἡ ἔκθεσις τοῦ πτώματος δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Τότε ὁ Πάρνελλ μὲ τὸν Μπύρντ ἀποφάσισαν ν' ἀλλάξουν τακτική. Ἴσως ὁ δράστης νὰ ἦταν ντόπιος καὶ ἐὰν τὸν ἔκαναν νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ ἀστυνομία χαλάρωσε τὶς ἐνέργειές της, ἴσως νὰ ἔπαυε νὰ φυλάγεται.

Ἔτσι, ὁ Μπύρντ ἀνήγγειλε ὅτι ἀπωλέσθη κάθε ἐλπίδα ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος τοῦ πτώματος καὶ διέταξε τὴν ταφή του.

Ἐν τούτοις ὅμως, τὸ πτῶμα δὲν ἐτάφη καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῆται μέσα στὸ ψυγεῖο.

Κάποτε πρέπει νὰ ἱδρυθῇ μιὰ κεντρικὴ ὑπηρεσία ὅπου νὰ καταγράφωνται ὅλοι οἱ ἐξαφανισθέντες ἀπὸ ὅλες τὶς Πολιτεῖες, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι παραμελημένο. Ἔτσι κάποιος ποὺ ἔχει ἀναφερθῇ ἡ ἐξαφάνισίς του στὸ Ἄκρον τοῦ Ὀχάϊο, μπορεῖ νὰ βρεθῇ νεκρὸς στὴν Ἀϊόβα τῆς Ἰντιάνα καὶ νὰ ταφῇ χωρὶς νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ταυτότης του. Χιλιάδες ἄτομα ἐξαφανίζονται κάθε μῆνα, ἀλλὰ εἶναι

ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἐξακρίβωσις, ἐκτὸς ἐὰν ἡ τοπικὴ ἀστυνομία δώσῃ σήματα πρὸς τὶς ἄλλες ἀστυνομίες τῆς χώρας, νὰ ἐνεργήσουν ἀναζητήσεις.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε τώρα καὶ ὁ Μπύρντ. Ἔστειλε σήματα σ' ὅλες τὶς ἀστυνομίες τῶν ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν Πολιτειῶν ἐν σχέσει μὲ τὸ θῦμα τῆς Κέηπ Χέηζ. Κάθε ἀμέλεια στὴν προκειμένη περίπτωση, κάθε λανθασμένη ἐνέργεια, ἦταν δυνατὸν νὰ κάνῃ ὥστε νὰ χαθῇ ἡ εὐκαιρία ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος.

Τὸ σῆμα αὐτὸ τὸ ἔλαβε καὶ ὁ ἀστυνόμος Λαμὰρ Πὸττς τῆς Νιούμαν Κοβέτα Κάουντυ, ὁ ὁποῖος ἦρθε ἀμέσως σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Μπύρντ. Ἦταν περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου. Στὸν Πόττς εἶχεν ἀναφερθῆ ἡ ἐξαφάνισις μιᾶς γυναίκας μὲ τὰ περιγραφόμενα χαρακτηριστικὰ τοῦ θύματος τοῦ χώρου ἀπορριμμάτων. Ζήτησε περισσότερες πληροφορίες καὶ ὁ Μπὺρντ τοῦ διεβίβασε ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει. Ὁ Πὸττς ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν οἰκογένεια τῆς ἐξαφανισθείσης γυναίκας.

Ὀνομαζόταν Μίλντρεντ Νέϊλ, ἐτῶν 29, κάτοικος τῆς Σενόϊα τῆς Τζιόρτζια, 20 μίλλια περίπου νοτίως τῆς Ἀτλάντα. Ἦταν ἔγγαμος καὶ εἶχε δύο παιδιὰ ἀγόρια 11 καὶ 9 ἐτῶν. Ἡ ἐξαφάνισίς της εἶχεν ἀναφερθῆ ἀπὸ τὴ μητέρα της στὶς 29 Ἰανουαρίου 1961, ἡ ὁποία εἶπε στὸν ἀστυνόμο, ὅτι ἡ κόρη της τῆς εἶχε δηλώσει ὅτι θὰ ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγό της καὶ θὰ πήγαινε νὰ ἐργασθῇ στὴν Ἀτλάντα. Ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὰ παιδιά της στὴ γιαγιά τους. Θὰ ἐργαζόταν ἑπτὰ ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα, ἀλλὰ κάθε δεύτερη ἑβδομάδα θὰ ἔπαιρνε ἕνα ρεπὸ καὶ θὰ ἐρχόταν νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ εἶχεν ἰδῆ τὴν κόρη της.

Ὁ σύζυγος τῆς Μίλντρεντ ἀπελπίστηκε ὅταν ἡ γυναίκα του τὸν ἠπείλησε ὅτι θὰ τὸν ἐγκατέλειπε καὶ θὰ ἔφευγε μακρυὰ μὲ κάποιον ἄλλον. Ἡ ἀπελπισία του αὐτὴ μεγάλωσε καὶ ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἑβδομάδες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ἡ Μίλντρεντ, αὐτοκτόνησε. Φεύγοντας ἡ Μίλντρεντ πῆρε μαζί της τὰ δύο κυνηγετικὰ ὅπλα τοῦ συζύγου της.

Ὁ ἀστυνόμος Πὸττς κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ποὺ βρισκόταν ἡ Μίλντρεντ Νέϊλ. Ζήτησε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Ἀτλάντας νὰ ἐνεργήσῃ ἀναζητήσεις καὶ ἐδόθησαν ὅμοια σήματα καὶ στὶς ἄλλες ἀστυνομίες τῆς Τζιόρτζια. Ἡ μητέρα τῆς Μίλντρεντ πῆγε νὰ τρελλαθῇ. Ἦταν βεβαία ὅτι ἐὰν ἡ κόρη της ἦταν ἐν ζωῇ θὰ τῆς ἔγραφε, γιατὶ ἦταν καλὴ μητέρα καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ γιὰ τὰ παιδιά της.

Ὅπως δήλωσε ἡ μητέρα της, ἡ Μίλντρεντ εἶχεν ὑποστῆ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐγχείρησι στὴν κοιλιακὴ χώρα καὶ ἔκοβε τὰ νύχια της ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν παιδὶ ἀκόμα. Ὅταν στάλθηκε μιὰ φωτογραφία τοῦ συναρμολογημένου προσώπου τῆς νεκρῆς γυναίκας, ἡ μητέρα τῆς Μίλντρεντ εἶπεν ὅτι ἦταν βέβαιη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς κόρης της. Στὶς 2 Μαΐου 1961, συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα θεῖο καὶ ἕνα ἀδελφό, ἦρθε στὴ Πούντα Κόρντα. Πρὶν νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ νεκροτομεῖο, τῆς ἐπεδείχθησαν τὰ ροῦχα τοῦ θύματος καὶ τὰ παπλώματα.

—«Τὰ παπλώματα αὐτὰ εἶναι τῆς Μίλντρεντ» εἶπε μὲ λυγμούς. «Ἐγὼ τὴ βοήθησα νὰ τὰ ράψῃ».

Μετὰ ὡδηγήθηκαν στὸ νεκροτομεῖο ὅπου τὸ πτῶμα βγῆκε πάλι ἀπὸ τὸν ψυκτικό του θάλαμο. Ἡ γυναίκα παρατήρησε τὰ κέρινα χαρακτηριστικὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μετὰ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπό της.

—«Εἶναι ἡ Μίλντρεντ», εἶπε σιγὰ ὁ θεῖος της.

Ἀμέσως τακτοποιήθηκαν τὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πτώματος εἰς Τζιόρτζια. Κανένας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς νεκρῆς γυναίκας δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ στοιχεῖα περὶ τοῦ δράστου, ἀλλὰ ἐτόνισαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τῆς Μίλντρεντ, μιὰ μπουὶκ 1955, εἶχεν ἐπίσης ἐξαφανισθῆ.

—«Χάρις στὶς ἐνέργειες τοῦ Μπὺρντ ἀνακαλύψαμε τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος» δήλωσε ὁ ἀστυνόμος Πάρνελλ. «Τώρα μᾶς ἀπομένει νὰ βροῦμε τὸ δράστη».

Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἠθικὴ ἱκανοποίησις γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Φλωρίδας ποὺ ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἐργαζόντουσαν συνεχῶς γιὰ νὰ λύσουν τὸ μυστήριο. Ὁ ἀστυνόμος Πὸττ

ἔστειλε λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴ μπουίκ. Ἕνα νέο σῆμα ἐστάλη πρὸς ὅλες τὶς ἀστυνομίες τῆς χώρας γιὰ νὰ ἐνεργήσουν ἀναζητήσεις πρὸς ἀνεύρεσίν της. Τὴν ἴδια ἡμέρα ἐλήφθη ἀπάντησις ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς Μαιρυβίλλ τῆς Τένεση. Κατὰ τὸ Φεβρουάριο,εἶχε συλληφθῆ ἐκεῖ ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ πουλήσῃ τρεῖς συσκευὲς τηλεοράσεως, τὶς ὁποῖες εἶχε κλέψει ἀπὸ διάφορα ξενοδοχεῖα καθ' ὁδόν, προερχόμενος ἀπὸ τὴ Φλωρίδα. Ὅταν ρωτήθηκε ἐὰν ἦταν δικό του τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ὡδήγοῦσε, δὲν εἶχε χαρτιὰ νὰ δείξῃ. Εἶπε ὅτι τὸ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα ἔμπορο αὐτοκινήτων, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ στείλῃ τὰ χαρτιά του ἀργότερα.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαῖο γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Φλωρίδας ἦταν ὅτι ἡ ἀστυνομία τῆς Τένεση εἶχε βρῆ μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἕνα γυναικεῖο πορτοφόλι καὶ μέσα στὸ πορτοφόλι ὑπῆρχαν πιστοποιητικὰ τῆς Μίλντρεντ Νέϊλ. Ἡ ἀστυνομία τῆς Μαρυβίλλ εἶχεν ὑποθέσει ὅτι θὰ ἦταν καμμιὰ ἀθῶα ἐπιβάτις τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ κλέπτου συσκευῶν τηλεοράσεως. Τῆς εἶχαν γράψει γιὰ νὰ τῆς ἐπιστρέψουν τὰ πιστοποιητικά, ἀλλὰ δὲν πῆραν ἀπάντησι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τοποθετήσει πινακίδες μὲ ψεύτικους ἀριθμοὺς κυκλοφορίας στὴ μπουίκ, κι' ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ὑποπτεύθηκαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ἀνῆκε στὴ Μίλντρεντ Νέϊλ.

Ὀνομάζοταν Λεμουὲλ Μπουρνέττ, ἐτῶν 40. Ἦταν κάτοικος τῆς Χαρλὰν στὴ Κεντάκυ καὶ τελευταῖα τῆς Γουίλτον τῆς Κεντάκυ. Εἶχεν ὑπηρετήσει στὴν ἀεροπορία καὶ τὸ ναυτικό, καὶ ἡ μονάδα του ἐστάθμευε στὴ Βένις καὶ στὴ Μπόκα Γκράντε τῆς Φλωρίδας καὶ τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὴν περιοχή.

Ὁ Λόννυ Μπύρντ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα τῆς Πολιτείας Φράνκ Σάμπυ καὶ τὸν Κλὶφ Πάουελ, εἰδικὸ χειριστὴ τοῦ μηχανήματος ἀληθείας τῆς ἀστυνομίας τῆς Φλωρίδας, ἀνεχώρησαν τὴν Πέμπτη 4 Μαΐου γιὰ τὴ Νάσβιλ, ὅπου ὁ Μπουρνὲττ ἐξέτισε ποινὴ φυλακίσεως τριῶν ἐτῶν γιὰ τὴν κλοπὴ τῶν συσκευῶν τηλεοράσεως. Οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ τῆς Φλωρίδας ὡδηγήθηκαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῶν ποινικῶν φυλακῶν καὶ ὁ Μπουρνὲττ προσήχθη ἐνώπιόν τους. Μὲ ἀγανάκτησι ἀρνήθηκε τὴ δολοφονία τῆς Μίλντρεντ Νέϊλ, δηλώνοντας ὅτι εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Φλωρίδας.

Ἐπὶ πέντε ὧρες οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Φλωρίδας τοῦ ὑπέβαλαν συνεχῶς ἐρωτήσεις καὶ στὸ τέλος ὁ Μπύρντ κουρασμένος καὶ κάθιδρως, τηλεφώνησε στὸν ἀστυνόμο Πάρνελλ θριαμβευτικά: «Ὡμολόγησε. Μᾶς τὸ δήλωσε γραπτῶς. Αὐτὸς δολοφόνησε τὴ Μίλντρεντ Νέϊλ».

Τὸ κείμενο τῆς ὁμολογίας ἀνακοινώθηκε τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Μπουρνὲττ ἦταν ἕνας μελαγχολικὸς τύπος, μὲ πονηρὰ μάτια, ποὺ φανταζόταν τὸν ἑαυτό του ὡς κατακτητὴ γυναικῶν. Περιφερόταν στὴν περιοχὴ προσπαθώντας νὰ βρῆ ἐργασία, ἀλλὰ ἱκανοποιεῖτο νὰ κάνῃ θελήματα ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὸ φαγητό του. Εἶχε παραμείνει γιὰ λίγο στὴ Σενόϊα τῆς Τζιόρτζια καὶ ἐκεῖ συνάντησε τὴ Μίλντρεντ Νέϊλ.

—«Μὲ ἀγάπησε τρελλὰ» δήλωσε. «Ἦταν δική της ἡ ἰδέα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σύζυγό της καὶ τὰ παιδιά της καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Οὔτε ἐγὼ οὔτε αὐτὴ εἴχαμε χρήματα. Γι' αὐτὸ πῆρα τὰ ὅπλα τοῦ συζύγου της καὶ ἀργότερα πουλήσαμε τὸ ἕνα γιὰ ν' ἀγοράσουμε τὸ κρεβάτι. Ξέραμε ὅτι θὰ ἤμασταν ὑποχρεωμένοι νὰ κοιμηθοῦμε στὸ δάσος γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα».

Προχώρησαν ἀργὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο πρὸς τὴ Τάμπα καὶ τὴ νύκτα ἐκοιμοῦντο στὸ ὕπαιθρο. Ἡ Μίλντρεντ πλάγιαζε στὸ στρῶμα, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀγοράσει σὲ τιμὴ εὐκαιρίας, καὶ ὁ Λεμουὲλ στὸ κρεβάτι. Ὁ καθένας τους εἶχε ἀπὸ ἕνα πάπλωμα. Ὁ Μπουρνὲττ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ βρῆ ἐργασία καὶ εἶχαν προχωρήσει πρὸς τὰ κάτω μέχρι τῆς Σαρασότα καὶ τῆς Βένις, πρὸς τὴν Μπόκα Γκράντε στὴ Γκασπαρίλλα Ἄϊλαντ, ἔξω ἀπὸ τὴν Πλασίντα, τὸ ταχυδρομικὸ κέντρο τῆς Κέηπ Χέηζ.

Εἶχαν καταβληθῆ καὶ δὲν βρῆκαν πουθενὰ ἐργασία. Οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσει ἐκεῖ πρὶν ὁ Μπουρνέττ, εἶχαν φύγει μακρυά.

Πλησίαζαν τὴν περιοχὴ τῆς Κέηπ Χέηζ. Γύρω ἦταν ὅλα σκοτεινὰ καὶ ἔστριψαν στὴ πρώτη πάροδο, ἡ ὁποία τοὺς φάνηκε ὅτι θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε σ' ἕνα κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Τὰ χρήματά τους ἦταν ἴσια-ἴσια γιὰ νὰ ἀγοράσουν τὴν κονσέρβα μὲ τὸ χοιρινὸ καὶ τὰ φασόλια.

Ὁ Μπουρνὲττ εἶχε βαρεθῆ τὴ Μίλντρεντ. Προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξεφορτωθῆ ἀλλὰ δὲν μποροῦσε, γιατὶ δὲν εἶχε χρήματα νὰ τὴν στείλη πίσω στὸ σπίτι της. Μιὰ φορὰ ἀπεπειράθη νὰ τὴν ἀφήση σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ νὰ φύγη μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ αὐτὴ ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ ἔκανε τόση φασαρία, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίση πίσω καὶ νὰ τὴν ξαναπάρη.

Στρατοπέδευσαν στὴν ἄκρη τοῦ ἐρημικοῦ χώρου ἀπορριμμάτων. Ἄνοιξαν τὴν κονσέρβα καὶ τσακώθηκαν ποιὸς νὰ φάη τὰ περισσότερα φασόλια. Τὴν χτύπησε ἄσχημα, ὥστε ἀποσύρθηκε καὶ ξάπλωσε στὸ στρῶμα της, κάτω ἀπὸ τὸ πάπλωμα.

Ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα τοῦ ἦρθε. Ναί, τώρα ἤξερε πῶς νὰ τὴν ξεφορτωθῆ. Κανένας δὲν ἤξερε ὅτι ἦταν μαζί του. Κανένας δὲν τοὺς εἶδε στὸ χῶρο τῶν ἀπορριμμάτων. Φαινόταν τόσο ἁπλό, ὥστε ἀποροῦσε ὁ ἴδιος πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ἐνωρίτερα. Ἡ Μίλντρεντ εἶχε κλείσει τὰ μάτια της, ὅταν αὐτὸς πῆγε στὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ πάρη τὸ ἄλλο ὅπλο ποὺ εἶχαν ἀκόμα. Γύρισε πίσω καὶ στάθηκε σ' ἀπόστασι 3 μέτρων. Εἶχε σχεδιάσει νὰ τὴν πυροβολήση στὸ πρόσωπο ὥστε νὰ μὴ μπορῆ κανένας νὰ τὴν ἀναγνωρίση. Καθὼς σκόπευε προσεκτικά, ἡ Μίλντρεντ ἄνοιξε ξαφνικὰ τὰ μάτια της καὶ τὸν εἶδε. Κατάλαβε ἀμέσως τὶ πήγαινε νὰ κάνη. Πρὶν προλάβη ὅμως νὰ πῆ κάτι, αὐτὸς τράβηξε τὸ σκανδάλη. Ἡ Μίλντρεντ ἀναπήδησε καὶ ξανάπεσε χάμω νεκρή, μὲ τὸ ἕνα της χέρι ἀκουμπισμένο στὴ γωνία τοῦ κρεβατιοῦ.

Ὁ Μπουρνὲττ ἀναχώρησε ἀμέσως μὲ κατεύθυνσι πρὸς βορρᾶν, σκοπεύοντας νὰ ἐπιστρέψη στὴ Κεντάκυ. Πούλησε τὸ ὅπλο καὶ ἔμεινε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ὅπου τοῦ ἦρθε ἡ ἔμπνευσις νὰ κλέψη τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως. Σὲ ἄλλους σταθμοὺς διέπραξε ἄλλες κλοπὲς ἀντικειμένων ποὺ τὰ πουλοῦσε φθηνὰ καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔφτασε μέχρι τῆς Μαιρυβίλ. Ἐκεῖ προσπάθησε νὰ πουλήση τρεῖς συσκευὲς τηλεοράσεως σ' ἕνα ἔμπορο, ἀλλὰ αὐτὸς τὸν ὑποπτεύθηκε καὶ κάλεσε τὴν ἀστυνομία.

—«Νόμιζα ὅτι εἶχα γλυτώσει ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναίκα» εἶπε ὁ Μπουρνὲττ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τύψεις συνειδήσεως. «Τώρα φαίνεται θὰ μὲ ἀκολουθῆ γιὰ ἀρκετὸ καιρό».

Ὁ Μπὺρντ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπέστρεψαν στὴν Πούντα Κόρντα μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ Μπουρνὲττ καὶ στὶς 6 Μαΐου 1961 ὁ δικαστὴς Ρόουζ ἐξέδωκε ἔνταλμα συλλήψεως τοῦ Λεμουὲλ Μπουρνὲττ μὲ τὴν κατηγορία διαπράξεως φόνου.

—«Δὲν γνωρίζουμε πότε θὰ φέρωμε ἐδῶ τὸν Μπουρνὲττ γιὰ νὰ δικασθῆ» δήλωσε ὁ ἀστυνόμος Πάρνελλ. «Πρέπει πρῶτα νὰ συγκροτηθῆ τὸ σῶμα τῶν ἐνόρκων ποὺ θὰ ἐκδώση μιὰ δίκαιη ἐτυμηγορία. Ἀλλὰ ἔχουμε τὴν ἱκανοποίησι ὅτι ὁ δράστης βρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ μέχρι νὰ γίνη ἡ δίκη καὶ ἐπὶ πλέον εἴμαστε ὑπερήφανοι γιατὶ διαλευκάναμε μιὰ πολὺ δύσκολη ὑπόθεσι».

Τὰ παρακάτω λόγια φυσικὰ δὲν τὰ εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ἀλλὰ τὰ ὑποθέτουμε ἐμεῖς: «Κανένας δὲν πρέπει νὰ νομίζη ὅτι μπορεῖ νὰ διαπράττη ἐγκλήματα ἐδῶ. Μπορεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ παραπλανηθοῦμε ἢ νὰ μὴ διαθέτουμε τὰ ἀνάλογα μέσα. Ἀλλὰ ἐπιμένουμε μέχρι τέλος καὶ δὲν ἀφήνουμε κανένα ἀνεξιχνίαστο ἔγκλημα».

«Ρωτῆστε τὸν Τζὼν Λέκυ ποὺ δολοφόνησε τὸν καταστηματάρχη Γουῶλτερ Μακκόϊ στὴν Ἔλ Τζόμπεαν τὸν Ἰανουάριο. Αὐτὸς ξέρει νὰ σᾶς πῆ».

«Ρωτῆστε τὴν κοπέλλα ποὺ πυροβόλησε τὸν Τζέρρυ Τζόουνς στὴ Πούντα Κόρντα στὶς 21 Ἰανουαρίου. Καὶ αὐτὴ ξέρει νὰ σᾶς πῆ».

«Ρωτῆστε τὸν Λεμουὲλ Μπουρνέττ, ποὺ ὡμολόγησε ὅτι δολοφόνησε τὴν Μίλντρεντ Νέϊλ στὸ χῶρο τῶν ἀπορριμμάτων, πλησίον τῆς Κέηπ Χέηζ, στὶς 4 Φεβρουαρίου. Ἐὰν δὲν ξέρη τώρα, θὰ μάθη γρήγορα!!!».

ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ

—ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΩΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ Φ. ΧΑΛΛΙΝΤΕΫ—

Τὸ 1926, ὁ Χαλλίντεϋ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ διερμηνέα του, μακαρίτη ὑπαστυνόμο (ἀρχιφύλακα τότε) Χιωτέλη, πῆγε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσι Κερκύρας.

Ἕνα πρωί, καθὼς βάδιζε στὴν Πλατεῖα Σπιανάδα, συνοδευόμενος πάντα ἀπὸ τὸ Χιωτέλη, βλέπει ἀπὸ μακρυὰ νὰ ἔρχεται ἕνας ἀστυφύλακας κακοντυμένος, ἀτημέλητος, ψοφοδεής.

'Ο Χαλλίντεϋ μὲ τὴν παρατηρητικότητα ποὺ τὸν διέκρινε, παρετήρησε ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὸ χιτώνιο τοῦ ἀστυφύλακα ἕνα κουμπί. Καὶ ταχαίνοντας τὸ βῆμα του, ἔκανε νὰ τὸν πλησιάσῃ γιὰ νὰ τὸν παρατηρήσῃ. 'Ο ἀστυφύλακας ἀντελήφθη τὸν Χαλλίντεϋ καὶ τὴν πρόθεσί του, καὶ κάνοντας μεταβολή, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται, ἀρχικὰ μὲ βῆμα κανονικό, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπετάχυνε ὅσο ἀντιλαμβανόταν ὅτι πίσω του ἔτρεχε πιὰ γιὰ νὰ τὸν προφτάσῃ ὁ Χαλλίντεϋ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Χαλλίντεϋ τὸν προφταίνει. 'Ο ἀστυφύλακας ἀναγκάζεται νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ χαιρετίσῃ.

'Ο Χιωτέλης ἀπὸ δίπλα του. 'Ο Χαλλίντεϋ λέγει ἀγγλικὰ στὸν ἀστυφύλακα, χωρὶς νὰ διατάξῃ τὸν διερμηνέα του νὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ λόγια του.

—«Πῶς βγαίνεις σ' αὐτὰ τὰ χάλια ἔξω; Γιατὶ σοῦ λείπει τὸ κουμπί σου;».

'Ο ἀστυφύλακας ποὺ δὲν ἤξερε λέξι ἀγγλική, κατάλαβε ἀπὸ τὶς χειρονομίες τοῦ Χαλλίντεϋ, τί ἤθελε νὰ τοῦ πῇ. Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ, ἑλληνικὰ βέβαια:

—«Τὸ κουμπί μου τὸ εἴδατε ποὺ λείπει, Κύριε 'Αρχηγέ, τὸ βρακί μου ποὺ εἶναι τρύπιο, δὲν τὸ βλέπετε;» καὶ ταυτοχρόνως γύρισε τὴν πλάτη του, δείχνοντάς του μὲ τὸ δάκτυλο τὸ πίσω μέρος τοῦ παντελονιοῦ του...

'Ο Χαλλίντεϋ νόμισε πὼς ὁ ἀστυφύλακας μὲ τὴ χειρονομία του ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε: 'Εδῶ σὲ γράφω!

Ἄξαλλος τότε ἁρπάζει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς κυλόττας τὸν ἀστυφύλακα καὶ ἄρχισε νὰ τὸν...σβουρίζῃ μπροστὰ στὸν κόσμο.

'Επεμβαίνει ὁ Χιωτέλης νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα.

—«Κύριε 'Αρχηγέ... Μὴ σᾶς παρακαλῶ. Τί κάνετε;».

—«Τί κάνω; Δὲ εἶδες τί μοῦ εἶπε ὁ παληάνθρωπος; Μὲ ἔβρισε...

—«Ὄχι Κύριε 'Αρχηγέ, σᾶς εἶπε πῶς ἔχετε δίκηο, ἀλλὰ τὰ ροῦχα του εἶναι παληά, τοῦ τρύπισε ἡ κυλόττα καὶ ὁ Διαχειριστὴς δὲν τοῦ δίνει ὕφασμα νὰ κάνῃ νέα στολή».

Σταματᾷ ἀμέσως τὸ... σβούρισμα ὁ 'Αρχηγός.

Τώρα ἡ φυσιογνωμία του φωτίζεται ἀπὸ καλωσύνη... 'Ακουμπᾷ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ ἀστυφύλακα καὶ τὸν χαϊδεύει... Καὶ λέει στὸ Χιωτέλη.

—«Γράψε ἕνα σημείωμα ἀμέσως στὸ Διαχειριστὴ νὰ δώσῃ στὸν ἀστυφύλακα ὕφασμα νὰ κάνῃ καινούργια στολή».

Συμμορφώθηκε ὁ Χιωτέλης καὶ μονογράφοντας ὁ Χαλλίντεϋ τὸ σημείωμα, τὸ δίνει στὸν ἀστυφύλακα καὶ λέει στὸ Χιωτέλη:

—«Πές του νὰ πάῃ ἀμέσως στὴ Διαχείρισι, νὰ πάρῃ νέο ὕφασμα. Καὶ νὰ πῇ στὸ ράφτη νὰ τοῦ ράβῃ γερὰ τὰ κουμπιά του... νὰ μὴ τοῦ πέφτουνε ἄλλη φορά».

Δέκα ἡμέρες μὲ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου
κ. **Μ. ΚΑΛΑΦΑΤΑΚΗ**

Τὰ ξημερώματα τῆς 4 Σεπτεμβρίου, δύο πολυτελέστατα τουριστικὰ λεωφορεῖα ξεκίνησαν ἀπ' τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων, μεταφέροντα τοὺς Δοκίμους γιὰ μία μεγάλη ἐκδρομή, γιὰ τὸν γῦρον τῆς Β. Ἑλλάδος.

Ὁ καιρὸς ἦταν ἐξαίρετος καὶ αὐτὸ ἔκανε πιὸ μαγευτικὴ τὴν διαδρομή, κατὰ τὴν δεκαήμερον διάρκειαν, τῆς ὁποίας ἐπεκράτησε πλούσιο κέφι καὶ χαρά.

Ἦταν μία ἀπ' τὶς πιὸ ὄμορφες ἐκπαιδευτικὲς ἐκδρομὲς τῆς Σχολῆς, ποὺ ἄφησε ἀξέχαστες ἀναμνήσεις καὶ χάρισε ζωντανὲς συγκινήσεις στοὺς ἐκδρομεῖς, χάρις στὴν ἀκούραστο μέριμνα τοῦ Διοικητοῦ μας κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκη, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' καὶ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ κ.κ. Ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐκδρομῆς ἦταν ἀκρίβεια, τάξη καὶ ἐπιμέλεια. Εἶχαν ὅλα τακτοποιηθῆ ἀπὸ πρίν, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς, νὰναι ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένη.

Τὸ ἕνα θαυμάσιο τοπεῖο διαδέχεται τὸ ἄλλο. Ἡ ὁμορφιὰ τῆς φύσεως, τὰ τραγούδια καὶ τὰ ἀνέκδοτα, ποὺ ἀκούγονταν ἀπὸ τὰ μικρόφωνα τῶν λεωφορείων, ἔφτειαχναν ἕνα χαριτωμένο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα, ποὺ σκόρπιζε τὸν γενικὸ ἐνθουσιασμό.

Κι' ὕστερα ἀπ' τὸ τερπνὸν ἦρθε καὶ τὸ ὠφέλιμον... ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἱστορικῶν ἐρειπείων στὸ Μεσολόγγι. Στὴν ἱερὴ πόλη φθάσαμε στὶς 10.15' ὥρα, ὅπου καὶ καταθέσαμε στέφανο στὸ μνημεῖο τῶν ἡρώων. Ἐκεῖ μᾶς περίμεναν οἱ ἀρχὲς τοῦ τόπου καὶ ὅλοι γενικὰ οἱ κάτοικοι τῆς ἱερᾶς πόλεως. Οἱ δόκιμοι ἐκδρομεῖς, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ καθηγητοῦ κ. Μαυρομμάτη, ξανάζησαν χίλιους δυὸ θρύλους καὶ ἄλλες τόσες ἱστορικὲς σελίδες τῆς πατρίδας μας.

Τὴν 12.30' ὥραν ἀναχωρήσαμε καὶ μέσῳ τοῦ Αἰτωλικοῦ, τῆς Βενετίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Κλεισούρας, μιᾶς γραφικῆς τοποθεσίας, φθάσαμε στὸ Ἀγρίνιο. Ἡ ὥρα εἶναι μία τὸ μεσημέρι καὶ πρέπει νὰ γευματίσουμε.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἀκολουθοῦμε, πάντοτε μὲ κέφι καὶ χαρά, τὸ δρόμο πρὸς τὰ Γιάννενα. Περνᾶμε τὴν Ἀμφιλοχία, τὴν Ἄρτα, μὲ τὸ ξακουστό της γεφύρι, τὸ ὁποῖο τόσους θρύλους κρύβει καὶ βαδίζουμε πρὸς τὰ Γιάννενα. Καὶ νὰ βρισκόμαστε στὸ Ἐμὶν Ἀγᾶ, τὴν τοποθεσία, στὴν ὁποία ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος εἶχε τὸ Στρατηγεῖο του κατὰ τοὺς σκληροὺς Ἑλληνοτουρκικοὺς πολέμους τοῦ 1912—1913, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας στὰ Γιάννενα, ὅπου καὶ διανυκτερεύσαμε.

Τὴν ἑπομένη, 5 Σεπτεμβρίου, ἐπισκεφθήκαμε τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως καὶ γνωρίσαμε αὐτὴν καὶ τὴν ἱστορία της. Ἐν συνεχείᾳ πήγαμε στὴν ἀρχαία Δωδώνη ὅπου ἡ ἀρχαιολόγος δεσποινὶς Νικολοπούλου μᾶς ἀφηγήθη γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἀρχαίου Μαντείου καὶ γιὰ τὰ διάφορα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα.

Τὸ μεσημέρι ἐπιστρέφομε στὰ Γιάννενα καὶ ἀφοῦ τὸ ἀπόγευμα ἐπισκεφθήκαμε τὸ σπήλαιο μὲ τοὺς σταλακτῖτες καὶ σταλαγμῖτες, φθάσαμε στὴν Ἡγουμενίτσα.

Προορισμός μας ὅμως γιὰ τὸ βράδυ αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ Ἡγουμενίτσα, ἀλλὰ ἡ Κέρκυρα. Ἔτσι ἐπιβιβαστήκαμε στὸ φέρυ-μπόουτ καὶ στὶς 8 ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴν Κέρκυρα. Τὸ μαῦρο καὶ σκοτεινὸ φόντο ποὺ παρουσίαζαν οἱ ἀκτὲς τῆς Ἀλβανίας, μὲ τὰ λιγοστά, φτωχὰ φῶτα τους, ἦταν σὰν νὰ περνούσαμε τὰ σύνορα τοῦ Ἅδη.

Νόμιζε κανεὶς πὼς ἔβλεπε, τὴν ἴδια στιγμὴ δύο κόσμους διαφορετικούς... Μετὰ ἀπὸ δύο περίπου ὥρες, κεφιοῦ καὶ χαρᾶς φθάσαμε στὸ νησὶ τῶν Φαιάκων.

Ἡ 6 Σεπτεμβρίου ἦταν μιὰ ἀλησμόνητη μέρα. Ἡ ὁμορφιὰ τοῦ νησιοῦ ἦταν θαυμασία. Ἐπεκράτησε ἐνθουσιασμὸς καὶ χαρακτηριστικὸ κέφι, μὲ τὴν βοήθεια τῶν μικροφώνων τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησαν οἱ ἐκδρομεῖς. Ἐπισκεφθήκαμε ὁλόκληρο, σχεδόν, τὸ νησὶ καὶ οἱ καρδιές μας χτύπησαν στὸν ρυθμὸ τοῦ τρανοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως.

Τὴν 7 Σεπτεμβρίου, καὶ πάλι μὲ τὸ φέρυ-μπόουτ στὴν Ἠγουμενίτσα καὶ ἀπ' ἐκεῖ, διασχίζοντες πάντοτε τὰ ὄμορφα Ἑλληνικὰ χωριά, φθάσαμε στὴν Κόνιτσα, ὅπου καταθέσαμε στέφανο στὴν μνήμη τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν τοῦ πατρίου ἐδάφους καὶ τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Διοικητὴς τῆς ἐκεῖ Στρατιωτικῆς μο-

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Ἀρχοντουλάκης καὶ οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης εἰς τὴν Κόνιτσαν.

νάδος, λοχαγὸς κ. Οἰκονόμου, μᾶς ἀνέλυσε τὸ ἱστορικὸ καὶ τὴν σημασία τῆς μάχης τῆς Κόνιτσας. Ἔπειτα ἐπιστρέψαμε στὰ Γιάννενα πρὸς διανυκτέρευσι, στὰ πολυτελῆ τουριστικὰ ξενοδοχεῖα της.

Τὴν ἑπομένη 8 Σεπτεμβρίου, μὲ τὸ ἴδιο πάντα κέφι καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσουμε περισσότερα, ἀπ' τὰ ὄμορφα χωριὰ τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίθρου, Μέτσοβο μὲ τὸ ἀρχοντικὸ τῶν Τοσίτσα, Κάμπο τοῦ Δεσπότη, Καλαμπάκα, Μετέωρα ὅπου μὲ τὴν βοήθεια τῶν μοναχῶν γνωρίζουμε τὴν ἱστορίαν των. Τρίκκαλα, Λάρισα, Κατερίνη, φθάσαμε στὴ Θεσσαλονίκη.

Ὅλοι οἱ Δόκιμοι κατενεμήθημεν στὰ διάφορα πολυτελῆ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως. Τὴν ἑπομένη 9 Σεπτεμβρίου ἐπεσκέφθημεν τὰ ἀξιοθέατα τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς ξεναγοῦ. Ἐπισκεφθήκαμε τὴν ἔκθεσι καὶ καθένας μας πῆρε κάτι ἀπ' αὐτή.

Ἐν συνεχείᾳ, τὸ πρωῒ τῆς 10 Σεπτεμβρίου, διασχίζοντας τὴν Μακεδονία, μὲ τὸν ἀπέραντο κάμπο της καὶ τὶς γραφικές της πεδιάδες, γνωρίσαμε τὴν Ἐλευθερούπολι καὶ τὴν Καβάλα, ἁπλωμένη στοὺς πρόποδας τοῦ Παγγαίου.

Γεμᾶτοι ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ σύνθημά μας τό: «κέφι καὶ χαρὰ» ἐπιβιβαζόμαστε τοῦ πλοιαρίου «ΑΛΕΞΗΣ» καὶ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ὧρες θαλάσσιο ταξίδι, φθάσαμε στὴν νῆσο Θάσο. Μὲ τραγούδια καὶ ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμὸ κατερχόμεθα τοῦ πλοιαρίου. Οἱ ἀρχὲς τοῦ τόπου μᾶς ὑποδέχονται μὲ καλωσύνη.

Ὁ καιρὸς ἦταν συννεφιασμένος καὶ αὐτὸ ἔκανε πιὸ μαγευτικὴ τὴν παραμονή μας στὸ παραμυθένιο νησί. Ὁ ξεναγὸς κ. Σωτηριάδης, μᾶς ἐξήγησε τὶς ἀρχαιότητες καὶ μὲ λίγα λόγια μᾶς ἔκανε γνωστὸ τὸ νησί.

Τὸ βράδυ, στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ «ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ», ἐδόθη δεξίωσις, στὴν

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Ἀρχοντουλάκης καὶ οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι πρὸ τοῦ Μνημείου τῶν Γιαννιτσῶν.

ὁποία παρευρέθησαν, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωρ/κῆς Μοίραρχος κ. Ζάχος, ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος κ. Βαγενᾶς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Σοῦλτος.

Γεμᾶτοι κέφι ἀνοίξαμε τὸν χορό, μὲ Ἑλληνικὰ τραγούδια καὶ τὸν ἐκλείσαμε μὲ Κρητικὲς μαντινάδες.

Μὲ τὸ ἴδιο κέφι, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ ἀναχωροῦμε τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ, 11 Σεπτεμβρίου, μὲ τὸν «ΑΛΕΞΗ» γιὰ τὴν Καβάλα, κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀρχίζει ἕνας νέος γῦρος, σὲ νέους τόπους μὲ νέες ὁμορφιές. Ἐπισκεφθήκαμε τοὺς Φιλίππους, ὅπου τὸ 42 π. Χ. ἐδόθη μάχη μεταξὺ τῆς Τριανδρίας καὶ τῶν δολοφόνων τοῦ Καίσαρος, Βρούτου καὶ Κασσίου.

Ἐν συνεχείᾳ, μέσῳ Δράμας καὶ Σερρῶν, φθάσαμε στὸν Λαχανᾶ. Στὸ Λαχανᾶ,

ὁ κ. Διοικητής μας ἀνέπτυξε μὲ παραστατικότητα καὶ γλαφυρότητα τὸ ἱστορικὸ τῆς ἐκεῖ νικηφόρου μάχης καὶ ἐξήγησε τὴν μεγάλη σημασία της. Τὴν 6ην μ.μ. ὥραν φθάσαμε καὶ πάλιν στὴν Θεσσαλονίκη, ὅπου καὶ διανυκτερεύσαμε.

Τὴν 12 Σεπτεμβρίου ἀρχίζει ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἐπισκεφθήκαμε τὴν ἀρχαία Πέλλα. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐξήγηση τῶν εὑρημάτων, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὰ Γιαννιτσᾶ. Ἐπισκεφθήκαμε τὸ μνημεῖο τῶν ἡρώων καὶ ὁ Κοσμήτωρ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων μᾶς εἶπε λίγα λόγια γιὰ τὴν νικηφόρο μάχη τῶν Γιαννιτσῶν.

Οἱ τροχοὶ τῶν αὐτοκινήτων ἐξακολουθοῦν νὰ γυρίζουν. Σὲ λίγο φθάνουμε, στὴν πρώτη πρωτεύουσα τῶν Μακεδόνων, τὴν Ἔδεσσα μὲ τοὺς καταρράκτες καὶ τὴν ἀπερίγραπτη γραφικότητα τῆς πόλεως. Κατόπιν, διὰ τῆς Φλωρίνης, φθάνουμε στὴν Καστοριά, ἀπ' ὅπου μετὰ μία ὥρα ξεκινᾶμε γιὰ τὴν Κοζάνη.

Ἡ ἐκδρομὴ συνεχίζεται καὶ φθάνει τώρα πρὸς τὸ τέλος. Τὴν 14 Σεπτεμβρίου, μετὰ τὴ διανυκτέρευσί μας στὴν Κοζάνη, ξεκινᾶμε, μὲ προορισμὸ τὸν Βόλο καὶ τὸ Πήλιο. Περνᾶμε τὸν Τύρναβο καὶ μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ στὴν Λάρισα.

Ἕνα θλιβερὸ γεγονός, ὁ πρόωρος χαμὸς τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ μας Ἀθανασίου Τασιοπούλου μᾶς λυπεῖ ὅλους βαθύτατα καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ διακόψουμε τὴν ἐκδρομὴ καὶ νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀθήνα.

Ἕνα πραγματικὸ λουτρὸ ἦταν αὐτὴ ἡ ἐκδρομή, ἀλλὰ καὶ μαζὶ μιὰ εὐκαιρία νὰ πλουτίσουν οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων τὶς γνώσεις τους γύρω ἀπ' τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ τὴν Μυθολογία.

Κι' ὅταν ἀργὰ τὸ βράδυ, ἐγυρίσαμε στὴ Σχολὴ εἶχε καθένας πάρει μαζί του καὶ κάτι ἀπὸ τὴν ὄμορφη αὐτὴ ἐκδρομή... Εἶχε καλύτερα γνωρίσει τὸ συνάδελφό του, εἶχε σφυρηλατήσει περισσότερο τοὺς δεσμούς του μὲ τὴν Σχολή, εἶχε ξεκουράσει τὸ πνεῦμα του, εἶχε πλουτίσει τὶς γνώσεις του, κι' εἶχε μαζὶ ζήσει στιγμὲς ὑπέροχες, ἀληθινῆς εὐτυχίας.

Μ. ΚΑΛΑΦΑΤΑΚΗΣ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Διαμαντῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ 80, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς Κυνοσάργους.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διαμαντῆ Νικόλα, ἢ Καπετὰν Διαμαντῆ ἢ Ὀλυμπίτη, ὁπλαρχηγοῦ τῆς Εὐβοίας κατὰ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Διαμαντοπούλου Θεοδώρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βούρβαχη 14, κοντὰ στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα τοῦ Ἰλισοῦ.

Ὁ Θεόδωρος Διαμαντόπουλος, Σουλιώτης ἀγωνιστὴς τοῦ 21, ἐπολέμησεν ὡς ὁπλαρχηγὸς ὑπὸ τὸν Κίτσον Τζαβέλλαν, τὸν Γρίβαν, τὸν Γεώργιον Καραϊσκάκην καὶ τὸν Ἀνδρέα Πόντο. Ἐτραυματίσθη πολλὲς φορὲς καὶ τὸ 1829 ἐτάχθη ὡς ἀξιωματικὸς στὴ χιλιαρχία τοῦ Ζέρβα.

Διγενῆ Ἀκρίτα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 170, κοντὰ στὸ τέρμα Ἱπποκράτους.

Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας ἢ Βασίλειος Διγενὴς Ἀκρίτας, εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ Ἐθνικοῦ πολεμιστοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ τοῦ Ἕλληνος Ἐθνικοῦ ἥρωος, ὅπως τὸν διέπλασε ἡ φαντασία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μέσα στὴ πολυτάραχη καὶ δραματικὴ ἱστορία του, ὕστερα ἀπὸ τὴν τραγικὴ πτῶσι του. Ὁ Διγενὴς ὑπῆρξεν ὁ ἥρως τῶν ἱστορικῶν πεπρωμένων τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ. Πολλὲς καὶ διάφορες εἶναι οἱ παραλλαγὲς γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ Διγενῆ. Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὸν Διγενῆ εἶναι ἡ καταπληκτικὴ φυσικὴ σωματικὴ του ρώμη, ἡ ἀσύγκριτη γενναιότης του καὶ ἡ πολεμικὴ ἀνδρεία, τὸ ἀκατάβλητο θάρρος, ἡ ἠθικὴ μεγαλοψυχία, ὁ ἱπποτισμὸς καὶ ἡ χαλύβδινη ψυχικότης του.

Τὰ ἀκριτικὰ δημοτικὰ τραγούδια ποὺ διεσώθησαν, δίνουν ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τῆς προσωπικότητος τοῦ Διγενῆ. Ἰδοὺ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα:

«Ὁ Διγενὴς ψυχομαχεῖ κι' ἡ γῆ τόνε τρομάσσει.
» Βροντᾶ κι' ἀστράφτει ὁ οὐρανὸς καὶ σειέτ' ὁ ἀπάνω κόσμος
» κι' ὁ κάτω κόσμος ἄνοιξε καὶ τρίζουν τὰ θεμέλια
» κι' ἡ πλάκα τὸν ἀνατριχιᾶ πῶς θὰ τόνε σκεπάση
» πῶς θὰ σκεπάση τὸν ἀητό, τσῆ γῆς τὸν ἀντρειωμένο.
» Βογγάει, τρέμουν τὰ βουνά, βογγάει τρέμουν οἱ κάμποι».

Διδότου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 40, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο Πευκακίων.

Ὁ Ἀμβρόσιος Διδότος, γυιὸς τοῦ Φιρμίνου (1790—1876), θεωρεῖται καὶ ὁ διαπρεπέστερος τῆς οἰκογενείας τῶν Διδότων, τῆς ὀνομαστῆς γαλλικῆς οἰκογενείας τυπογράφων, βιβλιοπωλῶν καὶ ἐκδοτῶν.

Ὁ Ἀμβρόσιος, ἐκτὸς τῆς τυπογραφίας,διακρίθηκε καὶ ὡς σοφὸς ἑλληνιστὴς καὶ διετέλεσε μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ στενὸς φίλος τοῦ Ἀδαμ. Κοραῆ. Ὅταν ἐξερράγη ἡ Ἐπανάστασις, ἐδώρησε στὴν Ἑλλάδα τὸ τυπογραφικὸ πιεστήριο μὲ τὸ ὁποῖο ἐξετυπώνοντο τὰ «Ἑλληνικὰ Χρονικὰ» τοῦ Μάγερ. Τὸ 1839 ἐπεσκέφθη τὴν Ἀθήνα καὶ ὠνομάσθη ἐπίτιμος πολίτης των. Ἐξέδωκε συλλογὴ Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως σὲ 50 τόμους.

Διδοῦς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πανδώρου 39, στὴν Ἁγ. Αἰκατερίνη τῶν Πετραλώνων.

Ἡ Διδὼ ἢ Ἔλισσα ἢ Θειοσσὼ ἢ Ἄννα, περίφημη γιὰ τὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς της καὶ τὴν ἵδρυσι ὑπ' αὐτῆς τῆς Καρχηδόνος, κατὰ τὴν παράδοσι, ἦτο κόρη τοῦ Βασιλέως τῆς Τύρου, Βήλου ἢ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος. Τὸν ἄνδρα της Ἀκέρβαντα ἐφόνευσε ὁ ἀδελφός της Πυγμαλίων, γιὰ νὰ τοῦ πάρη τοὺς θησαυρούς, πλὴν ὅμως αὐτοὺς τοὺς πῆρε ἡ Διδώ, ἡ ὁποία μὲ πολλοὺς Τυρίους, ἄφησε τὴν πατρίδα της, πῆγε στὴν Κύπρο καὶ τελικὰ στὴν Ἀφρική.

Στὴν Ἀφρικὴ ἦλθε σὲ συνεννόησι μὲ τὸν Βασιλιᾶ τῆς Νουμιδίας Ἰάρβαν, μὲ σκοπὸ ν' ἀγοράση ἀπ' αὐτὸν τόση χώρα, ὅση μποροῦσε νὰ περιλάβῃ τὸ δέρμα ἑνὸς βοδιοῦ. Ὁ Ἰάρβας συμφώνησε, ἡ Διδὼ ὅμως, μὲ πονηρία, ἔκοψε τὸ δέρμα σὲ πολὺ λεπτὲς λωρίδες καὶ ἐπέτυχε ἔτσι νὰ καταλάβῃ ἀρκετὴ χώρα, πάνω στὴν ὁποία ἔκτισε τὸ φρούριον Βόρσαν καὶ τὴν Καρχηδόνα.

Ὁ Ἰάρβας ἀνησύχησε ἀπὸ τὴν ἐξάπλωσι τῆς Καρχηδόνος καὶ ἐζήτησε σὲ γάμο τὴν Διδώ, πλὴν ὅμως, κατὰ μιὰ ἐκδοχή, αὐτὴ ἀπέκρουσε τὴν πρότασι, καὶ αὐτοκτόνησε μὲ ἐγχειρίδιο, ἀφοῦ μπῆκε μέσα σὲ φωτιὰ ποὺ ἡ ἴδια ἄναψε.

Κατὰ τὸν Βιργίλιο, ἡ Διδὼ ἔζησε στὴν ἐποχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Στὴν Ἀφρικὴ γνωρίσθηκε μὲ τὸν Αἰνεία, τὸν ὁποῖο καὶ ἀγάπησε. Ὁ Αἰνείας κατ' ἐντολὴν τοῦ Δία καὶ τῆς Εἱμαρμένης ἐγκατέλειψε τὴ Διδώ, ἡ ὁποία πικραμένη αὐτοκτόνησε.

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τῆς Διδοῦς, ὁ ἔρως της πρὸς τὸν Αἰνεία καὶ ἡ τραγικὴ αὐτοκτονία της, προσέφεραν θέματα ἐργασίας στοὺς καλλιτέχνες, ὅπως εἶναι ὁ περίφημος πίνακας τοῦ Ροῦμπενς ποὺ παριστάνει τὴν αὐτοκτονία τῆς Διδοῦς.

Διδυμοτείχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βορείου Ἠπείρου 6, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κολωνοῦ, ὄπισθεν τοῦ Σταθμοῦ Λαρίσης.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πόλι τῆς Δυτικῆς Θράκης. Τὴν ὀνομασία της ὀφείλει στὸ δίδυμο τεῖχος, τὸ ὁποῖο μέχρι τοῦ 1878 περιέβαλλε τὴν πόλι. Στὴ πόλι τοῦ Διδυμοτείχου ὑπάρχουν ἑπτὰ τουρκικὰ τζαμιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερο κτίσθηκε τὸ 1368 ἀπὸ τὸν Σουλτᾶνο Μουράτ καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ ἀρχαιότερο σωζόμενο τουρκικὸ τέμενος τῆς Εὐρώπης.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦτο ὑποτελὲς τῶν Ἀθηναίων, ὑπαγόμενο στὸ Θράκιο φόρο. Τὸ καιρὸ τοῦ Βυζαντίου ἐχρησίμευε ὡς τόπος ἐξορίας. Τὸ 1341 ἀνακηρύχθηκε ἐκεῖ αὐτοκράτωρ ὁ Ἰωάννης Κατακουζηνός. Τὸ 1361 ἡ πόλις κατελήφθη ἀπὸ τοὺς

Τούρκους. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἱστορικὲς περιπέτειες, τὸ Διδυμότειχο, μὲ τὴ συνθήκη Εἰρήνης τῆς Νεϊγύ (27 Νοεμβρίου 1919), παραχωρήθη στὴν Ἑλλάδα.

Διδύμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 55, κοντὰ στὴ στάσι Χεύδεν—Παιωνίου.

Ὁ Δίδυμος, διάσημος γραμματικὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς (63 π.Χ.—10 μ. Χ.), ἤκμασε τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀντωνίου καὶ τοῦ Αὐγούστου. Γιὰ τὴν ἐπιμέλειά του καὶ τὴν ἐπιμονή του ἀπεκλήθη «χαλκέντερος». Ἔγραψε πολλὰ βιβλία καὶ συγγράμματα, γύρω στὶς 3.500. Ἐπειδὴ ὅταν ἐγέρασε εἶχε λησμονήσει τοὺς τίτλους τῶν βιβλίων του, ὠνομάσθη κοροϊδευτικὰ «βιβλιολάθας».

Δικαιάρχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρχιμήδους 22, στὸ Μέτς.

Ὁ Δικαίαρχος, Ἕλλην φιλόσοφος, ἱστορικός, ρήτωρ καὶ γεωμέτρης, γεννήθηκε στὴ Μεσσήνη τῆς Σικελίας τὰ μέσα τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος. Μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, μαζὶ μὲ τὸν Ἀριστόξενον τὸν Ταραντίνον, ἦσαν οἱ περιφημότεροι, μετὰ τὸν Θεόφραστον, περιπατητικοὶ μαθηταὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἔγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἔργα. Φιλοσοφικά, συμφωνοῦσε μὲ τὸν Ἀριστόξενον, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἁρμονία ἀπὸ κάποια συναρμογὴ τῶν στοιχείων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ σῶμα, ἐπομένως ἀμφισβητοῦσε τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς (ὁμώνυμες ὁδοὺς συναντᾶμε καὶ ἀλλαχοῦ).

Δικαίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζαχαρίτσα 26, στὴ Γαργαρέτα.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Γρηγορίου Δικαίου ἡ Παπαφλέσσα, Ἕλληνος κληρικοῦ καὶ ἀγωνιστοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως. Γεννήθηκε στὴ Πολιανὴ Μεσσηνίας τὸ 1788 καὶ ἐφοίτησε στὴ σχολὴ τῆς Δημητσάνας. Γενόμενος μοναχὸς καὶ ὄντας φίλερις, ἐκ χαρακτῆρος, ἐγκατέλειπε μία–μία τὶς μονές. Τελικά, φιλονεικήσας μὲ ἰσχυρὸ Τοῦρκο γιὰ κτηματικὲς διαφορές, ἐγκατέλειψε τὴ Πελοπόννησο, λέγοντας στοὺς Τούρκους ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν: «Ἄϊντε ρὲ καὶ ποῦ θὰ μοῦ πᾶτε! Θὰ ξαναγυρίσω πάλι, ἢ δεσπότης ἢ πασσᾶς καὶ τότε θὰ λογαριαστοῦμε!»

Γιὰ λίγο βρίσκεται στὴ Ζάκυνθο καὶ τελικὰ φθάνει στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἐπὶ πατριαρχίας τοῦ Γρηγορίου Ε', γίνεται ἀρχιμανδρίτης. Ἀπὸ τὸν φιλικό, Ἀναγνώστου Παναγιώτην, μυήθηκε στὰ τῆς Φιλικῆς κι' ἀνέλαβε τὴν ἀποστολὴ τοῦ κατηχητοῦ ἀδελφοῦ στὶς παραδουνάβιες ἡγεμονίες, ὅπου κι' ἀνέπτυξε ἀξιόλογη δραστηριότητα. Ἐπιστρέφοντας στὴ Κωνσταντινούπολι, συνελήφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ μετὰ κόπων ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐφυγάδευσε. Ἐρχόμενος ξανὰ στὴ Πελοπόννησο κι' ἐφωδιασμένος μὲ ἔγγραφα τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου, ἄρχισε νὰ προπαγανδίζῃ τοὺς σκοποὺς τῆς Φιλικῆς. Στὴ μυστικὴ συνέλευσι τῆς Βοστίτσης (Αἴγιον—Ἰανουάριος 1821), καθώρισε ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος τὴν 25 Μαρτίου.

Πῆρε μέρος σὲ πολλὲς μάχες. Παντοῦ ἡ παλληκαριά του ἄφηνε κατάπληκτους τοὺς πάντες. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ παλληκαριά του καὶ ἡ αὐτοθυσία ὑπῆρξαν ἄφθαστες, εἶναι ἡ μάχη στὸ Μανιάκι (Μάϊος 1825). Ἡ μάχη κείνη στάθηκε ἀπὸ τὶς φονικώτερες τοῦ ἀγῶνος. Χίλιοι διακόσιοι Ἀραπάδες νεκροί, ὀκτακόσιοι Ἕλληνες. Τὸ κορμὶ τοῦ Παπαφλέσσα βρέθηκε χωρὶς κεφάλι. Ὁ πασσᾶς πρόσταξε νὰ τὸ βροῦν. Σὰν τὸ βρῆκαν, τὸ ἔδεσαν πάνω στὸ κορμί, ἔπλυναν τὰ γένεια του ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ τὸν ἔστησαν ὄρθιο. Μὲ τὰ μάτια ἀνοικτά, τὰ φρύδια συοφρωμένα, τὰ χείλη σφιγμένα σὲ μιὰ ἔκφραση πείσματος καὶ περιφρονήσεως, δὲν ἔμοιαζε γιὰ νεκρός. Ὁ θάνατος δὲν μπόρεσε νὰ σβύσῃ τὴν ἔκφρασι τῆς ἀδάμαστης ζωῆς ποὺ τὸν πλημμύριζε. Ὁ πασσᾶς τὸν κοίταξε. Λέγεται, πὼς τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

Στὸ Μανιάκι, στὸ πρόλογο τοῦ Μεσολογγίου, ὁ Παπαφλέσσας ἀνάστησε τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν ἀληθινὸ ἑαυτό του. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξε οὔτε πολιτικός, οὔτε στρατιωτικός. Ἦταν κι' ἔμεινε στὸ βάθος, ὁ φλογερὸς καὶ τρανὸς ἀπόστολος τῆς λευ-

τεριᾶς μας. Ἔδωσε τὴ ζωή του γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ πεσμένο ἠθικὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ διασώσῃ ἔτσι τὴν μεγάλη ὑπόθεσι.

Ὁ θάνατος τοῦ Δικαίου, ἦταν τὸ φλογερώτερο δαυλὶ ποὺ μποροῦσε νὰ μεταχειρισθῇ γιὰ ν' ἀνάψῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ καταιγίδα—Παπαφλέσσας, ἔσβυσε στὴ δοξασμένη κορυφή, σ' ἕνα πάμφωτο θαμπωτικὸ οὐράνιο τόξο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σπάνια εἶδε Ἑλληνικὸς ὁρίζων. Χωρὶς αὐτόν, δὲν μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε τὴν ἐπανάστασι στὸ Μοριᾶ. Φλογερός, καυτερὸς σὰν ἥλιος αὐγουστιάτικος, ἔκανε νὰ ὡριμάσῃ γρήγορα ὁ ἄγουρος καρπὸς—ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀγῶνος—γιὰ νὰ τὸν δρέψῃ ὁ Κολοκοτρώνης. Ὁ Παπαφλέσσας ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὰ εἰκοσιοκτὼ ποὖχε ἀποκτήσει ὁ Δημήτρης Δικαῖος, σᾶν ἀλλόκοτο μετέωρο πῆρε τὴ θέσι του στὸ στερέωμα τῶν αἰωνίων ἀξιῶν, τῶν ἀξιῶν ποὺ ποτὲ δὲν χάνονται στὸ πέρασμα τῶν χρόνων.

Δίκης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπηλιωτοπούλου 16, στὸ τέρμα τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς Γουδί.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ δίκη τῶν «ἓξ». Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1922, κι' ἐνῷ τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐμάχοντο στὴ Μ. Ἀσία, κυβερνητικὴ κρίσις ἐξερράγη στὴν Ἀθήνα. Ὁ Νικ. Στρᾶτος ἀνέλαβε τὸν σχηματισμὸ κυβερνήσεως. Τελικὰ σχηματίσθηκε κυβέρνησις Ν. Στράτου—Δ. Γούναρη. Ἡ προεδρία αὐτῆς ἀνατέθηκε στὸν Πέτρο Πρωτοπαπαδάκη. Ἡ νέα κυβέρνησις, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ προέδρου της, προέβη στὴ «διχοτόμησι» τοῦ χαρτονομίσματος καὶ τοῦτο γιὰ νὰ βρῇ τ' ἀναγκαῖα, γιὰ τήν συντήρησι τοῦ στρατοῦ τῆς Μ. Ἀσίας, πολεμικὰ μέσα.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1922, διασπᾶται τὸ Ἑλληνικὸ μέτωπο στὸ Ἀφιὸν—Καραχισάρ. Ὁ στρατὸς ἀτάκτως ὀπισθοχώρησε πρὸς τὰ Ἰωνικὰ παράλια. Ἡ κυβέρνησις Πρωτοπαπαδάκη—Γούναρη—Στράτου, ὕστερα ἀπὸ τὶς μεγάλες ἀτυχίες, ἔπεσε. Νέα σχηματίζεται κυβέρνησις ὑπὸ τοῦ Ν. Τριανταφυλλάκου. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀνεμένετο ἐκστρατεία τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Μ. Ἀσίας, ποὺ εἶχαν διαπεραιωθῇ στὴ Χίο καὶ τὴ Λέσβο καὶ ζητοῦσαν εὐθῦνες γιὰ τὴν καταστροφή.

Τὴν 12/13 Σεπτεμβρίου 1922, ἐπαναστατικαὶ δυνάμεις κατέπλευσαν στὸ Λαύριο, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ συνταγματάρχου Ν. Πλαστήρα, τοῦ συνταγματάρχου Σ. Γονατᾶ καὶ τοῦ πλοιάρχου Δ. Φωκᾶ. Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος παρητήθη τὴν 14 Σεπτεμβρίου ὑπὲρ τοῦ Διαδόχου Γεωργίου καὶ ἐσχηματίσθη κυβέρνησις ἀπὸ τὸν Κροκιδᾶν Σωτήριον, διακεκριμένο δικηγόρο καὶ πολιτευτὴ τῆς Κορινθίας. Οἱ ὑπουργοὶ τῆς Κυβερνήσεως Πρωτοπαπαδάκη καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος Χατζηανέστης, συνελήφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν.

Ὁ Κροκιδᾶς, διαφωνήσας μὲ τὰ μελετώμενα μέτρα τῶν ἐπαναστατῶν κατὰ τῶν συλληφθέντων, παρητήθη. Ἀμέσως σχηματίσθηκε στρατιωτικὴ κυβέρνησις ἀπὸ τὸν Σ. Γονατᾶ καὶ τὸν Ν. Πλαστήρα, ὁ ὁποῖος κι' ἀνέλαβε τὴν ἡγεσία τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐσχηματίσθη ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ συνεκροτήθη ἐπαναστατικὸ στρατοδικεῖο μὲ πρόεδρο τὸν ὑποστράτηγο Ν. Ὀθωναῖο, τὸ ὁποῖο καὶ κατεδίκασε μὲ θάνατο τοὺς Δ. Γούναρη, Π. Πρωτοπαπαδάκη, Ν. Στρᾶτο, Γ. Μπαλτατζῆ, Ν. Θεοτόκη καὶ τὸν ἀρχιστράτηγο Χατζηανέστη, σὲ ἰσόβια δὲ δεσμὰ τοὺς Μιχαὴλ Γούδα καὶ Ξ. Στρατηγό, πρῴην ὑπουργούς. Οἱ καταδικασθέντες σὲ θάνατο, ἐξετελέσθησαν στὸ Γουδὶ τὸ πρωὶ τῆς 15 Νοεμβρίου 1922. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ τῶν ἐπαναστατῶν, προεκάλεσε ἀλγεινὴ ἐντύπωσι στὴν Εὐρώπη. Ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας, ἐγκατέλειψε τὴν Ἀθήνα. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Κῶρζον, ἐχαρακτήρισε τὴν πρᾶξιν, ὡς «πρᾶξιν βαρβαρότητος». Παρόμοιες ἐκδηλώσεις προῆλθον ἀπὸ ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη.

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Μά, αὐτὸς εἶναι σωστὸς καταπέλτης! φώναξε. Ὥστε:... «Θὰ φύγουν γιὰ τὴ Χίο—Μυτιλήνη τέσσερα ἀπὸ τὰ παιδιά...» Δηλαδή; Ὁ Μπούκης μὲ τὸν ἄλλο, τὴν Ἀλίκη καὶ τὴν Ἔφη! «ὁ Γιάννης μὲ τὴ Ρίτα γιὰ τὴν Ρόδο...». Ὥστε κάτι ἤξερε ὁ Γιαννόπουλος καὶ τοὺς παρακολούθησε ὡς τὴν Κοκκινιά, ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα «Ρίτα»!... «Μέχρι αὔριο τὸ βράδυ, ὅμως, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἔχῃς συναντήσῃ τὸν Κῶτσο...» Α!!! Γι' αὐτὸ τὸν εἶχε ὁ Πουλίδης νὰ περιμένῃ ἔξω ἀπ' τὸ «Πίγκαλς»! Τὸν πῆρε καὶ πῆγαν στὴν Κοκκινιά... «Στὶς ἕξ τὸ ἀπόγευμα αὔριο, θὰ πάρῃς στὸ τηλέφωνο τὸν Ζῶτο καὶ θὰ τοῦ πῇς νὰ ἔλθῃ στὸ γραφεῖο σου. Πρόσεξε νὰ τὸν ἀπασχολήσῃς ὅσο περισσότερο μπορέσῃς, γιατὶ θὰ χρειαστῇ νὰ μποῦν στὸ ἀτελιὲ του ὁ Γιάννης μὲ τὴ Ρίτα καὶ νὰ ἐξακριβώσουν κάτι ποὺ μὲ ἀφορᾷ προσωπικῶς...». Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα!!! Χμμ! Ὁ Πουλίδης πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν Ζῶτο καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο του! Ἤ, εἶπε στὴν Ἔλενα νὰ πάρῃ τὸ Ζῶτο καὶ νὰ πᾶνε μαζὶ στὸ γραφεῖο του!... Πῆγαν λοιπὸν κατὰ τὶς ἑφτάμιση, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Γιαννόπουλος. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γιάννης καὶ ἡ Ρίτα μπῆκαν στὸ ἀτελιὲ τοῦ Ζώτου γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἐκεῖνο ποὺ ἀφορᾷ προσωπικῶς τὸν «Μᾶνο»... Ὕστερα, πῆγαν κι' αὐτοὶ στοῦ Πουλίδη κατὰ τὶς ἐννιά, κι' ὁ Πουλίδης ἔφυγε στὶς ἐννιὰ καὶ εἴκοσι!... Ὕστερα...

Κύτταζα μὲ κρυφὸ καμάρι τὸν ἀστυφύλακα. Ἔκανε τοὺς συλλογισμούς του αὐτοὺς μὲ ἀρκετὴ σοφία. Οἱ σκέψεις του ἦταν ὅλες σωστές, ἔβλεπε τὰ πράγματα ἀκριβῶς ὅπως καὶ γώ. Τὸν θαύμαζα ἔτσι ὅπως ἔστεκε μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια καὶ ἔκανε τοὺς συλογισμούς του. Μιὰ ἀπεριόριστη ἱκανοποίηση γιὰ τὸν συνεργάτη μου αὐτὸν μὲ κατέκλυζε.

Ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκόμα σκεφτικὸς ὁ Χατζῆς. Τὸ σημείωμα κρεμόταν στὸ χέρι του κι' ὁ ἀέρας τὸ ἀνέμιζε σὰν πούπουλο γεμᾶτο βρωμιά. Κατόπιν τὰ μάτια του ἄστραψαν. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ κύτταξε, προφέροντας σιγά, ἀλλὰ γεμᾶτος αὐτοπεποίθηση:

—Ξέρετε τὶ λέω κ. Ὑπαστυνόμε; Ὅτι τὸ ἄτομο ποὺ παρὰ λίγο νὰ ρίξῃ τὴν κούρσα ἐπάνω μου καὶ νὰ μὲ κάνῃ μακαρίτη ἂν δὲν πρόφταινα νὰ πηδήσω ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο, θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός... Θὰ πρέπῃ νά...

—Πᾶψε. Αὔριο θὰ τὰ ποῦμε καλύτερα. Πᾶμε τὼρα γιατὶ ἔχουμε μόνο τρισήμισυ ὧρες ὥς που ν' ἀρχίσῃ ἡ δουλειὰ τοῦ λιμανιοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Γιὰ ὅλο τὸ διάστημα ποὺ θὰ μεσολαβοῦσε μέχρις ὅτου βρεθῇ ὁ δολοφόνος τοῦ Βότσικα, εἶχε ἀπαγορευθῇ κάθε συνέντευξη ἢ πληροφορία στοὺς δημοσιογράφους σχετικὰ μὲ τὴν πορεία τῶν ἀνακρίσεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν μας. Οἱ δημοσιογράφοι ἀνυπομονοῦσαν κι' ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν εἶχε βρῇ κυριολεκτικὰ τὸν μπελά του μὲ τὴν συστηματικὴ πολιορκία καὶ τὶς χιλιάδες ἐρωτήματα ποὺ τοῦ ἀπηύθυναν.

Μὴ ἔχοντας τίποτα τὸ νεώτερο νὰ γράψουν οἱ ἐφημερίδες, ἀφιέρωναν ὁλόκληρες στῆλες σὲ φανταστικὰ γεγονότα. Ἡ δολοφονία τοῦ Βότσικα κρατοῦσε ἀνάστατη τὴν κοινὴ γνώμη καὶ πολλοὶ ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ γράψουν ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀπελπιστῇ πλέον ὡς πρὸς τὴν ἀνεύρεση τοῦ δολοφόνου καὶ σταμάτησε κάθε της ἐνέργεια.

Μὲ τὰ ξημερώματα τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ κυκλώναμε τοὺς λαθρεμπόρους στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ξεχύθηκαν ὅπως πάντα ἀπὸ πολὺ νωρὶς στοὺς δρόμους. Ὁ ἐφημεριδοπώλης ποὺ περνοῦσε κοντά μου κατὰ τὶς ἓξ τὸ πρωΐ, ἀκούστηκε νὰ φωνάζῃ :

— Παρουσιάστηκε ὁ δολοφόνος τοῦ Βότσικαααα ! ! Ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά της !!!... Γυναῖκα ἦτο ἡ φόνισσα !...

Τοῦ ζήτημα ἀμέσως μιὰ ἐφημερίδα. Μοῦ ἔδωσε ἄλλη ἀπὸ κείνη ποὺ τοῦ ζήτησα, λέγοντας :

— Ὁρίστε κύριος. Αὐτὴ γράφει τὴν εἴδηση. Οἱ ἄλλες δὲν γράφουν τίποτα.

Ἄνοιξα ἀμέσως τὴν ἐφημερίδα ποὺ μοῦδωσε. Στὴν πρώτη σελίδα καὶ μὲ πηχιαίους τίτλους φάνταζε ἡ συνταρακτικὴ εἴδηση :

«Παρουσιάσθη αὐθορμήτως εἰς τὸν συνεργάτην μας κ. Μ. Σ. ἡ δολοφόνος τοῦ ζωγράφου Θέμου Βότσικα... Τοῦ ἐξέθεσε πῶς καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐξετέλεσε τὴν δολοφονίαν...».

Κι' ἀπὸ κάτω, μὲ μικρότερα γράμματα :

«Τὸν ἐμίσησα τυφλά, ὅπως καὶ τὸν ἀγάπησα τυφλά... Μοῦ πῆρε ὅ,τι πολύτιμο διέθετα καὶ κατόπιν μ' ἐγκατέλειψε γιὰ κάποιαν ἄλλην. Δὲν μετανοῶ γιὰ ὅ,τι ἔκαμα, εἶπε ἡ ὄμορφη Μίνα. Ὕστερα ἀπὸ τὰς δηλώσεις της αὐτὰς πρὸς τὸν συνεργάτη μας, ἔφυγε διὰ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν Ἀθηνῶν».

Ἐπακολουθοῦσε τὸ κείμενο, ποὺ ἐκάλυπτε τὴν μισὴ πρώτη σελίδα καὶ προχωροῦσε στὴν τρίτη. Στὸ μέσον τοῦ κειμένου ὑπῆρχε ἡ φωτογραφία τῆς νεαρᾶς δολοφόνου. Παρίστανε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, μὲ πλούσια μαλλιὰ καὶ προκλητικὸ σῶμα. Ἀπὸ κάτω ὑπῆρχε καὶ λεζάντα :

«Μίνα, ἡ ὄμορφη φόνισσα».

Ἔρριξα βιαστικὰ τὴν ἐφημερίδα στὴν τσέπη μου καὶ σὲ λίγο βρισκόμουν στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε ὁρισθῇ ὡς τόπος συναντήσεως. Βρῆκα τρεῖς μόνον ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ εἶχαν διατεθῇ στὸ λιμάνι. Ἔστεκαν στὰ σημεῖα ποὺ τοὺς εἶχαν ὑποδειχθῇ καὶ στὰ χέρια τους κρατοῦσαν ὅλοι κι' ἀπὸ μιὰν ἐφημερίδα.

Πῆγα ὡς τὴν παραλία γιὰ νὰ δῶ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Ὑπαστυνόμος Δελῆς βρισκόταν στὸ κατάστρωμα τοῦ «Ἐλπὶς» καὶ ἴσιαζε τὸ ναυτικό του κουστούμι. Πιὸ κεῖ καὶ μέσα σὲ μιὰ βάρκα, βρίσκονταν τρεῖς ψαράδες ποὺ φιλονικοῦσαν, κάνοντας διάφορες μανοῦβρες καὶ κυττάζοντας πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἦταν τρεῖς ἀστυφύλακες, ποὺ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡμέρα εἴχαμε ζητήσει ἀπὸ τὸ Β' Παράρτημα. Σὲ λίγο μὲ πλησίασε ἕνας ὁδηγὸς τῆς Πάουερ. Ἦταν ὁ Ἀστυνόμος Βέλιος. Μοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι ὁ πιὸ κακοφτιαγμένος κουλουρτζῆς ποὺ εἶχε συναντήσει καὶ μὲ ρώτησε γιατὶ δὲν βρισκόμουν στὸ «Πίγκαλς» κατὰ τὶς δύο καὶ πέντε, ποὺ θέλησε νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃ κάτι τὸ ἐπεῖγον... Τοῦ ἀνέφερα τὰ σχετικὰ καὶ τοῦδειξα τὴν ἐφημερίδα.

— Ναί, τὸ εἶδα, μοῦ εἶπε. Ἂς περιμένουμε ὅμως γιὰ νὰ ἔρθῃ κι' ὁ κ. Διευθυντής. Ὅπως καὶ νἄχῃ τὸ ζήτημα, δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ ν' ἀνατρέπῃ τὰ σχέδιά μας.

Πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα παγκάκι τῆς πλατείας. Σ' ἕναν ἄλλο πάγκο πῆγαν καὶ κάθησαν δυὸ ἐργάτες μὰ μακρυὰ φτυάρια.

Ἔφυγα καὶ πῆγα στὸ μέρος ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται δεμένο τὸ «Ἁγία Εἰρήνη». Ἡ ὥρα πλησίαζε ὀκτώ.

Στὸ ἀπέναντι καφενεῖο ἦρθαν καὶ κάθησαν δύο νέοι. Ἦταν ὁ Μπούκης μὲ τὴν Ἔφη. Κρατοῦσαν ἀπὸ μιὰ βαλίτσα καὶ φοροῦσαν ταξιδιωτικὰ κουστούμια. Λίγο ἀργότερα ἔφθασαν δύο ἄνδρες ἀκόμη καὶ κάθησαν ἀπέναντί τους.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα ζευγάρι πέρασε ἀπὸ δίπλα μου. Ἡ γυναίκα—ποὺ ἦταν ἡ Ἀλίκη—εἶπε στὸν σύνοδό της :

— Μιχάλη, δὲν παίρνουμε δυὸ κουλούρια ; Καὶ νὰ πιοῦμε κάτι ζεστό ;...

Μοῦ ζήτησε δυὸ κουλούρια καὶ κατόπιν ὁ ἄντρας μὲ ρώτησε :

— Δὲν θἄπρεπε νὰ εὑρίσκεται ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥρα τὸ «Ἁγία Εἰρήνη ;».

— Ναί. Μὰ δὲν βλέπω ἐπιβάτες. Μήπως δὲν θὰ ταξιδέψῃ σήμερα...

— Τὄχουμε «ἀγκαζὲ» τέσσερα ἄτομα. Δὲν εἴμαστε ἀρκετοί ;

— Φυσικὰ εἶστε... Ἄμα ἔχεις παραδάκι καὶ πλερώνεις κύριος, μπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς καὶ μόνος σου, γιὰ νὰ ταξιδέψῃς σὰν μαχαραγιᾶς μὲ τὸ κορίτσι σου...

Πῆραν τὶς βαλίτσες τους καὶ πῆγαν κοντὰ στοὺς ἄλλους δυό. Ἡ Ἀλίκη φίλησε τὴν Ἔφη κι' ὁ Μιχάλης χτύπησε τὰ χέρια του γιὰ νἄρθῃ τὸ γκαρσόν.

«—Ὥστε, ὁ «Μιχάλης» εἶναι ὁ ἄλλος...» σκέφθηκα.« Ὁ Μιχάλης ὁ Μπάρλας, ποὺ ὑποψιαζόταν ὁ Ἀστυνόμος ἀπὸ χθὲς τὸ πρωΐ...».

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ παρὰ τέταρτο, ὅταν ἕνας καλοντυμένος μεσόκοπος ἄντρας πλησίασε τοὺς τέσσερις καὶ τοὺς εἶπε ὅτι τὸ καΐκι «Ἁγία Εἰρήνη» θὰ πλεύριζε στὴν ἄλλη μεριά, κάπου διακόσια μέτρα μακρυὰ ἀπὸ ἐκεῖ. Τοὺς εἶπε πὼς ἦταν ὁ συνέταιρος τοῦ «Γεράσιμου» καὶ συνιδιοκτήτης στὸ καΐκι. Σηκώθηκαν κι' οἱ τέσσερις καὶ κετευθύνθηκαν γρήγορα πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ τοὺς ὑπέδειξε.

Μὲ ἀστριαπιαία ταχύτητα πέρασε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ μπροστά μου ἡ πολυτελὴς μαύρη «Μερσεντὲς» τῆς νύχτας. Μέσα ἦταν μόνον ὁ κοντόχοντρος ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀκουστικὸ τῆς βαρυκοΐας. Ἔφτασε κοντὰ στὰ τέσσερα ἄτομα, ποὺ βάδιζαν μὲ τὶς βαλίτσες στὸ χέρι, καὶ φρενάροντας ἀπότομα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε κάτι, κουνώντας νευρικὰ τὰ χέρια του. Τὰ τέσσερα ἄτομα μπῆκαν γρήγορα μέσα κι' ἡ λιμουζίνα ξεκίνησε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ τελωνεῖο.

Ἀπὸ πίσω ἀκολούθησε ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ἰδιωτικῆς χρήσεως. Μέσα βρίσκονταν τρεῖς γυναῖκες κι' ὁ ὁδηγός. Πῆγε γιὰ κάμποσα μέτρα μὲ κανονικὴ ταχύτητα καὶ κατόπιν ἀνέπτυξε τὴν μεγαλύτερη ποὺ διέθετε. Σὲ δέκα λεπτά, τὰ δύο αὐτοκίνητα ἔτρεχαν μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὴν παραλιακὴ λεωφόρο Ποσειδῶνος πρὸς τὴν Γλυφάδα—Βουλιαγμένη.

Σήκωσα τὸ κεφάλι καὶ κύτταξα πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἦταν πάνω ἀπ' τὸ καφενεῖο. Ὁ Πουλίδης βρισκόταν στὴν ταράτσα καὶ βημάτιζε νευριά, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Ὁ Χατζῆς βρισκόταν κοντὰ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ τρίτου ὀρόφου καὶ πλάϊ του βρισκόταν ὁ Ἀστυνόμος Βέλιος, ποὺ μὲ τὸ χέρι του μοὔκανε νόημα ν' ἀνεβῶ. Πῆρα τὸ δίσκο μ' ἕνα κουλούρι ποὺ ἀπόμεινε κι' ἀνέβηκα τρέχοντας.

— Τρέξε γρήγορα στὸ «Ἀθηνᾶ» γιὰ νὰ συλλάβῃς τὸ Γιάννη καὶ τὴ Ρίτα, μοῦ εἶπε ὁ Ἀστυνόμος μόλις ἔφτασα. Τὸ σχέδιό μας ἀπέτυχε καὶ σὲ δέκα λεπτὰ φεύγουν γιὰ τὴ Ρόδο. Θά τοὺς βρῇς στὸ ἐπάνω κατάστρωμα. Ἂν χρειαστῇ, θὰ σὲ βοηθήσῃ κι' ὁ Γιαννόπουλος μὲ τὸ Μένιο, ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ.

Ἄλλαξα γρήγορα τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσα καὶ σὲ δέκα λεπτὰ βρισκόμουνα στὸ μέρος ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένο τὸ «Ἀθηνᾶ». Ἡ σειρήνα σου σφύριζε δυνατὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' οἱ ἐργάτες ἑτοιμάζονταν ν' ἀνασύρουν τὴ σκάλα. Εἶπα στὸν προϊστάμενο ἐλέγχου νὰ μὴ ξεκινήσῃ πρὶν τὸν εἰδοποιήσω κι' ἀνέβηκα τρέχοντας στὸ κατάστρωμα.

***

Ἦταν ὄμορφο ἐκεῖνο τ' ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ κι' οἱ ἐπιβάτες συνωστίζονταν στὸ κατάστρωμα γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴ γαλήνη τῆς θάλασσας. Ἕνα ἀκορντεὸν καὶ μιὰ χορῳδία ἀπὸ νέους εἶχαν συγκεντρώσει πολλοὺς ταξιδιῶτες γύρω τους. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ πλῆθος αὐτὸ καὶ κατόπιν ἀναζήτησα τὸ ζευγάρι σ' ὅλες τὶς γωνιές. Δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Χώθηκα ὕστερα μέσα στὸ πλῆθος κι' ἀνοίγοντας μὲ κόπο κάποια δίοδο ἔφτασα στὸ κέντρο. Ὁ νέος μὲ τὸ ἀκορντεὸν φοροῦσε μαῦρα γυαλιὰ

ἡλίου κι' ἔπαιζε μὲ ἄνεση. Δίπλα του τραγουδοῦσε μὲ πολὺ γλυκειὰ φωνὴ μιὰ κοπέλλα, ποὺ τὰ μαλλιά της φάνταζαν σὰν σπάνιο ἀσῆμι. Οἱ ἄλλοι ποὺ τὴν πλαισίωναν ἀποτελοῦσαν μιὰν ἄριστη χορῳδία.

Ἔνοιωσα ξαφνικὰ ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πλάτη καὶ στράφηκα πρὸς τὰ πίσω. Ἦταν ὁ Μένιος.

— Ἀνοίξαμε τὶς βαλίτσες μὲ τὴ λιμενικὴ ἀστυνομία, μοῦ εἶπε σιγά. Τὸ μόνο ποὺ βρήκαμε εἶναι διὸ περίστροφα καὶ τίποτα ἄλλο. Τὸ ἕνα εἶναι πολὺ μικρὸ καὶ βρίσκεται σ' ἕνα μικροσκοπικὸ τσαντάκι.

— Μεῖνε ἐδῶ καὶ πρόσεχέ τους, εἶπα στὸ Μένιο. Θὰ γυρίσω σὲ λίγο.

Κατέβηκα τρέχοντας κι' ἀνεζήτησα τὸν κυβερνήτη. Σημείωσα κάτι σ' ἕνα χαρτὶ καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα. Ὕστερα ἀνέβηκα πάλι καὶ πῆγα κοντὰ στὸν ἀκορντεονίστα.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἀκούστηκε τὸ μεγάφωνο τοῦ πλοίου :

«Προσοχή : Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. ἐπιβάται ὅπως προσέλθουν ἀμέσως εἰς τὰς καμπίνας των, προκειμένου νὰ γίνῃ ἕνας τυπικὸς ἔλεγχος. Ἐντὸς δύο λεπτῶν πρέπει νὰ εὑρίσκεσθε ἅπαντες εἰς τὰς θέσεις σας. Οἱ ἔχοντες τουριστικὴν θέσιν καὶ οἱ τοῦ καταστρώματος, νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὸ μπὰρ καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν δεξιώσεων».

Ἐπακολούθησε μιὰ μικρὴ ἀναταραχὴ καὶ τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ διαλύεται, κατεβαίνοντας πρὸς τὶς καμπίνες. Ὁ νέος μὲ τὸ ἀκορντεὸν κι' ἡ κοπέλλα ποὺ διηύθυνε κατὰ κάποιον τρόπο τὴ χορῳδία, κυττάχθηκαν ἔκπληκτοι. Ἀποτραβήχτηκαν σὲ μιὰν ἄκρη στὸ κατάστρωμα κι' ἄρχισαν νὰ σιγομιλοῦν. Ὕστερα, ὅταν κι' ὁ τελευταῖος ἐπιβάτης ἄφηνε τὸ κατάστρωμα, κατέβηκαν κι' αὐτοὶ καὶ διευθύνθηκαν στὴν καμπίνα τους. Τοὺς ἄφησα νὰ μποῦν καὶ παίρνοντας τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες κι' ἕναν ὑπαξιωματικὸ τῆς λιμενικῆς ἀστυνομίας διευθύνθηκα καὶ χτύπησα ἐλαφρὰ τὴν πόρτα τους. Μπῆκα μὲ τὸν λιμενικό, ἐνῷ οἱ δυὸ ἀστυφύλακες ἔμειναν ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ παρατηροῦν τὴν αἴθουσα διασκεδάσεων. Ἀνοίξαμε τὶς βαλίτσες κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἔρευνα βγάλαμε τὰ δύο περίστροφα.

— Ἔχουμε ἄδεια ὁπλοφορίας, εἶπε ὁ νέος. Ὁρῖστε.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν ἄδεια καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ κοπέλλα. Οἱ ἄδειες εἶχαν ἐκδοθῆ κανονικὰ κι' ἀνέγραφαν τοὺς κατόχους ὡς Γιάννη Γραμμένο καὶ Ρίτα Ἀργυρίου.

— Τίποτα ἄλλο ἔχετε μαζί σας ; ρώτησα.

— Ὄχι. Ὅ,τι ἔχομε, εἶναι ὅλα στὶς βαλίτσες μας.

— Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη, μοῦ δίνετε τὸ ἀκορντεόν ; Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε ἀντίρρηση ἂν τὸ κυττάξουμε λίγο.

Ὁ Γραμμένος μοῦ τόδωσε διστάζοντας. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Τὸ ἀναποδογύρισα, καὶ μὲ τὰ δάχτυλα ἔψαυσα ὅλη του τὴν ἐπιφάνεια. Πίεσα ὕστερα ἕνα μικρὸ λευκὸ κουμπὶ καὶ αὐτόματα ἡ γυαλιστερὴ ἐπιφάνεια ὑπεχώρησε σ' ἕνα σημεῖο. Ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα σχηματίστηκε. Ἔφερα κατόπιν τὸ ἀκορντεὸν πάνω ἀπ' τὸ μικρὸ τραπέζι τῆς καμπίνας καὶ τὸ κούνησα ἐλαφρά. Δυὸ πράσινα κουτιὰ ἔπεσαν στὸ τραπέζι. Ἔσπρωξα ἕνα μολύβι στὴν ὀπὴ ποὺ βγῆκαν τὰ κουτιὰ κι' ὅταν τὸ ἔβγαλα εἴκοσι διπλωμένα χαρτάκια σωριάστηκαν στὸ τραπέζι. Τὰ μάτια τῶν δύο νέων ἄνοιξαν διάπλατα. Ἀλληλοκυττάχθηκαν χωρὶς νὰ μπορέσουν ν' ἀρθρώσουν λέξη.

— Τί εἶναι αὐτά ; ρώτησα κυττάζοντας πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον.

Δὲν ἀπάντησε κανείς. Ὁ Γραμμένος μὲ κύτταζε ἄφωνος, μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο φθόνο καὶ προκλητικότητα. Ἡ Ρίτα εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι καὶ ἀναλυόταν σὲ λυγμούς.

— Συλλαμβάνεσθε γιὰ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν, τοὺς δήλωσα. Πᾶρτε τὶς βαλίτσες κι' ἀκολουθῆστε με.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1961

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον καὶ ἀπὸ 1—30, εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ Ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι...	659		Μέλη
2) » εἰς Ἰατρεῖα » » »	1.395		»
3) Εἰσήχθησαν εἰς Νοσοκομεῖα καὶ Κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των.	195		»
4) Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια.....	22	νέα	»
5) Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ Ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.....	4.606		»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ.....	6.877		»
6) Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των δωρεὰν	4.475		συνταγαὶ
7) Ἐχορηγήθησαν εἰς 40 Μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας.....	8.090		δραχμῶν

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Αὔγουστος ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	Δρχ.	306.348
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	294.476
Σύνολον Ἐσόδων	»	600.824
Ἔξοδα.....	»	438.841

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

1) Οἱ ἀπολυόμενοι ἢ ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνόμενοι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι νὰ παραδίδωσιν τὰ ἀσφαλιστικά των βιβλιάρια εἰς τὰς ὑπηρεσίας των, αὗται δὲ νὰ διαβιβάζωσιν ταῦτα εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ γνωρίζωσιν ἀπαραιτήτως τὴν αἰτίαν τῆς ἀπολύσεως ἢ ἀπομακρύνσεως τῶν ἀνωτέρω.

2) Ἐπανειλημμένως ἐπεστήσαμεν τὴν προσοχὴν τόσον τῶν κ.κ. Ἰατρῶν, ὅσον καὶ τῶν ἠσφαλισμένων Μελῶν τοῦ Κλάδου Ὑγείας διὰ τὴν εἰς μεγάλας ποσότητας χρῆσιν φαρμάκων ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ μάλιστα πολυτελῶν τοιούτων, χωρὶς ὅμως δυστυχῶς αἱ συστάσεις μας νὰ εἰσακουσθῶσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι καθ' ἕκαστον μῆνα παρατηρεῖται αὔξησις τῆς δαπάνης τοῦ Ταμείου διὰ τὰ φάρμακα. Οὕτω εἰς τὸν Φαρμακευτικὸν καὶ μόνον Σύλλογον Ἀθηνῶν, ὁ Κλάδος Ὑγείας ἐπλήρωσεν τὰ κάτωθι ποσὰ διὰ τὸ ἔτος 1961 :

Ἰανουάριος	Δραχμαὶ	287.283
Φεβρουάριος	»	264.098
Μάρτιος	»	248.596
Ἀπρίλιος	»	273.187
Μάϊος	»	379.757
Ἰούνιος	»	314.279
Ἰούλιος	»	338.911
Αὔγουστος	»	357.794
Σεπτέμβριος	»	341.259

Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ὁ ρυθμὸς αὐτὸς τῆς ἀνόδου εἰς τὴν χρῆσιν τῶν φαρμάκων, θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπιβάλωμεν συμμετοχὴν τῶν ἠσφαλισμένων εἰς αὐτά, διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ Ταμεῖον ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Κικίλιας Βασίλειος καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ Ὑπαστυνόμου Β΄ τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου. Διὰ τὴν μακροχρόνιον εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν εὐαρέσκειάν του. Ὡσαύτως παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες: κ.κ. Μπότσης Ἀλέξανδρος, Κουτουβίνης Γεώργιος, Πουλέτσος Κωνσταντῖνος, Φουρτούνης Γεώργιος, Θεοδωρόπουλος Γεράσιμος, Λιάπης Ἀναστάσιος, Καντόλας Νικόλαος καὶ Τσουραμάνης Εὐθύμιος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐπηνέθησαν οἱ κάτωθι Ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: 1) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Ἀθανασόπουλος Νικόλαος, διότι ὡς Ἀρχηγὸς τῆς Παιδικῆς Κατασκηνώσεως ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ, ἐπεδείξατο ὅλως ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, πρωτοβουλίαν καὶ ζῆλον, ἐπιτυχὼν τὴν ἀρτίαν καὶ ὑποδειγματικὴν λειτουργίαν τῆς εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Παιδικῆς Θερινῆς Κατασκηνώσεως. 2) Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Τσιρίγκας Δημήτριος διότι ὡς βοηθὸς τοῦ Διευθυντοῦ Ἀρχηγείου, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ ἐν γένει λειτουργία τῆς ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ Παιδικῆς θερινῆς κατασκηνώσεως, ἐργασθεὶς ἀόκνως καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλε τὰ μέγιστα διὰ τὴν σημειωθεῖσαν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς κατασκηνώσεως. 3) Ἀνθυπαστυνόμος κ. Μπερδούσης Γεώργιος, διότι διαχειριστὴς ὢν τῆς Παιδικῆς Θερινῆς Κατασκηνώσεως ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ, ἐπεδείξατο ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ δραστηριότητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθέντων αὐτῷ εἰδικῶν καθηκόντων, συμβαλὼν καὶ οὗτος τὰ μέγιστα διὰ τὴν σημειωθεῖσαν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς κατασκηνήσεως. 4) Ὑγειονομικοὶ Ἀξιωματικοί, Ἀστυνόμοι Β΄ κ.κ. Καστρήτσιος Πέτρος καὶ Ἀναγνωστάκης Γεώργιος, διότι, ὡς ἰατροὶ τῆς ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ Παιδικῆς Θερινῆς Κατασκηνώσεως, κατέβαλον ἀόκνους προσπαθείας διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῶν μετασχόντων τῆς Κατασκηνώσεως Παίδων, ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου νὰ διατηρηθῇ εἰς λαμπρὸν σημεῖον ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τούτων.

—Ἐπίσης δι' ἑτέρας διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους: 1) Ὑπαρχιφύλακα κ. Μπέην Γεώργ. καὶ 2) Ἀστυφύλακας κ.κ. Κωνσταντέλλον Βασίλ., Γιάγκον Ἰωάννην καὶ Σερέτην Γεώργιον, διότι, ἀποτελοῦντες τὸ ἀστυνομικὸν προσωπικὸν τῆς ἐν Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ Παιδικῆς Θερινῆς Κατασκηνώσεως, εἰργάσθησαν μὲ ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ ἐργατικότητα εἰς τὰ εἰδικῶς ἀνατεθέντα αὐτοῖς καθήκοντα, συμβαλόντες εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κατασκηνώσεως.

***

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ἐκπρόσωποι τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, παρουσιασθέντες εἰς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξέφρασαν τὴν ἱκανοποίησίν των διὰ τὴν ἀξίαν παντὸς ἐπαίνου ἀπόδοσιν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Γ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πατρῶν, οἵτινες διὰ τῆς φιλοπροόδου ἐργασίας των συμβάλλουν τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Ὁ κ. Ἀρχηγὸς ηὐχαρίστησεν τοὺς ἐκπροσώπους ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἡ δολιοφθορὰ (σαμποτὰζ) ὡς μέσον ψυχολογικοῦ πολέμου, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια καὶ τέλος) 9775

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Χρονικὰ ὅρια ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων (ἄρθρα 1—4 Π.Ν.) ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα 9778

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων καὶ τὰ μέσα πρὸς ἀντιμετώπισίν της, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Δημητρίου Μυλωνᾶ 9783

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Τὰ ἀντιατομικὰ καταφύγια εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργίου Κανελλοπούλου 9787

ΞΕΝΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΙ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔσωσε τὸ Λονδῖνον, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀρχιφύλακος κ. Κωνσταντίνου Λαψάνη 9789

ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ διὰ του ὑπνωτισμοῦ ὁμολογίαι, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης Begnino Di Tullio 9794

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ βρέφους τῶν Λίντμπεργκ, ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Reader's Digest», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 9796

Ἡ ἀνεύρεσις πτώματος ἀγνώστου γυναικὸς—Ἐνέργειαι τῆς Ἀστυνομίας πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ πτώματος καὶ ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου, ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «Front Page Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 9802

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὸ κουμπί. Ἀπὸ τὴν ὑπηρεσιακὴ ζωὴ τοῦ ὀργανωτοῦ καὶ πρώτου Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος Φ. Χαλλιντέυ 9808

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Δέκα ἡμέρες μὲ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων εἰς Β. Ἑλλάδα, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Μ. Καλαφατάκη 9809

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 9813

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 9817

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Σεπτεμβρίου 1961 9821

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 9822

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.